

Chỉ Cần Em Còn Yên

Thu Dương

Ebook Truyen.Vn

Chỉ Cần Em Còn Yêu

Tác giả: Thu Dương

Ebook tạo bởi: EbookTruyen.VN

Giới thiệu:

Thể loại: Ngôn tình

Chỉ cần em còn yêu là một tác phẩm khiến trái tim người đọc tràn đầy xúc cảm và thổn thức. Cả câu chuyện như một tiếng nhạc du dương chạm đến tâm hồn người đọc, không màu mè, không hoa mỹ. Tác giả đã khắc họa câu chuyện tình yêu đẹp như pha lê, trong sáng và mỏng manh.

Kiều Lam giữ lời hẹn ước một năm với anh, cô đem cả tình yêu, hạnh phúc nửa đời sau, tuổi xuân còn sót lại gửi gắm cả vào một năm ấy. Nhưng vách ngăn giữa họ không đơn thuần chỉ là Seven, con trai riêng của cô, mà còn là cả một trời quá khứ đau thương mà cô hằng muốn quên đi.

Vì cuộc đời luôn có những biến cố ta không thể ngờ tới. Liệu rằng, sau một năm ấy, họ có còn cùng nắm tay nhau vượt qua mọi thử thách của cuộc sống hay không? Thời gian sẽ cho chúng ta câu trả lời.

Phải thời gian là liều thuốc cũng chính là thước đo và cũng là thuốc độc với tình yêu, đến cuối cùng cái kết của truyện sẽ ra sao, mời bạn đón đọc truyện đầy thú vị này.

Mục lục:

[Chương 1: Sài Gòn có gió và nắng](#)

[Chương 2: Gặp lại người xưa](#)

[Chương 3: Nói với người của quá khứ về quá khứ](#)

[Chương 4: Cho mỗi bên một cơ hội](#)

[Chương 5: Yêu đi, đừng sợ thất bại](#)

[Chương 6: Em sẽ học cách bước đi một mình](#)

Chương 7: Hạnh phúc chỉ cần vừa đủ đầy
Chương 8: Quá khứ xin ngủ yên
Chương 9: Em cũng không phải cô gái phù hợp nhất với anh
Chương 10: Khi Kiều Lam ghen
Chương 11: Vì cuộc đời này vốn dĩ không có chữ nếu
Chương 12: À, thì ra Sài Gòn cũng lập đông đấy anh
Chương 13: Nhà không em thật vắng lặng
Chương 14: Không có điều gì cho mãi mãi
Chương 15: Chúng ta chia tay đi
Chương 16: Chỉ cần em còn yêu
Chương 17: Chuyện bên lề: Ánh Nguyệt – Mỹ nữ thất tình

-----oOo-----

Chương 1: Sài Gòn có gió và nắng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Tại hội trường Đại Học Nông Lâm TP. HCM chuẩn bị diễn ra buổi nói chuyện giữa nhà diễn giả Dương Kiều Lam và các bạn sinh viên trường. Đây là hoạt động nằm trong chương trình chào mừng tân sinh viên của công ty I.M.A phối hợp tổ chức với báo Tuổi Trẻ. Chủ đề của buổi nói chuyện là “Bình yên trong tâm hồn” nhằm giúp các bạn trẻ mới bước vào trường cũng như các bạn sinh viên chuẩn bị ra trường có thể cân bằng tâm lý khi bước vào một hoàn cảnh sống khác. Người dẫn chương trình kết thúc lời giới thiệu bằng lời mời:

- Sau đây xin mời nhân vật chính của buổi nói chuyện ngày hôm nay nhà diễn giả xinh đẹp Dương Kiều Lam.

Cô bước ra sân khấu, cúi đầu chào khán giả:

- Xin chào các bạn tân sinh viên, và các tân cử nhân tương lai. Hôm nay các bạn có thấy bình yên không ạ? Ai không nào? Ai có nào?... Ô, đa số các bạn đều thấy bình yên sao. Hôm nay trời nắng đẹp,

buổi sáng tôi nấu hai tô bún bò cho hai mẹ con, sau đó chở con trai tới trường và đến đây. Các bạn có thấy đó là bình yên không nào? Bạn đừng nghĩ bình yên là cái gì đó khó tìm thấy lắm, nó đơn giản, như khi bạn nắm tay một ai đó đi dạo trên con đường trường, như bạn vừa đi bộ vừa hát một bài hát, lúc đó tâm trạng rất tốt phải không nào?

- ...

- Để Lam kể cho các bạn nghe một câu chuyện nhé. Câu chuyện về một người đàn ông có trái tim nguyên vẹn, anh ấy rất tự hào về điều đó, và khoe với mọi người rằng, “tôi là người có trái tim đẹp nhất”, mọi người nhìn vào trái tim của anh ấy, và cũng khen ngợi như thế. Nhưng có một bà cụ lại nói với anh ấy rằng trái tim của bà ấy mới là đẹp nhất. Tất nhiên người đàn ông không tin và đã hỏi bà ấy trái tim tôi nguyên vẹn, còn trái tim bà đầy lỗi lầm thế kia tại sao lại đẹp hơn tôi chứ. Bà cụ ấy đã nói rằng trái tim tôi lỗi lầm là vì mỗi khi gặp ai đó tôi đều vui vẻ đem một phần trái tim mình cho họ, nếu họ không quý mến tôi thì họ sẽ không cho lại tôi một phần trái tim của họ, những phần tình cảm khác nhau nên phần trái tim họ cho tôi cũng khác nhau. Đó là lý do vì sao trái tim tôi đẹp, cậu phải cho đi thì mới nhận lại được chứ. Người đàn ông nghe thế liền lấy một phần trái tim mình gắn lên tim bà cụ, giờ đây trái tim người đàn ông không còn nguyên vẹn nhưng anh ta thấy hạnh phúc.

- ...

- Thật ra sống là phải cho đi, không cần phải hết mình, cũng không cần sòng phẳng kiểu anh một tôi một. Cho đi chắc chắn sẽ nhận lại, nhưng một khi không nhận lại được bạn cũng đừng bức tức nhé, những việc đã làm rồi thì ta đừng hối hận, vì quá khứ là thứ không thể thay đổi. Các bạn biết mà đúng không?! Chỉ khi ta vứt bỏ được những hối tiếc trong quá khứ thì sống mới thấy bình yên được, mới vui vẻ được. Các bạn có câu hỏi nào cho Lam không nào?

Sinh viên A:

- Chị nói sống là không hối tiếc quá khứ, vậy có nghĩa là chị chưa từng phải hối hận đúng không?

- Thật ra, con người không phải cái máy, tất nhiên cũng sẽ có ngoại lệ. Kiều Lam cũng từng hối hận một lần duy nhất, vì sao ư, vì đó là lần Lam đã đánh mất quá nhiều, đến bây giờ vẫn còn hối hận vì hành động ngày hôm ấy.

- ...

- Sau này thì nghĩ rằng thay vì nghĩ cách thay đổi quá khứ thì ta hãy nghĩ cách thay đổi chính suy nghĩ của bản thân.

- Chị có thể cho một ví dụ về vấn đề này không?

- Tất nhiên chứ, ví dụ như bạn làm bài thi không tốt và bị thi lại, đa số các bạn sẽ nghĩ giá như lúc đó mình học câu đó, giá như mình tính toán cẩn thận hơn, giá như mình nhìn bài bạn bên cạnh... vân vân cái giá như... Thay vào đó, các bạn nên nghĩ rằng, thi rớt là lỗi của mình, kiếm tiền đóng tiền học lại thôi. Hối hận chẳng giúp chúng ta thanh thản hơn, chẳng giúp tâm hồn bình yên đâu các bạn à, sống phải nhìn về phía trước và đặt mục tiêu cụ thể hơn.

- Bạn đừng đặt những mục tiêu quá xa xăm, cần xác định việc mình cần làm trong từng giai đoạn, từng học kỳ, từng năm thôi. Năm thứ nhất không rớt môn nào, hoặc mình thích cô bạn cùng lớp rồi, phải tỏ tình trong năm nay thôi... Các bạn đừng cười, đây là những vấn đề thực tế mà, yêu cũng phải có mục tiêu chứ, để lâu quá người khác cướp mất sao. Đúng không nào? Vì thế, những gì các bạn muốn thì cứ nỗ lực giành lấy thôi...

Cuối cùng thì cũng kết thúc buổi nói chuyện, lòng cô bỗng lưu luyến, đây là buổi nói chuyện đầu tiên của cô ở TP. HCM sau khi chính thức di cư từ thủ đô vào đây, cũng là lần đầu tiên cô can đảm về lại ngôi trường đã từng theo học, đã từng có biết bao kỷ niệm cùng người ấy. Nhưng người thì đã không còn bên cạnh cô nữa rồi, vì thế kỷ niệm nên cất lại, cô từng nói với những người nghe rằng:

sống là phải nhìn về phía trước, nên cô cũng phải làm thế thôi.

Một ngày làm việc dài cuối cùng cũng kết thúc, Kiều Lam nhìn đồng hồ, năm giờ chiều, cũng đến giờ đi đón con. Cô xách túi đi ra, giờ này đường phố tấp nập xe cộ, đành chịu thôi, dù gì cũng đâu phải mình mình tan ca mà. Cũng may chỉ mất có nửa tiếng để tới trường, từ xa đã nghe tiếng của nợ của cô rồi.

- Mẹ, Seven ở đây. Sao hôm nay mẹ đến trễ thế? Seven đói bụng này giờ.

- Mẹ kẹt xe, được rồi, Seven của mẹ muốn ăn gì nào? Nói mẹ nghe hôm nay con học được những gì? - Cô vừa nói vừa đỡ lấy chiếc ba lô nhỏ trên vai con.

Cậu bé nghe cô hỏi thì im lặng, một hồi sau mới cất tiếng hỏi khá rụt rè.

- Hôm nay có một bạn mới chuyển tới lớp con, bạn ấy hỏi mẹ tên gì, con nói mẹ là Dương Kiều Lam, con là Dương Kiến Văn. Bạn ấy lại hỏi, cha con tên gì, vì sao không lấy họ cha như bạn ấy. - Chỉ một câu trần thuật đơn giản nhưng tim cô bỗng nhói lên, khóe mắt ươn ướt, Seven thấy vậy vội vàng nói ngay.

- Nhưng con nói bạn ấy là ba tớ mất rồi, vì thế tớ theo họ mẹ. Mẹ ơi, Seven không buồn đâu, mẹ nói rồi, ai cũng có một hoàn cảnh, Seven hạnh phúc vì vẫn còn có mẹ.

Đứa con sáu tuổi của cô luôn khiến cô hài lòng mà, ai chẳng muốn cho con mình một người cha chứ, nhưng cha thằng bé giờ ở đâu, có đang hạnh phúc không chính cô cũng chẳng biết được. Thật ra, muốn cho Seven một người cha không khó, xung quanh cô không ít đàn ông, không chỉ ngoài Hà Nội, nơi cô đã sống bảy năm và nuôi con trai lớn thế này, mà chính mảnh đất Sài Gòn nhiều cám dỗ này cũng chẳng ít, dù rằng cô mới chuyển công tác vô hơn một tháng.

Trong mắt mọi người thì thủ đô bình yên với hàng hoa sữa thơm ngào ngạt, Sài Gòn luôn tấp nập với những hợp đồng bán mua. Nhưng trong con mắt của người phụ nữ từng sống một thời gian dài ở cả hai nơi như cô, mảnh đất miền nam là nơi chấp cánh ước mơ, cũng là nơi cô đã để lại một cuộc tình đau khổ, miền bắc lại là nơi chữa lành vết thương. Thật ra chuyện đã qua lâu rồi nên chẳng còn cảm giác đau nữa, nhưng có những vết thương không thể lành lại được.

- Mẹ nhìn gì bên kia đường thế?

- ...

Lại nhớ về quá khứ rồi, từ ngày chuyển công tác vào lại đây, cô hay suy nghĩ nếu gặp anh thì sẽ như thế nào, nhưng thật không ngờ nơi đây lắm đường nhiều ngã quá, mãi cô và anh vẫn chẳng gặp lại nhau. Như thế cũng tốt, có thể quên đi một cách triệt để.

- Hôm nay đi KFC ăn nhé con trai, nhưng chúng ta thỏa thuận nhé, Seven được ăn một cây kem và một burger tôm, đổi lại tối nay con sẽ dọn phòng của mình, nếu không chúng ta về nhà ăn cơm. Thế nào con trai?

- Mẹ hứa nhé, móc tay nào? - Vừa nói cậu bạn nhỏ của cô vừa giơ bàn tay bé xíu ra.

Cô vui vẻ làm cam kết lên tay cậu bé. Thật ra cô luôn cảm thấy dạy con không khó, và điều căn bản nhất là bạn phải làm gương cho chúng. Ví dụ, bạn hứa với chúng điều gì thì nhất định nhớ thực hiện nhé, đó là lý do cô chưa bao giờ thất hứa với Seven. Thứ hai, bạn phải hiểu chúng muốn gì, tập cho chúng thói quen độc lập từ nhỏ. Cô không bao giờ chiều hư Seven, cô dạy con muốn có được thứ mình muốn phải đánh đổi bằng thứ khác. Bắt đầu từ những thứ đơn giản như: Seven đánh răng buổi sáng, trưa sẽ được ăn kẹo. Cô luôn tự hào vì có con cái ngoan ngoãn, biết nghe lời. Đi ăn xong, Seven lại đòi đi xem phim hoạt hình ở rạp, còn đòi mua bỏng ngô và

Pepsi, cô nhăn mặt vì những đòi hỏi của con. Seven là cậu bé giỏi đoán suy nghĩ của người khác, khi cô chưa kịp phản đối thì cậu bé lại tự đề nghị.

- Tối nay con tự tắm, làm mười bài toán mẹ cho nhé! - Nói rồi cậu bé ngược đôi mắt chờ mong nhìn cô.

Được thôi, thỏa hiệp vậy, cô chọn The Croods, bởi vì chuyện phim diễn ra vào thời kỳ tiền sử, nơi một gia đình sống khép kín với thế giới xung quanh. Một biến cố bất ngờ xảy ra đã đưa cả gia đình vào một cuộc phiêu lưu họ không hề ngờ tới và làm tình cảm giữa mọi người càng thêm sâu đậm. Đang đứng mua vé thì giọng một người đàn ông vang lên, giọng nói ấy đã bảy năm không nghe lại, bất giác cô đưa mắt nhìn lên, kiếm tìm nơi phát ra giọng nói ấy. Anh đang đứng đó, trên tay ôm một bé gái, chỉ vào bộ phim cô vừa chọn, giọng nói ấm áp vang lên.

- Coi phim này nhé con gái?

“Con gái” - hai từ này đánh mạnh vào tâm trí cô, con anh với người phụ nữ đã cướp đi hạnh phúc của cô, phải vậy không, hay với một người phụ nữ khác, hóa ra anh cũng có một đứa con gái lớn từng ấy rồi.

Chắc anh cũng chẳng nhớ cô là ai, chẳng nhớ một người từng cùng anh trải qua những năm tháng tươi đẹp nhất của thời sinh viên. Nước mắt chực trào ra, chỉ muốn giơ tay ra, níu anh lại, hỏi một câu anh sống tốt không, nhưng Seven đã kéo cô về với thực tại.

- Hôm nay mẹ làm sao thế, bụi bay vào mắt hai lần. Con muốn ăn bắp với uống nước. Đi thôi mẹ. – Seven vừa nói vừa kéo cô đến quầy thức ăn, làm như chưa từng thấy giọt nước mắt nào của cô vậy. Không để con phải thất vọng vì mẹ, cô nhiệt tình mua cho Seven rất nhiều thứ, nào là Poca, nào là kẹo mút, sữa,... thằng bé thì khỏi nói, cười không khép miệng lại được.

Cuộc sống vẫn cứ tiếp diễn dù cho ngày hôm trước bạn gặp chuyện gì đi nữa. Cả một tối không ngủ được, sáng lại có một buổi nói chuyện với nhân viên I.M.A trong một khóa huấn luyện nhân viên mới khiến cô giờ chẳng muốn làm gì nữa. Ngồi lim dim trên ghế trong phòng nghỉ, nghe mọi người nói chuyện phím trong giờ nghỉ trưa, giọng nói hơi to, có lẽ vì nghĩ giờ này cô đã đi ăn trưa. Cô sinh viên thực tập lên tiếng.

- Chị diễn giả của mình thật là giỏi, mới hai bảy tuổi đã làm giám đốc nhân sự một công ty lớn như thế này, lại còn là nhà diễn giả nổi tiếng nữa chứ, một lúc có thể làm song song hai công việc như thế, thật không phải người tầm thường.

- Chưa chắc. Nghe đâu là có phó tổng giám đốc chống lưng, có khi phải lên giường để đổi chỗ ngồi như hôm nay ấy chứ.

- Nghe nói cô ấy có một cậu con trai đấy, chưa chồng mà đã có con, đúng là lên giường với nhiều thằng quá mà không biết cha đứa bé ấy chứ gì.

Đúng lúc mọi người đang bàn tán sôi nổi thì bỗng cả phòng im bật, cô đang không hiểu chuyện gì thì có người đẩy cửa phòng bước vào. Hóa ra là giám đốc kinh doanh của công ty, nhưng người theo sau anh làm cô không ngờ tới, một người cô đã không liên lạc bảy năm nay, bạn thân của cô, Hà Quang Viên.

Cậu ấy nhìn cô với ánh mắt buồn bã, cũng phải thôi, không buồn sao được, khi cô và cậu ấy cùng lớn lên ở một xóm, cùng thi đậu một trường đại học, nhưng cô lại nhẫn tâm ra đi, không từ biệt, không liên lạc. Như hai người xa lạ.

Vẫn là giám đốc kinh doanh cất lời trước.

- Giới thiệu với em, đây là giám đốc tài chính của Thiên Long, còn đây giám đốc nhân sự đồng thời là nhà diễn giả xinh đẹp của công ty chúng tôi.

Viên nhìn cô rồi bắt tay như hai người xa lạ, sau đó nói một câu nhiều ý nghĩa:

- Nghe nói em ở Hà Nội mới vô, thị trường ngoài đó rất tốt, tại sao em lại xin chuyển vô đây chứ?

- ...

Đó là vì cái gì phải đổi mặt thì đổi mặt với nó thôi, thời gian đủ dài để cô có dũng khí đối mặt với mọi chuyện xảy ra trong quá khứ. Tất nhiên trước mặt người ngoài cô chẳng thể nói gì rồi. Thế mà người ngoài ấy lại nói đỡ cho cô.

- Tại cô ấy không thích cái lạnh miền bắc, với lại cũng cần cô ấy quay lại đây rồi.

Viên ngược mắt lên nhìn cô, mang theo một nụ cười nhạt, nhạt đến mức nếu để Seven thấy, thằng bé còn tưởng anh đang bức xúc chuyện gì đó cũng nên.

- Có lẽ thế, miền nam vẫn hợp với một cô gái mảnh dẻ như em hơn.

Rồi sau đó họ đi ăn, bàn bạc cho hợp đồng sắp tới của hai bên. Ánh mắt những nhân viên mới nhìn cô khi cô đi ngang qua làm cô liên tưởng đến Seven hôm bị cảm vẫn trốn cô lấy kem trong tủ lạnh ăn. Lần ấy, cô không la con, nhưng tối cô kể cho cậu bé nghe một câu chuyện về một người bị sốt lại uống nước đá liên tục khiến bệnh không khỏi còn nặng thêm, cuối cùng không qua khỏi.

Cô còn nói thêm, thật ra sốt cũng giống cảm vậy, và nước đá với kem chẳng khác nhau là bao. Seven thông minh, cô tin cậu bé có thể hiểu câu chuyện cô kể. Thật ra, cô luôn nghĩ trẻ con khi bị la vì sai chúng sẽ chẳng nhớ lâu, rồi lại tái phạm mà thôi, phải cho chúng biết hậu quả thì chúng sẽ từ bỏ những thói quen xấu thôi.

Đi ăn xong, Viên có nhã hứng rủ cô tham quan chi nhánh công ty

mới khai trương, nhưng giám đốc kinh doanh bận việc, vì thế chỉ có mình cô đi cùng. Không ngờ sau đó cậu ấy lại dẫn cô đến Country House, quán café ngày mới ra trường tụi cô hay đến vừa uống café vừa chụp ảnh.

- Tại sao?

- Tớ xin lỗi, ngày ấy tớ hèn nhất trốn chạy nỗi đau, sau này bình tĩnh lại mới biết ít ra lúc đó phải nói với cậu một tiếng...

- Tớ đã rất lo cho cậu, sợ cậu nghĩ quẩn...

- ...

- Ngày ấy thấy cậu yêu nhiều thế cơ mà.

- Yêu nhiều thì sao chứ? Tớ cũng chẳng thể vứt bỏ mạng sống vì một người đàn ông không đáng. Cậu lại còn chẳng hiểu tớ ư? - Cô vừa nói vừa lườm Viên.

Cậu ấy trông khác xưa, không còn là cậu bạn hàng xóm thời cời trường tắm mưa, rủ cô chơi trò cô dâu chú rể, cũng không phải là người cùng cô thả diều những ngày hè yên bình.

Giờ đây liệu cô còn có thể chạy lại níu tay áo cậu ấy nói rằng, tớ phải làm sao đây, tớ lỡ thích cậu bạn cùng lớp rồi. Chắc là không rồi, vì giờ đây, người ngồi trước mặt cô đã thuộc tầng lớp khác, khoác lên người bộ quần áo đắt tiền, cảm giác xưa đã qua đi, liệu có thể tìm lại?

- Ngày cậu mới ra đi, tớ đã nghĩ, tìm được cậu rồi sẽ đánh cậu một trận, nhưng sau này tớ lại nghĩ, tìm được cậu là tốt rồi. Tớ cũng từng về nhà cậu, hỏi ba mẹ cậu, họ đều nói chẳng biết cậu đi đâu.

- Rồi cậu lại ước nhà cậu vẫn ở đó, chưa hề chuyển đi, để tớ về là cậu sẽ biết được chứ gì?

- ...

- Tớ lại chẳng đi guốc trong bụng cậu ấy chứ?

- Tớ muốn ăn bánh xèo, cũng muốn ăn kim chi cậu làm nữa?

- Được thôi, hôm nào ghé nhà tớ, cũng trễ rồi, tớ phải đi đón con đây? Vẫn số điện thoại cũ chứ? - Vừa nói cô vừa nhìn đồng hồ, chuẩn bị xách túi đứng lên.

- Con... cậu ư? Cha... đứa trẻ... là ai thế?

- Ủ, con tớ. Cha Seven ư? Cậu không biết đâu. Thôi tớ đi đây?

Kiều Lam có con rồi ư, phải chăng là đứa trẻ sáu tuổi, phải chăng cái đêm ấy giữa hai người đã xảy ra chuyện gì rồi, tại sao hôm sau anh tỉnh lại chỉ thấy mình chẳng mặc gì đang nằm một mình trên giường. Trước đó, anh đã cùng cô uống rượu giải sầu cả buổi tối cơ mà.

Bỗng nhớ lại cách đây rất lâu, anh có gặp Long, đồng nghiệp cũ của Kiều Lam khi cô còn làm trong này, cậu ấy nói cô ấy cũng từng... cũng từng lên giường với cậu Long. Chẳng lẽ cô lại chẳng biết cha đứa trẻ là ai như lời đồng nghiệp nói. Định thần lại suy nghĩ thì cô đã ra tới cửa. Quang Viên vội chạy theo, níu tay cô lại.

- Để tớ chở cậu đi, tớ cũng muốn nhìn mặt cậu bé.

- Được thôi, nếu cậu muốn.

-----oOo-----

Chương 2: Gặp lại người xưa

Nguồn: EbookTruyen.VN

Xe dừng trước trường tiểu học đã thấy Seven đứng từ xa vẫy tay rồi chạy như bay vào lòng cô, sau đó dường như cậu bé thấy người đàn ông đứng sau cô mới lặng lẽ buông tay. Rồi cậu bé vòng tay lại cúi đầu chào rõ to.

- Cháu chào chú ạ. - Rồi đưa ánh mắt nhìn Viên theo kiểu dò xét từ đầu tới cuối, tất nhiên cuối cùng cậu bé thốt lên một câu khiến hai người lớn đỏ mặt.

- Chú là bạn trai mới của mẹ cháu ạ... Nhưng... hình như là cũ, cháu từng thấy chú trong album. - Vừa nói cậu bé vừa khoanh tay suy nghĩ.

- Seven, đây là bạn mẹ, cũng là hàng xóm cũ của mẹ, con không được nghĩ lung tung. Không ngoan chú sẽ không dẫn đi ăn bánh ngọt đâu. Nào, nói mẹ nghe, hôm nay con được bao nhiêu điểm môn toán?

Cô biết đối với cậu bé, phải dời sự chú ý đi nơi khác nếu không muốn bị hỏi cả ngày về chuyện vừa rồi. Ngày xưa, có một đồng nghiệp nam đến nhà cô lấy tài liệu, cậu bé không nể mặt cô, liền hỏi đồng nghiệp ấy có phải ba cậu bé không. Lần ấy cô đã rơi nước mắt, khóc cả nửa ngày, rồi nói với con ba mất rồi, được cái Seven rất thương mẹ, từ đó về sau không bao giờ mở miệng nói tới ba nữa.

- Hôm nay... hôm nay... con được 7 điểm toán ạ! - Cúi gầm mặt xuống là tác phong thường thấy nhất ở Seven mỗi khi làm sai.

- Thế lớp trưởng lớp con được bao nhiêu điểm? - Cô không phải là người phụ nữ dữ dằn, đánh mắng con chỉ vì những lỗi ấy.

Bạn phải quan tâm con, dạy chúng theo một cách hiện đại hơn. Sau ngày khai giảng năm học mới, cô dành một buổi nói chuyện với cô chủ nhiệm. Cô nói với cô chủ nhiệm, Seven nhà cô không có chí tiến thủ, vì thế hãy xếp cậu ấy ngồi gần lớp trưởng, hãy để một bạn nữ xinh xắn ngồi phía trước.

- Bạn ấy được 10 điểm, thế là bạn Hoa mới chuyển tới cứ xúm lại hỏi bài bạn ấy thôi. - Seven vẫn không dám ngẩng đầu lên nhìn cô.

- Thế thì con phải được điểm cao hơn bạn ấy, thì bạn Hoa sẽ hỏi bài con thôi, đúng không nào? - Lần này thì cậu bé đã ngược mắt lên nhìn cô, mắt sáng ngời hỏi một câu nghi vấn.

- Có thật là con được điểm cao hơn bạn sẽ chú ý tới con không, nhưng lỡ con bằng điểm lớp trưởng thì bạn ấy có nói chuyện với con không?

- Tất nhiên là có chứ, Seven của chúng ta đẹp trai thế cơ mà. - Câu nói này là của Viên.

- Thật không mẹ? - Có lẽ không tin câu trả lời của một người lạ nên quay lại hỏi mẹ.

- Thật. Mẹ đã bao giờ lừa con chưa?

- Thế hôm nay mình ăn cơm ở nhà nhé, con muốn ăn cơm chiên dương châu. Nhưng mẹ nấu cơm ai dạy con học bài? - Nói rồi cậu nhìn quanh một vòng, rụt rè chỉ vào người đang đứng gần cô.

- Hay để chú này dạy con nhé, mẹ nấu luôn cơm cho chú ấy ăn đi, coi như trả công cho chú, được không hả mẹ?

Đợi khi Seven lon ton chạy đến xe trước, Viên bước lên hỏi cô một câu, cũng là chạm vào nỗi đau tận xương tủy của cô.

- Nói cho Viên biết đứa bé là con ai đi.

Con ai ư, chính bản thân cô cũng không biết thì làm sao trả lời câu hỏi đó chứ. Chỉ đành lắc đầu bất lực, lắc đầu mạnh mẽ thôi. Viên thấy thế cũng không hỏi nữa, đành lên trước mở cửa xe.

Khi còn ở Hà Nội, cô ở chung với anh trai và chị dâu, chẳng phải lo

chi phí gì nhiều, cộng với thu nhập nghề diễn giả mấy năm sau đó nên cũng đủ dành đủ để mua một căn chung cư nhìn ra sông Sài Gòn. Nói thế thôi chứ cũng chỉ là ở tầng bốn, cô vốn dĩ là người sợ độ cao nên chẳng dám trèo cao. Nhà có sẵn đồ ăn trong tủ lạnh, Seven về đến nhà lon ton chạy đi thay đồ rồi kéo chú Viên mới quen vào phòng, bỏ mặc cô với căn bếp, đúng là dở khóc dở cười. Đang nấu ăn, Viên bước ra, quan sát khắp nhà sau đó lên tiếng.

- Cậu ở với cu cò nhà cậu à?

- Ủ, mà cậu cứ thử gọi cò trước mặt Khang xem, lại chẳng trợn mắt nhìn cậu ấy chứ?

- Sao thế, trước đây tớ vẫn gọi thế mà.

- Nói thế nào nhỉ, lớn rồi, thấy xấu hổ. Tết năm kia tớ về, buổi tối nó triệu tập cả gia đình lại, bắt tớ đọc to câu nói ghi trong tờ lịch.

- Câu gì?

- Đừng nên đặt cho trẻ con một biệt hiệu để lớn lên chúng thấy xấu hổ với biệt hiệu đó. Lúc đó tớ ôm tờ lịch cười nửa ngày, cu cậu giận tớ đúng nửa tháng.

- Thế giờ cậu gọi Khang là gì?

- Vẫn là cò thôi, tớ quen rồi, cái tên gọi gần hai mươi năm, sửa thế nào được? Nhưng cũng đang tập dần đây.

- Giờ chắc cũng sinh viên năm hai nhỉ?

- Năm cuối rồi. Chuẩn bị lại có một nhà Marketing nữa thực hiện giấc mơ dang dở của tớ đây.

Sau đó cô lại tiếp tục công việc, còn Viên đứng dựa cửa một lúc lâu mới lên tiếng.

- Miền Bắc thế nào?

- Thế nào là thế nào, mấy triệu người chen chúc lên một mảnh đất bé xiu, còn chẳng có chỗ mà thở, mùa đông thì lạnh đến nỗi Seven chẳng dám dậy đi học, mùa hè thì nóng đến chảy hết cả mỡ.

- ...

- Cậu cứ thử ra thì biết, nhưng thật ra cũng có lúc Hà Nội đáng yêu, ví dụ như đầu thu chẳng hạn, buổi tối trời mát mẻ, nhóc con nhà tớ cứ đòi ra nhà thờ uống trà chanh, ăn phô mai que, cắn hạt dưa... - Cô vừa nói vừa nở nụ cười, giống như bao ông bố bà mẹ khác khi nói về con mình.

- Seven cũng biết cắn hạt dưa sao?

- Tất nhiên, ngày bé toàn nhai cả vỏ lẫn hạt, sau đó tớ phải cắn sẵn cho cậu bé, giờ lớn rồi, việc gì cũng tự làm, bà mẹ này cũng thấy hụt hẫng.

- Sao tớ có cảm giác cậu nuôi dạy một đứa trẻ dễ dàng như ăn một bát cơm vậy.

Cô nghe thấy thế liền lườm Viên

- Cậu tưởng nuôi con dễ thế hả, hồi mới chân ướt chân ráo đặt chân ra đó, anh hai lại chưa mua nhà, tớ vừa đi làm, về nhà lại phải chăm con, có lúc còn phải làm thêm, giao Seven cho anh hai, cứ lo đứt ruột, lúc lại không còn tiền mua sữa cho con, ... cậu cứ thử chăm con đi thì thấy, chẳng đơn giản là cứ quẳng đó cho thằng bé tự sinh tự diệt.

- Thế ba mẹ cậu...

- Ngày tớ nói với họ, tớ có thai, hai mẹ con ôm chầm nhau mà khóc, bố chỉ nói bỏ đi một sinh mạng là cái tội, giữ lại mà nuôi, không nuôi được còn có hai ông bà già này.

Quay qua thấy cậu bạn trầm ngâm, cô lại lên tiếng:

- Sao, thấy bố mẹ tớ tuyệt vời không?

- Dĩ nhiên rồi.

- Thôi, vào gọi Seven ra ăn cơm.

Sài Gòn sáng đầu hè.

Hôm nay là ngày cuối cùng trong năm lớp một của Seven, tờ mờ sáng cậu bé đã gọi cô dậy đánh răng rửa mặt và mặc đồ đẹp chỉ để lên nhận thưởng. Nhìn cảnh tượng ấy, cô bỗng nhớ lại mình của năm ấy.

Hai mươi một năm đã trôi qua nhưng cô vẫn nhớ như in hình ảnh cô bé với mái tóc ngắn mặc bộ quần xanh áo trắng đã cũ, cầm giấy khen học sinh khá trên tay. Ngày ấy nhà rất nghèo, lại phải nuôi bốn anh em ăn học, chắc bố mẹ rất vất vả, vì thế khi cô làm mất cây viết mực đầu tiên trong đời, mẹ đã phải bán khoản cả ngày trời mới cần răng mua cho cô cây viết mới. Thật ra lỗi cũng chẳng phải ở cô, không hiểu sao một sáng ngủ dậy cấp sách đến trường cô đã chẳng thấy cây viết đó đâu.

Mấy năm sau, bố chuyển chiếc giường ở ngoài vào trong, cô bỗng thấy cây viết ấy nằm im dưới chân giường. Nhưng cô bé của mấy năm sau đã được phép viết viết bị, chẳng cần tới thứ bút mỗi lần bơm lại dây mực ra áo ấy nữa. Bỗng hiểu sâu sắc đạo lý, cái gì là của mình, đến cuối cùng cũng sẽ trở về với mình thôi, tuy nhiên không hiểu sau bao năm, ta có cần tới thứ ấy nữa không. Tình yêu của cô và anh cũng thế, giờ đây người ngồi bên cạnh cô là một người đàn ông khác, dù chỉ là bạn bè nhưng ít ra không phải anh.

- Nghĩ gì mà thần thờ thế, Seven chuẩn bị nhận giấy khen kìa, đưa

máy ảnh đây anh chụp cho. - Người đàn ông ngồi bên cạnh cô cũng là người ngồi cạnh cô từ khi Seven bắt đầu học mẫu giáo tới giờ lên tiếng.

- Đây, cầm lấy, anh phải chụp đẹp vào đây.

- Biết rồi, bà cô già.

- Này, anh nói ai già đấy?

- Ủ, gái hai bảy, chưa chồng, lại xấu xí chẳng phải bà cô già còn gì.

- Này anh nói lại cho em nghe ... anh đứng lại.. Trịnh Minh Hoàng, đừng để em bắt được anh.

Bỗng cô khựng lại, nhìn về phía bóng người trước mắt, quá bất ngờ làm cô mất khả năng suy nghĩ nên làm gì tiếp theo, có lẽ người đối diện cũng thế. Vẫn là Seven kéo cô về thực tại.

- Chú Phong, đây là mẹ cháu đây. Cháu đã nói rồi mà, mẹ cháu rất xinh đẹp. - Rồi cậu bé lại kéo tay cô.

- Mẹ, đây là chú của bạn Lê, bạn ấy còn chuyển đến học sau con nữa. Còn đây là chú Hoàng của mình. - Tất nhiên đó là người đàn ông vẫn âm thầm nắm tay cậu bé này giờ.

Hóa ra là cháu anh sao, thế con anh đâu, đứa con ấy đáng lẽ cũng phải bằng con cô chứ, hay là mất rồi, hay là học trường khác. Dù sao đó cũng chẳng phải chuyện cô nên quan tâm nữa rồi.

- Chào con, cô là mẹ của Kiến Văn, con cũng mới chuyển trường tới sao? - Cô cũng mỉm cười gật đầu với anh:

- Chào anh.

- Đã lâu không gặp, con em đây ư? Lớn thế này rồi sao? Cha cậu bé đâu?

- Phải, đã lâu không gặp, cha Seven mất rồi. Hôm nào rảnh nói chuyện sau nhé, giờ em phải đi rồi. - Cứ nghĩ đã chuẩn bị tốt để gặp anh nhưng gặp rồi cô mới biết mình chưa sẵn sàng.

- Cho anh số điện thoại của em đi. - Anh kéo tay cô lại.

- Hợp lớp lần này em sẽ đến, lúc đó nói chuyện với anh sau.

Lớp đại học của cô vẫn tổ chức gặp mặt đều đặn, từ ngày ra Hà Nội, cô chưa bao giờ tham gia cả. Nhưng đã quyết định đổi mặt thì chẳng có lý do gì cô lại không đi họp lớp cả, cô cũng rất nhớ mọi người thời ấy.

Thật ra nói thì dễ nhưng quên một người không phải chỉ cần thời gian là đủ. Những ngày mới rời thành phố, cô nhớ anh tới da diết, vừa nhớ vừa hận, hận anh bạc tình, hận anh chạy theo sự giàu có mà vứt bỏ những gì hai người từng có. Sau cô lại nghĩ, nếu là mình thì có thể mình cũng làm thế, ai chẳng muốn cuộc sống tốt hơn chứ, vì thế chẳng còn hận nữa, tất nhiên không hận thì tình yêu cũng không còn.

Nhưng đợi cô hiểu ra điều đó con trai cô đã lên lớp một rồi. Cô đã từng nghe đâu đó một câu nói thế này: “Tương lai rồi cũng sẽ trở thành hiện tại. Hiện tại rồi cũng sẽ trở thành quá khứ. Chỉ có quá khứ là không bao giờ thay đổi... Vậy nên muốn thay đổi quá khứ chỉ có thể thay đổi từ hiện tại. Đừng để một lúc nào đấy, tự thấy tiếc nuối vì quá khứ. Bởi vì, sai lầm không phải ở quá khứ... mà nó bắt đầu từ hiện tại”. Thế nhưng lúc ấy còn quá trẻ để hiểu ra đạo lý ấy, bởi bây giờ mới có hai chữ hối hận. Nếu lúc ấy... lúc ấy... thì bây giờ cô sẽ ra sao, có thấy nuối tiếc như bây giờ không?

- Mẹ, nhà bà ngoại có KFC không, có rạp chiếu phim không, cậu út có về chơi với con không?

- Có chứ, cậu út về với Seven, nhưng nhà bà ngoại không có KFC thế nên con không thể ăn gà rán, nhưng sẽ có những món khác. Con

muốn ăn có thể nói với bà ngoại hoặc dì út. - Xe đang chạy trên đường, còn cô thì mới hoàn hồn sau khi nhớ về một thời đã qua.

- Con chỉ nói với bà ngoại thôi, dì út nấu ăn dở lắm. - Seven vừa nói vừa làm bộ chu môi ra.

- Nay, khi nào chú gặp dì út sẽ mét dì út đấy, sợ không nào? Xe dừng lại trước cửa sở thú, lúc này Hoàng cũng lên tiếng chọc ghẹo cậu bé nhà cô.

- Con ứ sợ đâu, dì út chỉ ở trên nhà không xuống đây đâu, chú không gặp được đâu. Nhưng mà con muốn đi xem khi trước. - Nói rồi lon ton chạy vào trước khi cô chưa kịp mua vé.

Lần đầu đến Thảo cầm viên nên cậu bé vô cùng hào hứng, dẫn tay Hoàng lon ton chạy hết chỗ này đến chỗ khác, cô bỗng thấy hổ thẹn vì lâu nay mình bận rộn không có thời gian dẫn nhóc con đi chơi. Đến quá trưa, chơi đã nên Seven vừa mệt vừa đói, níu tay cô đòi đi ăn cơm, uống nước, cô bỗng bật cười vì tính vô lo, vô nghĩ của trẻ con.

Anh đứng sau nhìn cô nắm tay con trai triu mến đi vào quán cơm, bỗng nhớ tới lần đầu gặp Kiều Lam, hôm ấy hình như là đầu thu, trời Hà Nội khá mát, phòng Marketing công ty anh đứng ra tổ chức một buổi tọa đàm giữa một nhà diễn giả nổi tiếng với sinh viên.

Cũng thật không may cho anh, hôm ấy nhà diễn giả trên đường đến nơi gặp tai nạn giao thông không thể đến, anh lo đến mức nhào vào sau hội trường tìm hướng giải quyết. Bỗng anh giám đốc Marketing chỉ vào một cô gái mặc chiếc váy màu lam dài đến đầu gối, tóc búi củ tỏi, đang nghe điện thoại.

- Hay là em đi, Kiều Lam. - Suy nghĩ đầu tiên trong anh là một cái tên rất êm tai, một khuôn mặt dịu dàng như lá mùa thu, sau này anh biết được cô sinh ra vào mùa thu, mùa lãng mạn nhất trong năm, cũng từ đó chẳng hiểu sao anh yêu mùa thu lạ lùng.

- Em sao? Em đi đâu cơ? - Cô ngơ ngác hỏi lại giám đốc.

- Làm nhà diễn thuyết tạm thời đi, khả năng ăn nói của em rất được, lên đó cứ nói là ông Thái Bình bị tai nạn không đến được, em là học trò của ông ấy, thay mặt ông ấy nói chuyện với sinh viên.

Cô gái chưa kịp phản đối đã bị mọi người đẩy lên sân khấu.

Đó là lần đầu tiên anh có kiên nhẫn ngồi nghe những chia sẻ của một cô gái về tình yêu, cuộc sống, và về cả cách sống, cô đã thẳng thắn thừa nhận mình là bà mẹ đơn thân. Anh bỗng thấy khâm phục cô, một cô gái mỏng manh gió thổi có thể bay bất cứ lúc nào nhưng lại có can đảm đối chọi với mọi lời ong tiếng ve của xã hội. Đó cũng là nhân duyên đưa cô đến với con đường diễn thuyết.

Đi chơi cả một ngày dài, chiều chiều anh chở mẹ con cô về nhà, xe vừa tắt máy đã nghe tiếng khóc nức nở của một cô gái trẻ, xen lẫn tiếng dỗ dành của một chàng trai đại loại như anh chỉ về nhà có một tháng, khóc gì chứ... Tiếng nức nở là của Ngọc Thư, bạn gái cậu út nhà cô. Seven lon ton chạy vào nhà nắm tay Thư, nói với giọng ông cụ non:

- Cậu lại làm mợ út khóc rồi à, cậu hư quá, mợ út đừng chơi với cậu nữa. Chơi với con đi.

-...

-...

-...

Tất cả mọi người đều im lặng không biết nói gì, làm thế nào để cậu bé sáu tuổi hiểu tình huống đang xảy ra chứ.

Vẫn là anh kéo Seven lại và giảng giải cho cậu bé.

- Seven, chú hỏi con nhé, con sắp về quê nghỉ hè, thế xa mẹ Seven

có nhớ không, có khóc không?

- Nhớ chứ, nhớ cả chú nữa, nhưng Seven không khóc, sao mợ út lại phải khóc chứ, mợ xấu xí quá, lớn mà còn khóc, mợ phải can đảm như con chứ, mẹ nói đàn ông và người lớn thì không rơi nước mắt vì chuyện bé xít mà.

Cậu út nghĩ, đừng nói nó là cháu tôi nhé.

Cô nghĩ, đừng nói nó là con tôi nhé.

Mợ út nghĩ, đừng nói nó quen tôi nhé.

Anh nghĩ, thế chứ, sắp làm con trai bố được rồi đấy.

Tối đến cô xếp đồ vào vali cho Seven, còn cậu bé chơi xếp hình với anh ngoài phòng khách, thật ra có ai muốn xa con chứ, chỉ vì xưa nay cậu bé về ngoại không nhiều, mỗi lần chỉ khoảng mười ngày, thường thì vào dịp tết. Nhưng tháng sau cô thật sự rất bận, chỉ nhánh Đà Nẵng khai trương, cô lại có lịch nói chuyện với người khuyết tật ở Nha Trang. Vì thế cậu út phải tháp tùng cháu đi đi về về.

-----oOo-----

Chương 3: Nói với người của quá khứ về quá khứ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Sáng hôm sau cô ăn mặc đẹp, trang điểm nhẹ chuẩn bị ra khỏi nhà, Seven đang coi hoạt hình, đứng bật dậy, kéo tay cô hỏi:

- Hôm nay Mami rất đẹp, mẹ định đi đâu thế?

- Mẹ đi công việc, ngoan ở nhà nhé.

- Cậu út đi chơi với mợ út rồi, có mình Seven ở nhà thôi, mẹ cho Seven đi công chuyện với. Nhé! - Mắt cậu bé long lanh, ều tình tội nghiệp nhìn cô.

Được rồi, cô rút điện thoại ra gọi một dãy số nói hai câu ngắn ngủi, không để đối phương phản đối đã tắt máy.

Câu thứ nhất: “Cậu được lắm, dám chơi chị.”, câu thứ hai: “Tháng sau thì đừng nghĩ tới khái niệm tiền tiêu vặt kể cả từ mẹ.”

Quay sang Seven cô gật đầu đồng ý. Cậu bé vui vẻ chạy đi thay đồ ngay, miệng hát vang “Nắng vàng trải lên muôn ngàn trái tim đang hát ca, yêu quá đi thôi, đất nước tôi ơi.”

Cô quay lại trừng mắt với cậu bé:

- Đừng làm hỏng bài hát yêu thích của mẹ chứ Seven, con thử hát lại lần nữa xem nào.

Tất nhiên cậu bé không có gan hát lại rồi, vì nguy cơ ở nhà một mình tương đối cao. Điện thoại bỗng có tiếng vang, là một tin nhắn từ anh. “Đi đường cẩn thận đấy, coi chừng xe cộ.” Anh luôn như thế, quan tâm đến hai mẹ con, đôi khi cô nghĩ không lẽ anh yêu cô, nhưng họ quen nhau cũng bốn năm rồi, anh chưa một lần làm điều gì khiến cô nghi ngờ, giống như hai người bạn thân ở bên nhau.

Thật ra, cô cũng sợ anh nói ra lời yêu, chẳng vì sao cả, vì cô giờ đã là một bà mẹ đơn thân, trong khi anh lại đẹp trai, giàu có, gia thế tốt, hơn tất cả cô sợ người đàn ông sau này của cô không yêu thương Seven. Đó là lý do vì sao giờ cô vẫn một mình, như lời lớp trẻ bây giờ thì là FA có gì không tốt, tự do tự tại, cũng lắm cô đơn. Thế nhưng, cô thấy mình hạnh phúc, bởi cô không cô đơn, cô có một cậu con trai tuyệt vời.

Nơi gặp mặt là một nhà hàng đồ nướng trên đường Lý Thường Kiệt, xe vừa dừng, đã thấy Hạnh, cô bạn giường trên kí túc xá chạy

ra ôm chầm lấy cô, khóc nức nở. Cô bỗng thấy mắt mình cay cay, nhẹ nhàng nói thầm “tớ xin lỗi”, vươn cánh tay ra vỗ vai cô bạn. Có thể nói đó là cô bạn thân nhất trong lớp, cô và cô ấy ở cùng kí túc xá, cùng phòng, đưa giường trên, đưa giường dưới. Họ đã cùng nhau đi học, cùng nhau ăn cơm, đi tự học, thư viện, lấy nước... đều cùng nhau.

- Nói đi là đi những sáu năm thế à, phải phạt thôi. - Đang nói Hạnh bỗng dừng lại ở phía sau lưng cô, một cậu bé đáng yêu đang nắm vạt áo cô. Thấy thế, cậu bé lên tiếng

- Con chào các cô, các chú, con tên là Dương Kiến Văn, con trai mẹ Dương Kiều Lam, tên ở nhà của con là Seven, năm nay con sáu tuổi, chuẩn bị lên lớp hai.

Nghe xong tiểu sử cậu bé, ai nấy có mặt cũng bật cười. Liên, cô bạn trong lớp chạy lại véo má cậu bé, bế Seven vào trong. Chỉ có Thanh Phong vẫn nhìn theo cậu bé, ánh mắt chứa nhiều suy tư, cô chẳng thể ết được anh đang nghĩ gì, nhìn quanh lớp cô mọi người có mặt gần đủ, có người dắt theo vợ, con, người yêu, riêng chỉ có anh đi một mình, không ết sao không thấy vợ anh. Hạnh là ai chứ, chuyện gì của cô cũng nắm trong lòng bàn tay, liền lên tiếng:

- Họ ly hôn rồi, ba năm về trước, haha, bỏ cậu chạy theo bà già nhà giàu, cuối cùng thế nào, không thể có con đành ly hôn, cuỗm được một mớ tài sản, mình khinh.

Cô bỗng muốn cười, hóa ra cũng chỉ là ly hôn, nếu lúc đó cô nói cho anh, trong bụng cô có một sinh linh, và đó là giọt máu của anh, liệu hai người giờ đây có phải đang hạnh phúc, hay anh vẫn quyết định theo cô gái ấy.

Bởi, cuộc đời chẳng phải một bài toán, cứ có giả thiết sẽ có kết luận, chẳng có từ nêu nào cả, nên cô chẳng thể ết được câu trả lời cho những giả thiết ấy. Hạnh kéo tay cô đi vào trong nhà hàng, nhưng anh lại đưa tay ra giữ cô lại, có lẽ muốn hỏi gì đó, đến cuối cùng anh chỉ im lặng, cứ nhìn cô như thế.

- Có gì tan tiệc mình nói chuyện sau, bây giờ em phải vào trong rồi.
- Nói xong cô gỡ cánh tay anh đang giữ lấy tay mình ra, bước theo cô bạn vào trong. Có những việc trước sau gì cũng phải đối mặt, chỉ bằng nói ra sớm cho nhẹ lòng.

Seven đang ngồi chơi với các bạn nhỏ thấy cô đi vào chạy ngay ra ôm lấy chân Kiều Lam, dẫn cô tới đám nhỏ, nói thầm với cô rằng cậu bé chưa chơi trò này bao giờ nên không ết chơi. Cô nhìn xuống, có khá đông các em bé, lớn nhất cũng bảy tuổi, nhỏ nhất chỉ khoảng hơn hai tuổi, mười mấy đứa nhỏ đang tập trung vào chiếc Ipad trên tay cậu bé lớn tuổi nhất. Cô cúi xuống nói nhỏ với con:

- Không ết chơi không có nghĩa là con không chơi được đúng không nào, hãy nhìn cách các bạn chơi trước đã làm, mẹ nghĩ Seven của mẹ làm được mà, đúng không nào?

Cậu bé nghe lời cô chăm chú nhìn màn hình một lúc lâu mới gật đầu với cô. Thật ra, người khác có thể không hiểu Seven, nhưng cô là mẹ cậu bé, cô ết con mình rất thông minh, khả năng học hỏi nhanh, chỉ cần gợi ý cậu bé sẽ làm được việc đó. Nhớ có lần, cô lỡ chuyến bay nên không thể đến trường đón Seven, mới gọi điện nhờ cậu út nhà ta đi đón cháu, ai ngờ cái thằng ham chơi đó lại không ở nhà. Thế là Seven nhờ cô giáo gọi giùm chiếc taxi đến nhà Bảo Anh em họ cô, rồi nhờ cô ấy trả tiền.

Không ngờ xuống xe, anh tài xế taxi còn nói với Bảo Anh, Seven lên xe huyền thuyên cái gì mà nhà cháu nghèo lắm, chưa bao giờ được đi cái xe này cả, cái gì mà giết người đền mạng... Hỏi ra mới ết cậu bé sợ bị bắt cóc, giết người... Cô sau đó bỗng thấy sợ những suy nghĩ của Seven.

Đang ăn thì có tin nhắn của Viên, nói có người muốn gặp cô, giờ cô đang bận nên hẹn cậu ấy khoảng bốn giờ chiều ở nhà cô, nghĩ mãi cũng chẳng ra là ai muốn gặp mình. Nhưng cô cũng quên mất là sau cuộc gặp còn phải nói chuyện với Phong. Mọi người rủ nhau đi tăng hai, nhưng cô có rất nhiều việc phải giải quyết với lại còn có

Seven nên cô rút lui trước.

Hạnh cứ nắm tay cô, cướp điện thoại, lưu số của cô ấy vào, còn nói bữa nào tập hợp mọi người cùng phòng lại nhậu một bữa ra trò. Cô gật đầu đồng ý, dù sao cũng muốn ôn lại chuyện cũ, đã lâu quá không gặp mọi người rồi. Kiều Lam chủ động bước tới bên chiếc bàn của Phong, cô ghé vào tai anh nói nhỏ, ý bảo anh là cô có chuyện việc cần giải quyết, rồi chủ động đọc số điện thoại của mình cho anh.

Có lẽ thấy vẻ nghiêm túc thật trong lời nói của cô nên anh không hề giữ lại, chỉ bảo cô đi xe cẩn thận, xong việc gọi cho anh ngay. Gật đầu thay cho lời đồng ý, cô bước đi không ngoái đầu lại nhìn, chẳng bởi vì vội vã mà vì đã không còn luyến tiếc, con người anh cũng như đoạn tình cảm đã có với anh.

Về đến nhà thấy ngoài Viên đúng thật còn một người đàn ông nữa, rất quen, à, đó chẳng phải là anh bạn đồng nghiệp làm cùng siêu thị với cô cách đây mấy năm sao.

- Lâu rồi không gặp, Hoàng Phi Long.

Long nhìn cô đánh giá từ trên xuống dưới rồi mới chào lại:

- Lâu quá rồi nhỉ, lâu đến nỗi anh sắp quên mất em, cả những chuyện liên quan đến em nữa.

Chuyện liên quan đến mình là chuyện gì chứ, cô không ết, chắc chắn không ết, cô nghĩ thế.

Seven nhìn thấy Viên rất vui chạy lên ôm chầm lấy anh, nằng nặc đòi anh dắt đi ăn kem, vì thế lúc này chỉ còn cô với Long trong phòng. Rót cho anh một chén trà, rồi cũng ngồi xuống chiếc sofa đơn phía đối diện mới nghe anh hỏi.

- Đứa bé, à không, Seven con em ấy, cha đứa bé ấy là ai...? - Đạo này sao những người cô gặp đều hỏi như thế nhỉ, điều đó quan

trọng lắm sao.

- Anh không quen người đàn ông ấy đâu, mà sao tự nhiên lại hỏi chứ?

- Cái đêm hôm anh say rượu, anh có làm gì có lỗi với em không?

- Anh nói thử xem là có không? - Cô không trực tiếp trả lời câu hỏi của anh, bởi anh lúc đó đã khiến Kiều Lam rất bức mình, không ết phải đối phó thế nào. Nhưng nhìn ều tình trên khuôn mặt anh thì bỗng không muốn đùa nữa, Long nghĩ điều gì mà mặt cắt không còn giọt máu thế kia không ết.

- Seven có phải con anh không? - Câu hỏi này phải anh lấy hết sức can đảm mới thốt ra được, thế nhưng làm cô ghen, lại ghen cả nước trà cơ đấy, cô ho mãi thì bật cười, cười tới mức không ngừng được.

- Nếu chỉ nhìn anh khóa thân mà sinh ra được Seven thì cũng có khả năng đấy.

- Cái gì? Khóa thân á? Anh á?

- Ừ, kéo em đến khách sạn, tự mình cởi đồ mình, còn đòi ngủ với gái, em tức quá, khóa cửa lại ra đường tìm cho anh một cô quảng lên giường. Em còn chưa tính sổ với anh đấy, ai dè anh lại lặn mất tăm.

- Ông ngoại anh mất, anh phải về quê, quay lên thì em đã không còn làm ở đó, cũng không ở Sài Gòn nữa rồi.

Anh nói xong như trút được gánh nặng trong lòng, lại cười giới thiệu tháng sau lấy vợ, nghe tin cô bỗng trở về, sợ cô đem chuyện xấu của anh nói ra, nên đến đây bịt miệng cô. Họ nói chuyện với nhau một lúc thì Viên dẫn Seven về, Long cũng nói có việc bận nên không ở lại được, trước khi đi hai người ghé tai nói nhỏ điều gì đó. Tất nhiên không qua mắt được con trai cô, Seven cắt chất giọng

lạnh lạnh:

- Nói nhỏ chỉ có hai lý do, một là mượn tiền, hai là nói xấu thôi. Có phải các chú đang nói xấu mẹ con không? - Cậu bé chưa kịp nói xong hai người đàn ông đã cúi đầu ho dữ dội, vội chạy bịt miệng thẳng nhóc.

- Ai nói với cháu những điều này thế hả?

- Cậu út cháu bảo thế mà, cậu bảo mẹ và dì Bảo Anh cứ lén lút nói nhỏ chỉ có thể là nói xấu cậu thôi.

Cô bất giác thở dài, không hổ danh là cậu út mà, toàn dạy cháu điều xấu không à. Cuối cùng chỉ có Viên mặt dày ở lại nhà cô đòi ăn cơm tối, cô cũng mệt nên chỉ nấu nồi cháo gà ăn qua loa cho xong. Rửa chén xong, thấy Seven mệt quá lăn ra ngủ, nên Viên đề nghị hai người đi dạo quanh khu nhà cô hóng gió.

- Nói cho tớ ết tối hôm đó xảy ra chuyện gì?

- Tối hôm nào?

- Tối hôm tớ uống say ấy, lần cuối gặp cậu mấy năm về trước...

- Cậu uống say, gọi tớ đến nhà hàng thanh toán, tớ bực quá ném luôn cậu lên khách sạn ở đây, đã thế cậu còn không ết điều nữa. – “Không ết điều”, tim Viên như đập lồi một nhịp, nói vậy đứa con này... chưa đợi anh nghĩ hết cô lại lên tiếng.

- Ôi hết lên người tớ, lúc ấy gặp ngay một cô dọn phòng, cô ấy bảo tớ cứ về nhà thay đồ đi, thằng bé này như con cô ấy mà, để cô cởi đồ nó ra rồi đắp mền cho nó là xong. Cậu thấy cậu rệu lên làm loạn chưa? - Lại nghe thấy tiếng thở phào nhẹ nhõm của anh, hôm nay mọi người lại thích cái kiêu thờ ầy nhỉ, Long cũng như thế, Viên cũng như thế.

- Nói vậy, Seven là con của...?

- Một người cậu không quen. Mà đừng nói chuyện đó nữa, cậu cũng không còn nhỏ nữa, đừng lông bông mãi thế, Cò à mà không, Khang nhà tớ cũng có cả người yêu rồi đấy, cậu còn không lo dẫn một cô về ra mắt mọi người đi chứ.

- Cậu làm như tớ muốn là được, làm gì dễ dàng thế, người yêu tớ thì tớ không yêu, người tớ yêu thì không yêu tớ.

- Cậu ết không, tình yêu của con người giống như một chuyến xe buýt vậy, nếu cậu cứ kén chọn mà bỏ lỡ cậu sẽ bị trễ giờ đi học mất, tình yêu cũng thế, hiểu không? Cho mỗi người một cơ hội đi. Nhìn tớ làm cái gì, cho những người yêu cậu ấy, rồi cũng sẽ có một cô gái thuộc về riêng cậu.

- Thế còn cậu?

- Tớ á, tớ gần tìm được rồi, có điều hạnh phúc mong manh quá, đôi khi tớ vẫn sợ... Ngừng một chút cô lại nói: -Về đi, gió lớn rồi, tớ cũng về đây, để Seven ở nhà một mình tớ không yên tâm.

Nói xong cô quay đầu bước lại con đường họ vừa đi qua, cảm thấy lòng nhẹ bẫng, di động trong túi vang tiếng tin nhắn, cô ết đó là của người đàn ông khiến cô thấy bình yên. Viên cũng thấy nhẹ lòng, vì những khúc mắc có lời giải đáp, vì hạnh phúc của cô gái anh đã từng yêu thầm, anh sẽ chỉ nhìn cô thêm một lần nữa thôi, mai trời sáng họ lại làm bạn, những người bạn thân của nhau như xưa.

Vừa bước ra khỏi cửa thang máy, đã thấy một bóng người trước cửa phòng mình, là anh ấy, người mà cô đã bỏ quên từ chiều tới giờ. Không ngờ anh ết nhà cô. Kiều Lam mở cửa anh cũng bước vào theo, có điều không ngồi ngay mà đánh giá căn phòng của cô, rồi bước ra ban công, ngồi vào chiếc ghế mây của bộ bàn trà. Cô vào bếp pha cho anh và mình hai ly cà phê, bởi họ lúc này đều cần một thứ gì đó khiến cả hai bình tĩnh. Cà phê trong mắt cô là sự lựa chọn không tồi.

Cà phê đặt trước mặt nhưng anh không uống mà chăm chú nhìn ra xa, nơi có những ngọn đèn đường, những chiếc xe đang nhàn nhả chạy trong một buổi tối mát trời. Cô nhìn kỹ khuôn mặt anh, không còn như ngày nào nữa rồi, da anh trắng hơn, cao hơn, nụ cười cũng hẹp hơn. Họ quen nhau thế nào, cô vẫn còn nhớ kỹ, ngày ấy trong đám sinh viên mới nhập học của lớp cô, anh không phải nổi trội nhất nhưng lại đẹp trai nhất, lãng tử nhất.

Lần ấy lớp cô tham gia đấu bóng chuyền nữ, cô là người trông coi điện thoại và cặp sách cho các bạn, vì thế đã mạo muội lấy điện thoại anh nhá qua cửa mình. Tối về trần trọc mãi không ết nên làm thế nào, bèn kể cho mấy đứa cùng phòng, nghe xong mỗi đứa một ý, đứa bào giả nhảm số, đứa bảo cứ nhá qua xem có gọi lại không. Cuối cùng, Hạnh nói cứ nói thật ra, phải chân thành chứ, đó cũng là bài học đầu tiên của tình yêu mà cô nhận được. Cả phòng tán thành, bèn hòa nhau lại cùng chờ tin nhắn.

“Chào Phong, mình là Kiều Lam, học chung lớp kinh tế nông lâm khóa 34 với cậu, cậu nhớ mình chứ”.

“À, cậu có phải là cô bé năm lùn không?” - Chỉ vì tin nhắn đó mà ệt danh gắn với cô suốt bốn năm đại học là năm lùn, cũng làm cho tụi bạn phòng 308 cười nắc nẻ. Cô bực bội nhắn lại.

“Ai lùn chứ, ít nhất tớ cũng cao 1.52m, cậu cao bao nhiêu mà đòi?”

“1.78”

“...”

“Sao thế?”

“Mình tự kỉ.”

“Không sao, bạn có mái tóc rất đẹp, mình rất thích”. - Thật ra cô cũng thích mái tóc này của cô, nó không thật sự dài nhưng mềm mượt, thẳng tự nhiên. Hai người cứ nhắn qua nhắn lại như thế cho

tới khi cô không chống đỡ nổi con mắt mình nữa mới buông tha.

Lên lớp trông thấy anh tim cô lại đập thành thịch, tội con gái ngồi một chỗ với nhau buôn chuyện, bỗng nói tới anh, họ bảo rằng anh có người yêu rồi, quen nhau từ cấp ba, hơn cô một tuổi vì chờ người yêu đi học đại học chung. Hôm đó cô về phòng đắp mền không ăn cơm trưa, Hằng thấy thế, nháy mắt mấy đứa trong phòng, Hạnh hiểu chuyện nên buông một câu:

- Có vợ còn có thể ly hôn, huống chi là người yêu. - Cô nghĩ, cũng đúng, thế là từ hôm đó tối nào trước khi đi ngủ hai tay cũng chấp lại cầu khẩn. “Con xin người cho hai người họ chia tay càng sớm càng tốt.”

Cô vẫn chủ động nhắn tin cho anh, nhưng anh tuyệt nhiên không bao giờ là người chủ động. Anh lúc đấy, hòa đồng ết bao, đáng yêu ết bao, dường như Thanh Phong của lúc ấy và lúc này là hai con người chung một khuôn mặt. Thời gian đúng là đã làm bào mòn những điểm đáng yêu của một con người, ến anh trở nên lạnh nhạt hơn, thờ ơ hơn ngày xưa. Bỗng anh hỏi cô, một câu hỏi trực tiếp không né tránh:

- Seven có phải là con anh không?

Cô im lặng, bởi lẽ không muốn trả lời câu hỏi này của anh, ngày hôm nay cô đã nghe quá nhiều người hỏi cùng một câu thế này. Tay Kiều Lam chống lên lan can để gió thổi bay làn tóc trong không trung, mắt lại nhìn ra sông Sài Gòn, chung cư này trước khi cô đi chưa từng tồn tại. Mái tóc cô giờ đây có màu hạt dẻ điển hình, uốn xoắn gọn sóng rất quyến rũ. Anh ết cô đã thay đổi, không còn là cô gái nhỏ thuần khiết yêu anh bằng cả trái tim của ngày xưa nữa rồi. Khi anh ngỡ cô không muốn nói, cô lại dùng giọng bình thản để nói:

- Để em kể anh nghe một câu chuyện nhé, câu chuyện của sáu năm về trước mà em chưa từng kể cho một người khác. Hôm ấy là mười bốn tháng chạp, anh hai dẫn em tới một nơi, hình như tên là nhà thờ

An Bình thì phải, nơi có một người phụ nữ đang cười rạng rỡ với cha đứa bé trong bụng em. Thật lạ, lúc ấy em không hề rơi một giọt nước mắt nào, chỉ quay đầu bước đi, có điều sống hạnh phúc quá khiến em quên mất một điều gọi là luật nhân quả. Có vay ắt có trả, em đã lấy anh trong tay một cô gái khác, thì thứ em phải trả không chỉ là anh mà còn cả sinh linh chưa kịp chào đời nữa. Một người phụ nữ mất đi tình yêu vì một người đàn bà khác, người mẹ mất con chỉ vì giây phút qua đường không suy nghĩ. Nếu không có anh hai em lúc đó, cái mạng này của em cũng không còn nữa rồi.

Anh im lặng lắng nghe, trên mặt là nỗi đau không tả, dường như chờ đợi cô nói tiếp. Bỗng anh đứng bật dậy, ôm chặt cô vào lòng.

- Anh xin lỗi, anh không hề ết em lúc đó... - Cô vùng dậy gạt tay anh ra, để mặc nước mắt vòn kẽ tóc bay đi theo gió.

- ết thì thế nào chứ, quá khứ là thứ có thể thay đổi sao, đứa con đã mất của em sẽ sống lại sao? - Anh lại im lặng một lần nữa.

- Cô bé mười tám trong em đã ết cảm giác nhớ nhung một người là thế nào, nhưng cô bé ngày ấy ngây thơ, không ết cách ều đạt tình cảm, nên phải làm bạn với nước mắt một thời gian đấy. Cô gái mười chín luôn thấy cuộc đời màu hồng, sáng có thể cùng anh đến lớp, chiều nắm tay anh đi dạo, đi ăn, tự học như bao người yêu nhau khác. Cô gái ấy chỉ ước cuộc đời mãi thế này, có anh bầu bạn. Nhưng cô gái hai mốt vừa mới ra trường lại phải đối mặt với quá nhiều vấn đề, công việc không thuận lợi, đồng nghiệp xích mích. Chỉ thế thôi đôi khi cũng làm em kiệt sức, nhưng em vẫn nghĩ, may còn có anh. Hóa ra, em lúc đó chỉ tự mình lừa mình mà thôi, mất đi tình yêu, mất đi đứa con em đã xem như sinh mệnh, lúc đó chỉ có mình em đối mặt với nỗi đau. Vậy anh nói đi, khi đó anh ở đâu, làm gì chứ, bây giờ anh nói xin lỗi có tác dụng gì không.

Ngừng một lát cô lại nói tiếp:

- Nhưng anh có ết cô gái hai bảy của ngày hôm nay nghĩ gì không, em đã quên đi nỗi đau năm xưa, cũng không hận anh, chẳng tiếc

nuôi, vì ở bên anh em đã từng hạnh phúc. Cuộc sống của em bây giờ rất tốt, em không thật sự vui vẻ nhưng lại thấy bình yên.

-...

- Anh về đi, cũng đừng gặp lại nữa.

Phong về rồi, cô ngồi trên sofa bật khóc nức nở, cô nói quên đi nỗi đau năm xưa là nói dối, đứa con ấy là điều làm cô day dứt suốt cuộc đời, cô còn chưa một lần trông thấy hình hài của nó, ngắm nó lớn lên cơ mà. Cô không hận anh vì đã không còn yêu, lần đầu nhìn thấy Seven cô đã ết mình không còn hận anh.

Bởi ông trời công bằng đến thế, mang cho cô một người bầu bạn, đó có thể không phải đứa con cô mang trong bụng chín tháng mười ngày, cô cũng không trải qua đau đớn để sinh, không nghe được tiếng khóc chào đời của con, nhưng cô tin mình chưa bao giờ xem Seven là con nuôi.

Cô ở bên anh cả bốn năm của quãng đời sinh viên, đó là những năm tháng tươi đẹp nhất của thời thanh xuân. Mỗi sáng, anh đứng dưới lầu ký túc gọi điện giục cô dậy chạy thể dục cùng anh, lúc đó cô thường chỉ chạy một vòng quanh sân thể dục là đã thở phì phò, xua tay giục anh tiếp tục. Còn mình, ngồi dưới gốc cây, nhìn khuôn mặt khôi ngô ấy rạng ngời trong ánh nắng mai. Mỗi tối, anh lại đứng dưới lầu ký túc của cô gọi điện đi ăn tối, cùng đến phòng tự học dưới nhà ăn học bài.

Anh có sở thích xem bóng đá, vì thế cuối tuần cô hay lon ton theo anh ra các quán cà phê trực tiếp bóng đá gần trường xem những trận Ngoại Hạng Anh chiều sớm. Cô uống đồ uống rất nhanh, cánh đàn ông trong quán chỉ một ly đen đá xem cả trận, riêng cô lúc nào cũng hai ly sinh tố, một ly nước ngọt.

Anh không ngăn cản chỉ mặc cô muốn làm gì thì làm. Sau này khi họ không còn ở bên nhau, cô vẫn giữ thói quen xem những trận Premier League ấy. Kỳ lạ ở chỗ, cô không hề mang cảm giác đau

buồn mất mát hay hoài niệm quá khứ khi xem trái bóng lăn, cũng bởi thế cô yêu nước Anh thầm lặng.

Năm 2004, khi Mark Zuckerberg ngồi trong phòng kí túc tạo ra Facebook, có lẽ lúc đó cô cũng đang ngồi trong phòng kí túc xá sáng tạo ra “triết lý của trai” cùng Hạnh. Ấy vậy mà, giờ đây cô chẳng thể dùng những điều đó nữa, còn Facebook lại phát triển với tốc độ chóng mặt. Nói theo cái cách 308 các cô thì là “Thiên tài và người thường cũng chỉ khác nhau thế thôi.”

Từng mảng ký ức rời rạc cứ hiện về, hóa ra, cô còn nhớ rõ đến thế những chuyện cô hằng cố quên đi. Đến khi cô khóc mệt nằm lơ mơ trên sofa thì nghe thấy tiếng mở cửa, đồng thời, một phát ra từ phòng con trai, một là từ cửa chính. Trong ánh sáng lơ mơ hắt ra từ hành lang, Kiều Lam nhận ra là Minh Hoàng, người đàn ông luôn lặng thầm ở bên cô bao năm nay, xuất hiện lúc cô cần nhất. Seven một tay dụi mắt, một tay ôm cánh tay cô, nũng nịu nhìn anh nhưng lại hỏi cô:

- Mẹ ơi, khóc sẽ làm da nhăn hơn, sẽ chóng già hơn,... à, cái gì mà lão hóa nữa. - Rồi thẳng bẻ lại lắc cánh tay cô - Mẹ đừng khóc nữa, người lớn khóc là hư mà.

Cô bỗng bật cười ôm Seven vào lòng, cô chỉ dạy con nít khóc là hư, không ngờ Seven lại dạy lại cô điều ngược lại. Một người đàn ông mạnh mẽ bỗng ôm cả hai mẹ con cô vào lòng, nhẹ lau đi nước mắt còn đọng lại trên khuôn mặt mệt mỏi của cô. Cô ngửi thấy mùi hương bạc hà dịu nhẹ trên người anh, mùi hương khiến người khác tỉnh tâm đến thế, vòng tay này cũng quá ấm áp rồi. Vì vậy lúc này đây Kiều Lam bỗng nghiêng đầu dựa vào bờ vai anh, ngủ gật khiến hai người đàn ông một lớn một nhỏ bật cười.

-----oOo-----

Chương 4: Cho mỗi bên một cơ hội

Đêm tỉnh dậy, xuống bếp uống nước xong thì Kiều Lam lại tỉnh ngủ, cô nhìn đồng hồ mới hơn hai giờ sáng, nghĩ nghĩ cô lấy điện thoại ra gửi tin nhắn gửi tới một người. “Em là cô gái đã từng thất bại trong tình yêu, và cái giá phải trả rất đắt. Vì thế em không thể nào yêu như chưa từng tổn thương. Nhưng dù thế, em vẫn muốn thử, thử yêu anh, anh thấy thế nào? Người đàn ông em nghĩ rằng đã yêu em”.

Cô không nghĩ mình là nhà tâm lý học có thể hiểu suy nghĩ người khác, nhưng tình yêu là giác quan thứ sáu mà người phụ nữ có thể cảm nhận thấy. Cô biết anh yêu cô từ mấy năm trước, nhưng lúc đó chỉ nghĩ anh không nói ra, và lại công tử phong lưu như anh thì được mấy bữa chứ. Thật ra, chính cô cũng không ngờ sau bao năm nhìn lại chỉ có anh bên cạnh mình ngần ấy năm.

Tối nay, cô đã nói với Viên cho người yêu mình một cơ hội, cô nhận ra mình cũng muốn điều đó. Cô chỉ là một người mẹ đơn thân bình thường, cũng cần có người bầu bạn bên cạnh lúc cô đơn lắm chứ.

Anh nhắn lại ngay sau đó. “Em đang tỏ tình? Anh đã sẵn sàng làm điều đó cách đây năm năm rồi cơ cô bé”. Anh là người duy nhất gọi một cô gái hai bảy tuổi như cô là cô bé, cô luôn bật cười vì cách gọi này, nó làm cô hoài niệm tuổi xuân đang dần trôi vào dĩ vãng của mình. Nhắm mắt lại, cô thầm nghĩ, chuẩn bị bước sang một trang mới của cuộc đời rồi, thật đáng để chờ đợi.

Tối nay từ nhà cô về anh biết có lẽ nỗi đau quá khứ của cô lại một lần nữa bị khơi lại, bởi năm năm qua ở bên cô, anh chưa từng thấy cô khóc, nhất là khóc một cách thương tâm như thế. Hôm nay cô nói đi họp lớp, có lẽ đã gặp người đàn ông ấy, người từng làm cô tổn thương. Kiều Lam không phải là cô gái xinh đẹp nhất mà anh

từng gặp, thế nhưng cô là cô gái mạnh mẽ nhất, lạc quan nhất.

Sau này anh hay tự hỏi mình yêu cô từ khi nào nhỉ, có lẽ là lần đầu tiên nhìn thấy cô gái mặc chiếc váy màu xanh lam đó, hay một khi nào khác anh cũng chẳng biết nữa. Anh âm thầm ở bên cô gần năm năm, từ khi Seven mới chỉ hơn một tuổi, lúc đó có lẽ cô cũng gia nhập công ty anh chưa lâu.

Thật ra, anh không phải chàng trai mới lớn cứ ở mãi một nơi đợi người con gái mình yêu quay đầu lại, anh cũng từng thử yêu đương, hẹn hò với rất nhiều cô gái nhưng không có kết quả. Cuối cùng thì chính anh mới là người quay đầu lại, kết quả lại nhận ra trong ngân ấy năm, cô vẫn đi bên anh, cũng chỉ có cô còn ở lại trong cái vỏ bọc tình bạn do anh tạo ra.

Người ta chẳng ai nguyện là hai đường thẳng song song của đời nhau, họ muốn là hai đường chéo, cắt nhau rồi có thể gặp lại nhau. Nhưng anh lại muốn mình và cô mãi là hai đường thẳng song song, bởi đường chéo chúng chỉ giao nhau một lần duy nhất rồi không bao giờ gặp lại nhau. Hai đường song song không như thế, chúng đi bên nhau đến hết cuộc đời nhau.

Kiều Lam đang loay hoay xem vali Seven còn thiếu thứ gì không thì chuông cửa vang lên, cứ nghĩ anh tới đón hai mẹ con ra sân bay. Hóa ra là thằng em thấy sắc quên tất cả của cô, tiện tay cốc đầu nó một cái rồi chỉ vào trong phòng. Anh chàng đau đến mức kêu lên một tiếng nhưng rồi lại ngoan ngoãn chạy vào bếp ăn sáng.

- Hôm nay chị bay chuyến mấy giờ thế?

- Sau chuyến của cậu hai tiếng, mà cậu làm gì mà cả đêm không về, đừng dụ dỗ con gái nhà lành người ta như thế. Hậu quả cậu gánh không được đâu. - Cô vừa đem sách vở nhét vào vali con vừa cần nhần.

- Em đi bar với mấy đứa bạn, tụi nó làm tiệc tiễn em về quê. Mà Seven đâu rồi chị? Hai mẹ con chưa ăn sáng à?

- Đợi cậu về rồi ăn, Seven đang đánh răng. Về đây không được cho cháu đi lung tung đâu biết chưa, ở đây sông hồ nhiều.

- Cậu út hư quá, dám ngủ lang ngoài đường. - Cậu bé nói xong chạy lon ton ngồi lên chiếc ghế bên cạnh ông cậu mình uống sữa. Như chợt nhớ ra điều gì lại ghé tai hỏi nhỏ cậu mình.

- Cậu út ơi, về nhà bà ngoại cậu có dẫn con đi thả diều không? Chị Bo có lên chơi với con không? Không thì cậu chở con xuống nhà chị Bo nhé, ở đó có cái sân rộng ơ là rộng, thả hồ thả diều luôn.

- Dạ, con biết rồi ông hai, mới tí tuổi đầu mà đã ham chơi rồi. - Khang lấy tay vò cái đầu húi cua của cậu cháu.

Điện thoại của cô reo cắt ngang cuộc nói chuyện của hai cậu cháu, Seven lon ton chạy vào lấy điện thoại cho mẹ.

- Để anh chở mọi người ra sân bay nhé? - Chất giọng trầm ấy cô đã nghe qua rất nhiều lần, nhưng đây có lẽ là lần đầu tiên cô phát hiện ra nó chan chứa yêu thương đến thế.

- Vâng, em chuẩn bị ăn sáng, anh qua ăn luôn nhé.

- Ừ, chờ anh. - Anh cười khẽ rồi cúp máy lái xe men hướng sông Sài Gòn.

Chuông cửa vang lên, cô biết đó là anh, hai cậu cháu ăn sáng xong thì chui vào phòng mình dọn đồ, nên cô rất tự giác chạy ra mở cửa. Anh đứng đó với nụ cười rạng rỡ làm cô bối rối. Bởi chỉ mới hôm qua thôi, họ còn là hai người bạn đơn thuần mà thôi. Có lẽ anh hiểu cô đang nghĩ gì nên rất tự nhiên nắm tay cô đi vào nhà.

- Xem sáng nay chúng ta có gì ăn nào? Cháo gà đậu xanh, em đúng là dân nghiện gà! - Anh vừa nói vừa cảm thán, cũng đúng thôi, bởi

có lần cô dẫn anh đi ăn với Bảo Anh, nó cũng gọi một bàn toàn gà là gà. Thật ra cô không nghiện gà như anh nghĩ, chỉ vì tủ lạnh nhà cô còn mỗi mấy cái đùi gà nên cô chỉ có thể nấu món này.

Dọn dẹp xong mọi người lục đục ra sân bay cho kịp giờ, Seven đi chuyển chín giờ nên tám giờ đã phải có mặt làm thủ tục. Sau khi hai cậu cháu vào phòng chờ, cô quyết định tìm một quán cà phê gần đây đợi đến lượt bay của mình. Anh ngồi đối diện đọc báo bỗng ngược mắt lên hỏi cô.

- Hay là anh tiễn em nhé!

- Thì anh đang tiễn em đây thôi.

- Tiễn em đến Hải Phòng. À, em ngồi yên ở đây nhé.

Anh lại bổ sung một câu khiến cô càng không hiểu ý anh. Chưa đợi cô kịp hỏi anh đã đứng lên đi về hướng sân bay. Kiều Lam nghĩ có lẽ anh đi mua vé, chuyển bay giống cô, nhưng giờ này liệu có mua nổi không nhỉ. Bất cười với suy nghĩ của mình, anh mà cũng có lúc lưu luyến thế này ư, lần đầu tiên cô thấy, hình như cũng lần đầu cô thấy mình mỉm cười hạnh phúc vì một người đàn ông của hiện tại.

Một lát sau anh quay lại với tấm vé trên tay, cô biết mình nghĩ đúng nên cũng không hỏi anh đi đâu. Anh cất vé vào túi, ngồi xuống bên cạnh nắm lấy bàn tay cô, có lẽ cô không biết anh chờ đợi giây phút này bao lâu rồi. Người ta thường nói bàn tay con gái luôn mềm mại như không có xương vậy, bàn tay cô cũng rất đẹp, các ngón tay thon dài, trắng trẻo nhưng lại không hề mềm mại. Thấy anh cứ nhìn bàn tay mình như thắc mắc, cô cười bảo anh rằng có lẽ là di truyền, mọi người trong gia đình cô đều thế cả.

Ngó thấy cũng sắp đến giờ làm thủ tục, cô cười cười với anh bước ra khỏi quán cà phê. Đến trạm kiểm soát, thấy anh đứng lại vẫy tay với cô mỉm cười mà không hề bước vào cùng cô như dự định, cô thắc mắc.

- Anh không bay sao?

- ...

Anh không nói chỉ phát phát tay ý bảo cô vào trong đi. Kiều Lam bỗng thấy hụt hẫng, hóa ra cô tự mình đã tình rồi, giận rồi, cô đi một mạch vào trong không thèm ngoái đầu lại nhìn anh. Phòng chờ hôm này đông người hơn bình thường, có lẽ nghỉ hè nhiều bậc phụ huynh cho con về quê hoặc đi chơi.

Mẹ gọi điện tới nói bố và dì út nhà cô mới đón được hai cậu quý tử về nhà. Bảo cô cứ yên tâm, Seven có bà lo, còn dặn một thôi một hồi nào là đi đừng cẩn thận, nào là nhớ ăn uống đúng bữa. Cô cười cười vừa gật đầu vừa hứa với mẹ. Trong mắt bất cứ người mẹ nào thì con mình mãi mãi chỉ là đứa trẻ chưa biết lo mọi thứ cho chính mình. Bố mẹ cô chỉ là những người nông dân bình thường, nhưng tình yêu họ dành cho bốn anh em cô không hề tầm thường.

Khi cô nói cô có thai, cha đứa trẻ chuẩn bị lấy người con gái khác. Bố mẹ ngồi đó đăm chiêu thật lâu, rồi mẹ chỉ nói, con gái lớn rồi, con phải chịu trách nhiệm trước những sai lầm của mình, đứa trẻ này đã có duyên đến thì nên giữ. Cô biết những năm 2007, quan niệm của mọi người chưa thoáng như bây giờ, quyết định ấy của mình có thể chịu nhiều điều tiếng của xã hội.

Nhưng bố mẹ lại không hề khuyên cô bỏ cái thai ấy đi. Cả khi cô quyết định ra Hà Nội làm việc với anh hai, ông bà còn tự mình theo cô ra đó nửa tháng để cô không thấy bơ vơ trước môi trường mới. Cô nghỉ việc ở công ty anh hai vì bị đồng nghiệp đổ oan, anh hai cũng chỉ nói cứ đi đâu đó cho khuây khỏa. Tết năm ấy, cô không về nhà mà đến miền đất bình lặng Lạng Sơn, nơi thơ mộng trong câu ca dao:

Đồng Đăng có phố Kỳ Lừa

Có nàng Tô Thị, có chùa Tam Thanh

Ai lên xứ Lạng cùng anh

Bồ công bác mẹ sinh thành ra em

Tay cầm rượu trắng năm nem

Mảng vui quên hết lời em dặn dò

Cô đã tận mắt chứng kiến cây số 0 được đặt tại ranh giới Việt Nam và Trung Quốc, cũng đi qua cây cầu Kỳ Lừa bắc qua dòng sông Kỳ Cùng. Dân làng truyền nhau rằng mấy tháng trước có đôi vợ chồng chết thảm nơi đây, đứa con mấy tháng không nơi nương tựa phải vào cô nhi viện.

Có lẽ đồng cảm với số phận đứa trẻ ấy nên dò tìm nửa ngày, cô cũng đứng trước trung tâm hy vọng Lộc Bình, nơi em bé bất hạnh ấy đã đến. Đó là cậu bé người kinh duy nhất trong số bốn mươi em nơi đây, đứa trẻ có cái tên rất đẹp, Kiên Văn, giờ đã hơn một tuổi, đã biết nói và biết đi.

Duyên số là một điều kỳ diệu mà cuộc sống tạo ra cho mỗi con người, cậu bé nhìn thấy Kiều Lam thì cứ quẩn lấy chân cô không rời, đòi cô bế, đòi cô dẫn đi chơi. Bốn ngày ở đó, khiến cô không kiềm lòng được, gọi điện về nhà, cô nói với mẹ.

- Mẹ, con xin một đứa con nuôi nhé.

- Ủ. Đợi mọi người nhé. – Mẹ cô sau một lúc trầm ngâm thì lên tiếng.

Buông điện thoại xuống, cô thấy những giọt nước mắt chảy dài trên má, rơi xuống mũi chân mình. Xế chiều ngày hôm sau, cả gia đình cô có mặt làm thủ tục nhận nuôi đứa trẻ.

Mọi người dắt Seven về thăm lại nơi yên nghỉ của hai người đã sinh ra Seven trước khi lên đường, cô kê vai thì thăm với hai bìa mộ:

- Cảm ơn anh chị đã cho em được đến với Kiến Văn, anh chị yên tâm, em sẽ chăm sóc thật tốt con chúng ta. Và, cho phép em đổi họ cho con sang họ em nhé.

Tiếng loa thông báo chuyển bay chuẩn bị cất cánh khiến những dòng hồi tưởng của cô bị gián đoạn. Xách giỏ đứng lên ra khỏi phòng chờ, cô quay lưng lại tìm kiếm bóng dáng anh với hy vọng nhỏ nhoi. Có lẽ vì tỷ lệ quá nhỏ nên tất nhiên cô không hề thấy anh trong dòng người ngược xuôi tấp nập ấy.

Sân bay Cát Bi đón Kiều Lam bằng một cơn mưa nhẹ mang phong cách đầu hạ, mưa không lâu cũng chẳng nặng hạt, cô vẫy taxi về khách sạn đã đặt trước. Tỉnh dậy sau một giấc ngủ dài kể từ lúc đặt chân vào khách sạn, cô nghe loáng thoáng tiếng chuông cửa.

Lạ nhỉ, chẳng lẽ là đồng nghiệp, nhưng dù sao mai cô cũng tới công ty, họ tìm cô có việc gì cơ chứ. Cho tới khi nhìn thấy anh bằng xương bằng thịt xuất hiện ở cửa, cô hóa đá. Anh đóng cửa lại, chống hai tay dõn cô vào tường, cúi người xuống thì thăm bên tai cô:

- Anh đã nói sẽ tiễn em cơ mà, chuyến của em hết vé rồi, anh phải đi chuyển buổi chiều đây, biết không hả cô bé.

Cô ngược lên nhìn anh, đôi mắt lấp lánh ánh cười trông thật quyến rũ. Anh thấy lòng xao xuyến, kìm không được cúi người xuống hôn cô. Lần đầu là một nụ hôn chạm môi, sau anh suy nghĩ thấy chưa đủ lại nâng cằm cô lên, lần này anh hôn thật sâu. Cô không phản kháng, đến khi hai người không thở nổi anh mới buông ra. Kiều Lam cúi mặt nhìn đôi giày da bóng loáng ở chân anh, nói rất thật lòng:

- Em ngủ từ trưa tới giờ đây.

- Thì sao?

- Thì đói bụng chứ sao nữa.

Anh nghe thế thì bật cười, nghĩ thầm, cô hai à, anh đây cũng chưa ăn tối đâu đấy đã chạy đến đây rồi. Để người khác biết được lại mang cái tiếng đại gái thôi. Nhưng cũng chẳng thể nói thế, anh chỉ chỉ ra ngoài cánh cửa.

- Anh đợi em nhé, thay đồ đi.

Nói xong anh ra ngoài đóng cửa lại chờ cô. Thật ra xã hội ngày nay phát triển đến chóng mặt, nữ sinh ngày nay đánh nhau nhiều hơn cả tụi con trai, lối sống cũng phóng khoáng, cởi mở hơn. Anh lại không phải chàng trai mới lớn, rụt rè, bẽn lẽn gì đâu, cũng lên giường với không ít cô. Nhưng ở cái tuổi này rồi, anh biết bây giờ không phải lúc.

Họ ăn tối ngay dưới nhà hàng của khách sạn, đồ biển ở đây phải nói là trên cả tuyệt vời, thức ăn cũng phong phú, hệ quả là cô ăn một bụng no căng. Anh đứng dậy tính tiền nên cô bước ra ngoài sảnh ngắm phố phường. Mỗi người có một cách suy nghĩ riêng, cách yêu riêng, với bạn bè cô luôn sòng phẳng trong tất cả mọi chuyện. Còn khi đã là người yêu cô, có những vấn đề chi li quá chỉ kéo dài khoảng cách mà thôi.

Ăn xong cô đề nghị đi dạo xung quanh tìm hiểu phong tục tập quán người địa phương. Đây là lần đầu tiên cô đến thành phố Cảng này cảm thấy cái gì cũng lạ lẫm. Cuối cùng đi mãi mỗi chân, họ dừng lại ở quán cà phê cách khách sạn không xa. Nói đúng hơn là hai người chỉ đi được một quãng đường ngắn cô đã thấy tức bụng, có lẽ mới ăn no xong.

- Nói xem cảm nghĩ của em về lần đầu gặp anh là thế nào?

- Này, sao tự nhiên lại hỏi vấn đề này chứ? À, để em nghĩ xem, thì ra công tử nhà Chủ tịch cũng là “zai đẹp” đấy chứ, chắc thế. Còn ấn tượng của anh về em thế nào?

- Bao nhiêu tuổi rồi mà đã có con lớn thế kia, thật không thể chịu được lớp trẻ ngày nay.

- Này, anh đùa đấy à, thanh niên nghiêm túc thế này cơ mà.

- Thanh niên á, chắc anh nghe nhầm. Em mà là thanh niên anh làm thiếu niên quá.

- Haizz, có một sự buồn nhẹ ở đây. - Nói xong cả hai bật cười, thì ra từ tình bạn trở tiến hóa thành tình yêu không khó khăn như họ nghĩ.

Sáng hôm sau, cô phải đến công ty sớm, còn anh ra sân bay về lại Sài Gòn. Kế hoạch đến Hải Phòng lần này không nằm trong dự định của cô. Bỗng dưng bốn ngày trước, hai mươi nhân viên chi nhánh này đồng loạt nộp đơn nghỉ việc với lý do: Mâu thuẫn với giám đốc.

Toàn công ty có bốn chi nhánh và một tổng, rải đều trên năm thành phố lớn trong cả nước. Hải Phòng luôn xếp hạng chót trong các đánh giá về văn hóa doanh nghiệp. Công ty cô là công ty thương mại dịch vụ, chủ yếu là lên ý tưởng, hỗ trợ hoặc thực hiện chương trình Marketing cho công ty khác. Đồng thời cũng mở các cửa hàng kinh doanh hàng công nghệ, điện máy.

Cô được cử ra đây nhằm xem xét tình hình, đồng thời triển khai các biện pháp đã thống nhất trong đợt họp lần trước. Khi tất cả nhân viên có mặt đầy đủ trong phòng họp, giới thiệu xong cô hỏi thẳng vấn đề.

- Có thể cho tôi biết những ai đã nộp đơn nghỉ việc không?

Hai mươi người trong số năm mươi người bên dưới đồng loạt đứng lên. Cô suy nghĩ rồi chỉ vào người đàn ông trạc tuổi đứng thứ hai từ trái sang.

- Anh hãy cho tôi biết lý do anh xin nghỉ không?

Người đàn ông thẳng thắn nói ra.

- Chúng tôi làm việc ở đây người ít nhất cũng đã năm năm rồi, nhưng chưa có ai trong số chúng tôi được đề bạt lên vị trí cao hơn, cũng không có ai được cử đi đào tạo, lương tăng cũng không nhiều bằng những người vào sau. Chúng tôi không phải những người không có năng lực, thế nhưng cái thằng cha Hưng cứ thiên vị. Ai dứt tiền, mời lão nhậu thì lão cho lên. Có lão thì không có chúng tôi, có chúng tôi thì không có lão, thế thôi.

- Được, thông báo với mọi người, chủ tịch hội đồng quản trị, ông Trịnh Minh Hòa đã ký quyết định thôi việc cho giám đốc Hưng. Quyết định này có hiệu lực kể từ ngày hôm nay, giờ có lẽ ông ấy đang dọn đồ trong phòng mình rồi.

Vừa dứt lời, mọi người đồng loạt đứng lên vỗ tay, cô rất bất ngờ, không ngờ có nhiều người bất bình với ông ấy thế. Nếu là mẹ cô, bà sẽ hỏi ăn ở thất đức thế nào mới khiến người khác bức xúc thế này chứ.

- Được rồi, mọi người trật tự và cũng ngồi xuống hết đi. - Cô ra hiệu cho trợ lý Hà phát cho mỗi người một bản nguyện vọng.

- Các bạn về chỗ, suy nghĩ thật kỹ và điền vào đây nhé. Đầu giờ chiều nộp lại cho trợ lý Hà, tôi sẽ đọc hết những gì các bạn viết. Tất cả quay lại làm việc đi, ai muốn nghỉ việc, nộp đơn luôn nhé, tôi sẽ phê chuẩn.

Nói xong cô bước ra khỏi phòng họp nhưng đến cửa thì dừng lại bỗ sung.

- À, quên nói với mọi người, chuẩn bị tinh thần sáng mai tôi sẽ nói chuyện với từng người trong công ty, bạn cũng có thể nghĩ đây là một buổi phỏng vấn. Chúc mọi người làm việc vui vẻ.

Chiều cô không đến công ty nên dặn bé Hà cứ nhận đơn, phân loại

nguyện vọng ra xem ai muốn đi đâu, xem ai muốn tự đề bạt mình lên vị trí cao hơn, và ai muốn được đi đào tạo nâng cao. Tôi đến mang đến khách sạn để cô nghiên cứu.

-----oOo-----

Chương 5: Yêu đi, đừng sợ thất bại

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đứng trên con phố Tam Bạc nhìn ra dòng sông cùng tên này, Kiều Lam cảm thấy mọi chuyện rồi cũng sẽ có cách giải quyết thôi, người ta chẳng thường nói cách giải quyết vấn đề luôn nhiều hơn vấn đề đó sao. Nghĩ nghĩ, cô móc điện thoại ra chủ động gọi cho anh.

- Kiều Lam?!

- Tất nhiên, em đây, chứ anh nghĩ cô nào gọi cho anh chắc.

- Anh không có ý đó, anh mới về tới công ty. Việc bên đó thế nào rồi?

- Nói thật nhé, rối như tơ vò.

Anh nghe thế bật cười rồi hỏi lại.

- Thế đã gỡ hết tơ chưa? Hay là em đi nhâm vào động Bàng Tơ rồi.

- Chắc đi nhâm quá, mà hết là hết thế nào chứ? Anh làm như bài tập toán của Seven, $1+1=2$ không bằng. Nhưng cũng hòm hòm rồi. Vài ngày nữa là xong.

- Em trung cầu ý kiến xem có đưa phó giám đốc lên thay thế vị trí ông Hưng được không? Nếu mọi người tán thành, em làm đơn đi

gửi lên, anh nói ba cho. Có giám đốc nhân sự như em nói chắc là không thành vấn đề.

- Em biết rồi, ngày mai sẽ có kết quả. Thôi em đi ăn trưa đây, không nói chuyện với anh nữa.

- Ủ, anh vào triệu kiến ba chồng em đã.

- Ai là ba chồng em chứ? - Cô hỏi lại nhưng anh đã vội cúp máy. Có lẽ anh nói câu này hơi sớm, bởi đường còn dài và hai người có vượt qua được hay không còn chưa biết.

Cắt điện thoại vào giỏ xách, cô đi bộ đến quán lễ đường phía trước. Gọi một tô bánh đa cua, ngắm nhìn dòng người tấp nập đi lại trên cầu Lạc Long. Cô thầm nghĩ mình là người nhàn nhã nhất nơi đây rồi. Vẫn còn xao xuyến với lời anh nói khi nãy, cô nhắn cho anh cái tin. “Anh, nhớ ăn cơm nhé! Không thì đừng hỏi em vì sao đau dạ dày, biết chưa hả?^-^ ^-^.” Cuối tin nhắn cô để hai cái mặt cười dễ thương. Ngay sau đó cô nhận được tin nhắn trả lời của anh: “Uhm, anh biết rồi, em ăn rồi về khách sạn đi, coi chừng chiều mưa.”

Chủ quán bê tô bánh đa cua của cô lên, mùi thơm ngào ngạt. Có lẽ do quá đói hoặc món ăn này thật sự khiến con người ta vương vấn mà khi rời đi, cô vẫn tiếc nuối, quá ngon và giá cả lại rất rẻ nữa. Lần sau có dịp nhất định phải ghé lại đây lần nữa mới được. Có những thứ người ta có thể mua được với mức giá phải chăng nhưng lại khiến họ có thể thỏa mãn bản thân đến vậy. Ngược lại có những thứ ta không mua nổi, tới khi có được rồi cũng chẳng cảm thấy vui vẻ gì. Chỉ có thể dựa vào bản thân mỗi người để cảm nhận điều này mà thôi.

Đến tối, trợ lý Hà đưa tài liệu sang phòng cho cô. Thu Hà là người đã theo cô nhiều năm nay, khi cô còn ở Hà Nội, nhưng vì đã lập gia đình và có một cô công chúa nhỏ nên không thể Nam tiến cùng cô. Lần này nghe Kiều Lam nói phải làm việc với chi nhánh Hải Phòng, Hà liền bay lên giúp cô.

Thói quen là một thứ vô cùng đáng sợ, họ làm việc cùng nhau năm năm, hiểu cả ưu và khuyết điểm của nhau. Sau này vào Sài Gòn, cô không tuyển trợ lý nữa mà công ty sắp xếp cho một người bên phòng thư ký qua giúp cô. Bởi trong thâm tâm, cô luôn coi đó là trợ lý duy nhất của mình. Cô luôn chung thủy với mọi việc một cách mù quáng như thế. Giống như suốt bao nhiêu năm nay, cô chỉ sử dụng một loại sữa tắm, một loại sữa rửa mặt, dùng một hãng điện thoại vậy.

- Chị, trong đây thế nào? - Hà hào hứng hỏi cô về TP.HCM, nơi cô ấy chưa một lần đặt chân đến.

- Thì có nắng và gió, có cả những cơn mưa bất chợt đến, người Sài Gòn sống vội vã, nhưng cũng rất biết cách hưởng thụ.

- Em có bảo chị làm tập làm văn đâu mà chị tả cảnh chứ, ý em hỏi là cuộc sống của chị cơ? - Cô bé biết cô đang trêu ghẹo nên lại bắt đầu lý sự.

- Cũng bình thường thôi, có điều chị ghét mưa trong đây kinh khủng.

Đang nói thì điện thoại reo. Hà với tay lên bàn nghe điện thoại.

- Alo.

- A, cô Hà. Con chào cô.

- Này, nhóc con, sao biết là cô chứ.

- Thì giọng của cô mà.

Hà cười khúc khích buôn chuyện với Seven:

- Thằng ranh này, có nhớ cô không?

- Con nhớ cô Hà muốn chết, ở đây chẳng có ai mua kẹo hồ lô cho

con cả.

- Hóa ra chỉ nhớ kẹo của cô thôi à?
- Con nhớ cả bé Bi nữa cơ.
- Thế tóm lại là có nhớ cô không?
- Nhớ chứ, con nhớ cô Hà nhiều nhiều.
- Nói mẹ cho ra đây chơi đi.
- Mami bảo đợi mami rảnh sẽ cho con ra chơi với bé Bi nhà cô. Nhưng chừng nào mami mới rảnh chứ?

Vừa áp đầu vào nghe lén đã bị kẻ tội, cô giành lấy điện thoại.

- Con trai, nói xấu người khác là không tốt đâu.
- Con nói thật chứ có nói xấu đâu cơ chứ.
- Thế hôm nay con đã làm gì nào?
- Con đi bắt cào cào với cậu út, với anh Song, anh Tuấn, nhưng mà cào cào khó bắt lắm. Con chỉ bắt được một con thôi.
- Con bắt cào cào làm gì?
- Con bỏ vô cái lọ nhìn nó nhảy qua nhảy lại. - Cô trầm nghĩ, số phận mấy con cào cào này cũng quá tội nghiệp rồi.

Nói chuyện với Seven xong thì cũng trễ, Hà xin phép ra về. Cô ngồi nghiên cứu đóng hồ sơ chuẩn bị cho bài phỏng vấn ngày mai. Một mình cô không thể làm hết việc ở đây, nên trước đó cô đã nói với tổng công ty cử người xuống hỗ trợ cô.

Buổi phỏng vấn kéo dài cả ngày trong mệt mỏi, đa số mọi người đều chọn ở lại mảnh đất này, chỉ có một số xin ra Hà Nội, năm người tự ứng cử lên chức, ba người xin đi đào tạo chuyên sâu. Duy nhất có một cậu thanh niên có mong muốn vào Sài Gòn làm việc. Lúc ấy cô đã hỏi cậu ấy muốn làm ở vị trí nào?

- Em muốn làm nhân viên phòng kế hoạch.

- Theo chị biết thì em đang làm rất tốt ở phòng Marketing, tại sao lại muốn thay đổi triệt để như thế?

- Đó là chuyên ngành em đã theo đuổi suốt bốn năm đại học, cũng là ước mơ của em. Vì thế em muốn thử sức, thử cố gắng và vận may một lần. Em thích một thành phố năng động như Hồ Chí Minh.

- Cơ hội là do mình tạo ra, em đã vận dụng câu nói này rất tốt. Cẩm bản số liệu này về nghiên cứu, viết cho chị một hồ sơ dự thầu. Sáng mai gấp lại ở văn phòng.

Cô rất muốn cho cậu bé nhiệt tình này một cơ hội, nhưng anh Dân, người phỏng vấn cùng cô lại không đồng tình lắm. Theo anh, làm tốt vị trí nào thì cứ ở vị trí ấy thôi. Và lại, nếu cứ đi hết thì ở đây sẽ thiếu người, biết là thế, nhưng cô vẫn muốn đặt cược một lần.

Đến tối, Hoàng gọi điện đến, cô kể với anh việc hôm nay, anh suy nghĩ rất lâu, khuyên cô hỏi ý kiến trưởng phòng kế hoạch trước. Cô thấy cũng có lý nên hôm sau gửi mail cho trưởng phòng kế hoạch bản dự thầu cậu bé viết cũng như CV. Kết quả, cậu bé đã thực hiện được giấc mơ ấp ủ của mình. Ngày cuối cùng cậu bé làm việc ở đây, cô không đi tham dự tiệc chia tay, mà chỉ nhắc nhở.

- Nguyễn Quốc Thanh, chị sẽ nhớ tên em, đừng phụ sự kỳ vọng của chị nhé. Em phải biết rằng, có những việc chỉ cần cố gắng thôi là không đủ. Đó là một môi trường cạnh tranh rất khốc liệt, em không đáp ứng được sẽ bị đào thải. Hãy nhìn cái cách mà những người

xung quanh hoàn thành công việc của họ, em sẽ học hỏi được nhiều điều. Ngày đầu tiên chị đến đây làm việc, người tuyển dụng chị đã nói một câu rất hay. Giữa thành công và thất bại, có một con sông gian khổ, trên con sông đó có cây cầu tên là sự cố gắng. Hiểu chứ?

Chàng trai hai tư tuổi cúi gập người xuống thể hiện sự chân thành.

- Em hiểu, em cảm ơn chị.

Những ngày ở đây, cô cùng anh Dân tuyển nhân sự mới, bổ nhiệm giám đốc mới chính là phó giám đốc cũ, sắp xếp mọi việc ổn thỏa. Ngoài ra còn có buổi nói chuyện về hướng nghiệp cho các bạn sinh viên đại học Hải Phòng. Trong thời gian ấy, tối nào cô cũng nói chuyện với Seven, thỉnh thoảng chat video với anh và cậu út trên Facebook. Cô còn dành thời gian đi ngắm hoa phượng đỏ của thành phố này, ăn các món đặc sản địa phương, cảm thấy cuộc sống cũng không tồi.

Bay vào Sài Gòn được vài ngày lại chuẩn bị khai trương cửa hàng ở Đà Nẵng nên cô được nghỉ phép bốn ngày. Hai đứa nhỏ về quê, ở nhà mãi cũng buồn, cô gọi điện cho Hạnh, hỏi cô ấy rảnh không, hai đứa đi ăn nem nướng. Hạnh bảo chiều nay cô ấy nghỉ, hai người gặp nhau ở nem nướng Trần Bình Trọng, mười lăm phút nữa phải có mặt.

Thường ngày có Seven, cô chở con đi ăn theo sở thích của cậu bé không thì nấu ăn ở nhà, cũng ít tụ tập bàn bè, đồng nghiệp như hồi trẻ. Cô cảm thán, từ khi nào mình biến thành người phụ nữ của gia đình thế nhỉ, hay là vì cô đã già thật rồi.

Gọi một phần nem nướng, một ram bắp, hai người chiến đấu một loáng thì hết, Hạnh lại rủ.

- Ăn bún đậu mắm tôm ở quán Trang Trần không?

- Đi, thử xem bún đậu hai miền khác nhau cái gì, với lại nhìn mặt người nổi tiếng một lần. - Lại xách xe lên và di chuyển.

Đợi người phục vụ đưa món tới, cô nhìn người bạn thân, đánh giá từ đầu tới đuôi.

- Này, mày nghiện cô đơn à, tìm một anh đi chứ?

- Cũng muốn lắm mà chẳng có thằng nào nó rước, người thì chê chị đây già, người thì tao không vừa mắt.

- Thế cậu em gì nhỉ, Minh Vương đâu? Đạo trước học lớp nghe mấy đứa nói vẫn nhiệt tình theo đuổi mày như thời đại học mà.

- Thằng bé vắt mũi chưa sạch đầy hủ, chị đây không gặm cỏ non.

- Ủ, thế gặm cỏ già đi.

- Nói đi cũng phải nói lại, chẳng phải bị ảnh hưởng từ chuyện của mày sao. Sau này gặp người đàn ông nào tao cũng đều đánh giá, nhìn sao cũng thấy họ không đủ chung thủy cả.

- Sợ thất bại cũng là bệnh đấy.

- Có thuốc chữa không?

- Yêu đi, đừng sợ thất bại. Thật ra thất tình cũng không ghê gớm như mày tưởng đâu. Tao nói thật đấy.

- Tao sẽ suy nghĩ.

Đang ăn, anh gọi điện đến rủ cô đi ăn tối. Cô nói đang đi ăn với bạn, xí nữa hai người còn muốn đi mua ít đồ. Anh có chút thất vọng, tỏ ý đã hiểu, dặn cô mai ăn cơm với anh.

Hạnh nghe ra mùi vị không ổn, tra khảo cô ai vừa gọi tới, Kiều Lam không định giấu Hạnh nên khai sạch sẽ quan hệ của anh và cô.

Cô ấy nghe xong cúi đầu tự kỉ.

- Đến cả mày cũng có người yêu rồi cơ đấy, tao làm bà cô già mất thôi. Nhìn đi, mấy em ngoài kia cứ gọi là xinh như tiên thế kia thì tao làm gì còn cửa.

Cô vỗ vỗ vai bạn, nói chân thành

- Ăn xong rồi thì đi thôi má, để cho người ta kinh doanh với chứ.

Họ lại dắt tay nhau đi dạo phố, cô mua một đôi gót nhọn màu xanh, một chiếc Blazer đen dài, mỏng. Hạnh chỉ mua hai đôi giày búp bê, theo như cô ấy nghĩ thì mình đã cao lắm rồi, đi đôi bảy tám phân đứng với trai có mà họ chạy mất dép à. Nói chung hai người đều không có sở thích mua sắm nhiều, cô thì ngại ánh mắt của nhân viên khi thử xong không vừa ý lại không mua. Hạnh thì ngại mua xong tháng sau ăn mì gói, cứ thế, mỗi lần mua một ít sẽ cảm thấy hạnh phúc hơn. Đến khi lấy xe ra về, Hạnh nói với cô:

- Tao sẽ thử quen một người đàn ông xem sao, một mình mãi cũng cô đơn rồi.

Cô chỉ cười không bình luận gì cho câu nói ấy. Bởi cô biết con đường độc thân mà Hạnh đang đi mệt mỏi biết nhường nào, đừng nhìn vào vẻ ngoài mạnh mẽ của cô ấy mà thấy đó là sự hưởng thụ. Nhưng tình yêu mông lung là thế, mà cũng mong manh là thế, cô sợ Hạnh không có đủ niềm tin để bước tiếp.

Còn cô, một khi đã nắm giữ nó trong tay thì không nên để vượt mất mới phải, nhưng giữa họ vẫn còn một chương ngại, khó lòng mà vượt qua được.

Cô nhắn cho anh một tin. “Tối mai tám giờ nhé, em chờ anh ở Inbox Café.” Để giữ một tình yêu bền vững, cần có sự thẳng thắn của người trong cuộc, cô quyết định nói ra. Vì chuyện gì đến cũng phải đến thôi, né tránh mãi chẳng giải quyết được vấn đề.

Về tới nhà mới hơn tám giờ, Kiều Lam gọi điện cho cậu út, vẫn là Seven nghe máy như mọi khi. Chưa kịp nói gì cu cậu đã tuôn một tràng dài.

- Mẹ, hôm nay ông ngoại làm thịt gà, con giữ cánh cho ông, nhưng mà con gà hư lắm, nó cứ giãy ra đập cánh vào tay con, đau ời là đau.

- Thế cậu út đâu mà Seven phải làm?

- Cậu út đứng canh, tại con thích mà. Mà ông ngoại đọc thần chú trước khi lấy dao cắt cổ nó á mẹ.

- Thế ông đọc thần chú gì?

- Ông bảo, tao hóa kiếp cho mày, kiếp này ở với tao khổ rồi, kiếp sau được sung sướng hơn.

Cô bật cười, nhớ lại ngày xưa cũng hay cầm chân và cánh gà cho bố cắt tiết, lần nào cũng nghe bố đọc câu này cả. Cô không biết là câu nói này có tác dụng gì không nhưng cô tin vào điều đó, tin vào luật nhân quả.

Inbox Café tối nay yên tĩnh đến lạ lùng, cô thích không gian cô đọng nơi đây, có thể làm người ta hoài niệm quá khứ bằng một cách nhìn không bi thương. Gọi một cốc cà phê sữa và vài chiếc bánh Muffin Blueberry, ngắm nhìn cảnh vật trên con đường tấp nập Hai Bà Trưng khiến cô quên mất lý do mình chờ đợi anh.

Anh bước vào thấy cảnh ấy thì bất giác giật mình, cảm giác cô biệt lập với thế giới bên ngoài. Một mình ngồi đó, mang những dòng tâm sự riêng tư đang ngắm nhìn thế giới. Ngồi xuống đối diện với cô, gọi một cà phê đen, anh tỏ ý thắc mắc vì sao cô lại hẹn anh ở đây.

- Ngày hôm nay của anh thế nào?
- Không nhàn rồi như em, nhưng vẫn có thời gian nhớ đến em đây.
- Ngày hôm nay em đã suy nghĩ rất nhiều về một chuyện.
- Chuyện gì? - Anh có linh cảm xấu rằng điều cô sắp nói ra sẽ khiến họ phải chao đảo.
- Chuyện chúng ta sẽ đi được bao lâu trên con đường tình yêu này.

Anh im lặng một lúc, không ngờ cô lại hỏi một câu hỏi như thế. Bao lâu ư, anh không biết, bởi đó là vấn đề của tương lai.

- Anh không thể hứa sẽ yêu em suốt đời, vì một đời dài lắm. Nhưng anh hứa sẽ không phản bội lại đoạn tình cảm này. Anh từ lâu đã coi Seven là con ruột mình, cũng không để Seven thiệt thòi điều gì.

- Em tin anh.

- Vì sao? – Lần này thì đến lượt Hoàng hỏi lại. Anh nhìn thẳng vào mắt cô nhưng không thể nhìn ra những mâu thuẫn giằng xé trong đôi mắt trong veo ấy.

- Vì em làm được điều đó không có lý do gì anh không làm được cả.

Anh ngạc nhiên đến mức đứng bật dậy, sự thật này cũng quá lớn lao rồi. Tất nhiên là anh cảm thấy vui, rất vui, dù sao anh cũng chỉ là một người đàn ông bình thường, không đảm bảo sẽ không phân biệt đối xử giữa con đẻ và con của người khác.

- Nhưng còn một chuyện mà hôm nay em muốn nói, anh ngồi xuống đi chứ.

Dừng một lát, cô tiếp tục.

- Em mãi mãi không thể làm mẹ được nữa. Anh hiểu điều này nghĩa là gì không? Phải, trong bụng em từng có một sinh linh, nhưng em lại không thể giữ được đứa bé ở lại với em. Lần sảy thai ấy, em có thể sẽ vĩnh viễn mất đi khả năng sinh nở.

Cô ghen ngào đến mức không thể nói tiếp được nữa, nước mắt lặng thầm lăn dài trên má. Bác sĩ sau đó đã cho cô biết, lần tai nạn ấy làm thay đổi cấu trúc cổ tử cung của cô, nói cách khác khả năng lại mang thai của cô là vô cùng mong manh. Có những nỗi đau tưởng đã liền sẹo, nhưng khi chạm vào chúng lại đau đớn như có ai xé toạc ra.

Cô có thể che đậy mắt của mình khỏi những thứ mà cô không muốn nhìn. Nhưng thực sự cô không thể che trái tim của mình khỏi những thứ mà cô không muốn cảm nhận, đó là sự thật. Kiều Lam xách túi đứng lên, nói với người đàn ông vẫn đang ngồi bất động ở đó.

- Anh à, vì em đã yêu anh nên có những việc như thế này em không thể giấu anh được. Người ta nói con cái là sợi dây gắn kết giữa cha mẹ, nhưng chúng ta lại hoàn toàn không có vật bảo hiểm ấy, tình yêu có còn bền vững không chứ. Yêu không chỉ là chuyện của hai người, nó còn là chuyện của hai gia đình. Vì thế em không biết anh có còn muốn tiếp tục không?

Cô bước thẳng ra cửa, không ngoảnh mặt nhìn lại, bởi cô sợ thấy vẻ mặt anh lúc này. Vì cô đã yêu anh nên cô rất muốn giữ tay anh lại bảo anh đừng đi, đừng bỏ rơi cô. Nhưng rồi lại cảm thấy đó là hành động ích kỷ biết bao, là không công bằng cho bản thân anh, cho chính gia đình anh. Điều mà cô có thể làm bây giờ chỉ là chờ đợi xem anh có quay lại tìm mình không mà thôi.

-----oOo-----

Chương 6: Em sẽ học cách bước đi một mình

Nguồn: EbookTruyen.VN

Về đến nhà, chào đón cô chỉ là màu đen của bóng đêm, cô đơn và hiu quạnh. Đã lâu không có cảm giác này, Kiều Lam vào bếp rót ly nước lạnh rồi lấy laptop ra nghe bài “I’ve learned to walk alone” của Zoanna Zimmer. Trong một lần nghe Blog Radio, cô tình cờ biết người ca sỹ mù có chất giọng tuyệt vời này. Từ đó, mỗi lần tâm trạng không tốt cô đều muốn nghe.

Now that your friends are leavin"

And I as to look into my eyes

You try in vain to stop from shaking

I know that you're jt staying

To leave a broken heart behind

There is no need for you to linger.

I've learned to live without you

I've learned to dream without you

To take the pain within my heart

I've learned to smile without you

To take a chance without you

I'm getting ed to miss your love

I've learned to walk alone.

Dù bất kỳ ai rồi cũng có lúc phải học cách đi một mình, cũng như một mình chịu đựng nỗi đau của tình yêu, để rồi sau đó lại học cách

mỉm cười mà không có người đàn ông ấy bên cạnh.

Lướt web đọc vài tin tức giải trí, vẫn những chuyện như học hành của các sao, sao nào khoe của, khoe xe. Thật ra cô luôn nghĩ, họ là những người đã đủ quyền công dân, nên họ có thể lựa chọn lối sống mà họ muốn, họ có tiền dùng tiền của mình làm gì không ai có quyền lên tiếng. Cũng giống như khi Tôn Hoa Sen mời Nick Vujicic về Việt Nam, có nhiều người cho rằng nước ta không thiếu những tấm gương đầy nghị lực biết vươn lên mạnh mẽ hơn thế. Điều đó có lẽ không sai nhưng trong con mắt của cô, đó là nước cờ đúng đắn và có lợi cho đồng thời mọi người. Tôn Hoa Sen gây được tiếng vang lớn, những người hâm mộ Nick như cô được thấy tận mắt con người vui tính của anh.

Nhớ những ngày đầu năm nhất, khi cầm trên tay cuốn sách vi mô dày đến mức có thể kê làm gối ngủ được, cô rất ấn tượng với nguyên lý đầu tiên của kinh tế học: “Cái gì cũng có giá của nó.” Còn khi học triết học Mac – Lenin cô lại ấn tượng với câu “Vật chất quyết định ý thức”. Từ đó có thể suy ra, trên đời này chẳng ai cho không ai cái gì bao giờ cả, muốn nhận lại ta buộc phải cho đi, cả tình yêu cũng cần đến điều đó. Nhưng con người lại luôn giỏi giữ niềm đau hơn là giữ yêu thương. Yêu thương chỉ cần lạc lõng thì đã vội buông. Giữa cô và anh, chẳng biết là duyên hay nợ, nhưng cô tin những người yêu nhau rồi cũng sẽ về bên nhau mà thôi.

Sau khi cô đi, anh gọi điện kéo mấy người bạn đến bar uống rượu, họ hay tụ tập ở Queen, một nơi ồn ào nhưng nhiều gái đẹp. Hôm nay anh lại không có tâm trạng đó, chỉ uống và uống. Anh không biết mình có yêu trẻ con không, cũng không biết nếu sống cả đời chỉ có hai vợ chồng thì cảm giác thế nào.

Bởi anh chỉ từng nghĩ lấy vợ sinh con, anh là con một, hơn ai hết, anh biết ba má anh mong mỏi có cháu bé thế nào. Cứ cho là họ có thể tiếp tục nhưng như thế chia tay chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. Cô nói đúng, hôn nhân là việc của cả gia đình hai bên, anh phải nghĩ cho cả ba má anh, cả bản thân anh. Quay sang hỏi mấy thằng

bạn.

- Nếu giờ yêu một cô gái chẳng thể có con thì phải làm thế nào đối phó với ba má đây? - Lời vừa dứt, mọi người nhất loạt im lặng nhìn anh, sau thì mỗi người một ý.

- Ra ngoài kiếm một đứa con rồi xách về cho ông bà bảo con mình.

- Ba má anh, hơi khó đấy. Ông già nhà anh chắc gì đã đồng ý. Tốt nhất anh đừng nghĩ đến chuyện tiếp tục.

Ngay cả người ngoài cũng nghĩ thế thì người trong cuộc như anh biết phải thuyết phục thế nào đây, bực mình đuổi hết đám bạn về, anh lại tiếp tục uống rượu. Tiếp tục ư, hôm nay anh nghe từ ấy hơi nhiều thì phải, anh biết hôm nay mình có hơi bàng hoàng, cũng có thất vọng, nhưng chưa giao giờ anh nghĩ sẽ từ bỏ cô cả.

Chẳng phải họ còn có Seven sao, nó sẽ là đứa con chung của hai người. Vấn đề ở đây chỉ là người lớn có chấp nhận điều ấy không, hay là cứ giấu họ, đừng nói ra, chỉ anh và cô biết với nhau mà thôi, rồi nói với họ Seven là con anh. Anh thấy chủ ý này cũng không tồi.

Cuối cùng kỳ nghỉ phép cũng hết, cô lại xách vali lên đường đi Đà Nẵng. Mười ngày nữa cửa hàng công nghệ ở đây khai trương, có lẽ cô sẽ ở đó khoảng gần nửa tháng. Thời gian này, Hoàng không liên lạc với cô lấy một lần, có lẽ sự thật này với anh cũng khó chấp nhận quá rồi. Cô ở đây ngày nào cũng bận tới mất mũi, sáng sáu giờ đã phải rời giường, nửa đêm mới về tới khách sạn. Đôi khi cô cũng nhớ đến anh, đến quãng thời gian tươi đẹp nơi Hà Nội cổ kính.

Nhớ một lần công ty tổ chức tiệc tất niên cuối năm, năm nào thì cô chẳng rõ nữa, 2010 hay 2011 gì đấy. Lần ấy cô mặc chiếc váy quây ngắn màu đen, tóc búi gọn gàng. Vì phải cùng lãnh đạo đi chúc

rượu rất nhiều nên cô đã ngà ngà say.

Đứng ngoài ban công hóng gió, có bóng người đứng cạnh cô, hóa ra trưởng ban đối ngoại. Đó là người đàn ông chừng chạc, biết cách đối nhân xử thế nhất mà cô từng gặp. Đôi khi Kiều Lam luôn khâm phục anh, có thể biến những khúc mắc to lớn thành vấn đề chẳng đáng nói tới. Thỉnh thoảng cô cũng cùng anh ăn bữa cơm nhưng không nhiều, phần lớn đều là ngồi chung trong nhà ăn công ty.

- Làm một người phụ nữ thành đạt cũng vất vả nhỉ?
- Có thành công nào mà không có gian khổ chứ, em cũng chẳng muốn thế đâu.
- Kiểm một người đàn ông đi, để người ấy lo. Em chỉ cần làm những gì em thích là được.
- Em đốt đèn tìm ở đâu ra người đàn ông như thế bây giờ?
- Có một người đàn ông đang đứng cạnh em đây thôi.

Kiều Lam quay sang nhìn anh, cô biết anh nói thật, cũng hiểu đây là lời tỏ tình anh dành cho mình.

- Nhưng em yêu sự cô đơn mất rồi. Nếu thành công có một người đàn ông ở bên cạnh có khi lại thấy không quen ấy chứ. - Người đàn ông va vấp với đời nhiều như anh chắc chắn sẽ hiểu những gì cô đang cố ý nói.

Trưởng ban đối ngoại đi rồi, Hoàng bước tới gần cô.

- Hóa ra em sống trái ngược với anh đấy.
- Tất nhiên, số phận của anh sợ rằng em cũng đếm không hết thì làm sao anh lại cô đơn được. Nhưng nếu được phép lựa chọn, có mấy ai sống thế bao giờ.

- Anh cũng nghĩ thế.

Anh biết trong lòng cô có khúc mắc khó gỡ bỏ xuống, nhưng anh chỉ là một người đứng ngoài cuộc đời cô thì có tư cách gì chạm vào nỗi đau ấy chứ.

- Cô bạn gái của anh đâu?

- Cô nào cơ?

- Cô mới nhất. Hai tháng trước em vẫn thấy hai người đi cùng nhau cơ mà.

- Em tin không? Trước giờ anh chưa từng nghiêm túc suy nghĩ về những mối tình đã qua. Thậm chí không nhớ vì sao có bắt đầu và vì sao kết thúc.

- Thế mới nói, sau này ai làm vợ anh sẽ khổ dài dài.

- Khi nào anh tìm được một cô gái anh thật sự yêu, anh nhất định sẽ bắt cô ấy về làm vợ, anh cũng sẽ yêu thương một mình cô ấy.

- Anh đang nói về một vấn đề hiển nhiên của xã hội đấy, biết không? Những người không yêu nhau lấy nhau làm gì cơ chứ? Mà anh có làm được không thế? Liệu có cô gái nào anh thật sự yêu không?

- Anh không biết, nhưng anh cũng chán cái cảnh vài ngày thay một cô rồi.

Rồi anh lại nhìn cô đánh giá.

- Cô bé, hôm nay em rất xinh, không biết là chàng công tử đào hoa này có vinh hạnh mời em nhảy một điệu Rumba không nhỉ?

- Nể mặt lăng tử chuẩn bị quay đầu, em đồng ý.

Cũng may là có lần chị dâu rủ cô đi học nhảy, cô rất hào hứng đi đăng ký ngay. Nhưng chỉ sau vài bữa học điệu Rumba, thầy giáo thấy cô chỉ lắc đầu ngao ngán, thầy còn bảo hóa ra có những thứ cũng cần khả năng thiên phú. Từ đó về sau cô không có hứng thú với việc nhảy nhót nữa và tất nhiên Rumba cũng là điệu nhảy duy nhất cô biết.

Hội trường hôm nay rất đông những đôi trai tài gái sắc nắm tay nhau nhảy trên nền bài “Người đi ngoài phố” của Đàm Vĩnh Hưng.

Một ca sỹ có chất giọng trầm âm đầy cảm xúc gọi cho người nghe nhiều hoài niệm. Cô bỗng thấy say lòng khi cảm nhận được bàn tay anh đang nắm lấy tay mình, nước hoa mùi bạc hà thoang thoang, vòng ôm vững chắc, vai kề vai. Đó có lẽ cũng là lần đầu tiên cô cảm nhận được bản thân thích anh một cách chân thực đến thế. Sau này cảm giác ấy không mất đi mà ngày một lớn hơn.

Kết thúc lịch trình ở Đà Nẵng, cô bay thẳng ra Nha Trang. Số phận đã cướp đi của những em bé nơi đây quá nhiều điều mà chẳng ai có thể bù đắp được. Kiều Lam nói chuyện với từng đứa bé, và cô luôn nói với chúng một điều.

- Chính các em là người yêu bản thân mình nhiều nhất, phải có niềm tin vào bản thân, vào tương lai em sẽ làm được những điều tưởng chừng không thể. Người bình thường chỉ cần một phần nỗ lực để hoàn thành, riêng các em lại cần tới mười phần. Do đó, phải kiên cường lên.

Những đứa trẻ ở đây có em bị mù, teo cơ, cũng có em tự kỷ, bại não, động kinh.... Điều đáng buồn hơn cả là xã hội dường như ít quan tâm, chính sách cho người khuyết tật cũng ít, và người dân thậm chí còn phân biệt đối xử.

Giống như câu chuyện hôm nay cô chứng kiến khi đi xe buýt vòng quanh thành phố biển xinh đẹp này. Hôm nay, khách có vẻ đông, cô

không có ghế ngồi, nên đứng dựa vào tay vịn, xe dừng ở trạm nào đấy mà cô không biết, một cậu bé bị teo chân đang chắt vật lên xe buýt. Anh soát vé rất tốt bụng, chạy xuống đỡ cậu bé lên, nhưng tài xế và một vài hành khách la ó. “Nhanh lên chứ, có phải không có chân đâu mà chậm như rùa.”, “Lẹ lên, trễ giờ rồi, lẹ mà lẹ mề...”. Lên xe rồi nhưng tất nhiên cậu bé không có chỗ ngồi, phải ôm lấy cây cột chống tay vịn.

Cậu thanh niên ngồi ngay bên cạnh gương mắt lên nhìn chăm chăm vào đôi chân khiếm khuyết của đứa bé đáng thương mà không có thêm bất kỳ hành động nào khác. Cuối cùng một cô bé ở hàng ghế sau đứng dậy nhường chỗ ngồi của mình cho cậu bé.

Cô thấy rất buồn vì cách ứng xử của một bộ phận nhỏ thanh niên ngày nay, họ thiếu ý thức và thiếu cả văn hóa. Phải chăng cái tinh thần “Lá lành đùm lá rách”, hay “Bầu ơi thương lấy bí cùng/Tuy rằng khác giống nhưng chung một giàn” đã chẳng còn tồn tại trong xã hội đồng tiền là tất cả này.

Tâm trạng buồn bã ấy kéo dài cho đến tối khi cô lên máy bay về lại Sài Gòn. Đêm thành phố đầu tháng sáu, trời mát mẻ đến lạ thường, phải chăng phố xá vừa được gột rửa bằng cơn mưa đầu chiều như nhiều người đang bàn luận quanh cô. Cô nhớ chỉ nói với mọi người là hôm nay về chứ không thông báo chuyến bay cụ thể. Vì thế, khi anh bình tĩnh đứng trước mặt cô, ôm cô vào lòng, cô lại chẳng thể bình tĩnh được, cảm giác như đây là một giấc mơ đẹp.

Anh cười cười, đưa tay véo má cô, tay còn lại đỡ vali của cô.

- Em có thể hiểu sự xuất hiện này của anh là...

Kiều Lam chưa nói hết câu, Hoàng đã quay sang chặn miệng cô bằng một nụ hôn nhẹ.

- Em thông minh thế cơ mà, anh tin là em sẽ hiểu, sẽ cảm nhận được.

Tất nhiên là cô hiểu chứ, cảm giác vui mừng len lỏi tới tận mọi góc ngách trong con tim. Cô nhận ra một điều, tình yêu anh dành cho cô là rất nhiều, nó đủ lớn hơn cả sự mất mát anh sắp phải nhận trong tương lai. Cô rất muốn nói lời cảm ơn tới số phận đã sắp đặt hai người một lần nữa bên nhau. Cô tin mình biết cách và sẽ cố gắng để giữ những gì mình đang có trong tay. Bởi hạnh phúc cũng giống như khi ai đó nắm một nắm cát trong tay vậy, hãy cứ ngửa bàn tay lên và chỉ nắm hờ mà thôi.

- Đi ăn trước rồi về nhà anh nghỉ ngơi nhé.
- Mai em mượn cô giúp việc của anh được không?
- Cô ấy nghỉ phép rồi, một tuần.
- Được thôi, phải tính lại một chút, trưa mai hai thằng nhóc kia xuống, gọi thêm mợ út và cả Bảo Anh sang, chắc cũng nhanh thôi.
- ...
- Đừng nhìn em như thế, em sẽ không bỏ quên anh đâu.
- Anh nhớ em, rất nhớ. - Nói rồi anh khởi động xe,,mắt nhìn về phía trước.

Cô cúi đầu xuống mỉm cười, ngại ngùng nói.

- Em cũng thế, rất nhớ.

Sáng hôm sau, Kiều Lam tỉnh dậy trong một căn phòng xa lạ, cảm giác cũng không tồi. Ngoài cửa sổ, bầu trời trong xanh, cô luôn thích ngắm nhìn mọi vật sau cơn mưa, chúng như được tắm qua một lần, sạch sẽ và dễ chịu. Làm vệ sinh cá nhân xong, tính kiểm gì đó bỏ bụng, thì thấy anh ngồi trên bàn ăn đọc báo, cô thắc mắc:

- Hôm nay anh không làm hả?
- Người ta có câu, hãy cứ chơi cho hết thời trai trẻ, em không biết hả?
- Để về già lạng lẽ đập xích lô chứ gì.
- Em chỉ cần làm theo về trước thôi, chuyện tương lai để tương lai nói. Ăn sáng đi, bún bò, anh mới mua đây.
- Đạo này công ty có chuyện gì không anh?
- Không, vẫn thế mà thôi. Mà mấy giờ Seven với Cò xuống sân bay thế?
- Anh phải gọi là Khang đi là vừa, đạo này cu cậu lớn rồi, khó tính lắm. Mười giờ thì phải, giờ cũng chín giờ rồi, ăn xong mình đi lẹ, may ra còn kịp.

Về tới nhà, cậu út đã cần nhần:

- Bà già, chị làm gì chằm chập thế, hai cậu cháu em đứng đợi gãy hết bốn cái chân rồi đây này.

Cô lườm nó một cái

- Trình bày nhiều, lên phòng.

Lúc này thì mợ út và Bảo Anh cũng đến, cô nhận thấy theo sau con bé còn có một người đàn ông trạc tuổi cô. Bảo Anh thấy cái nhìn của mọi người thì giới thiệu.

- Đây là anh Phong, bạn trai em. Mọi người nhìn gì thế, em đã dẫn cu li đến lao động khổ sai rồi đấy. Còn đây là chị Kiều Lam, Minh Khang, bạn gái nó Ngọc Thư, anh Hoàng. - Bảo Anh giới thiệu từng người một với Phong, vì con bé có gặp Hoàng hai lần ở nhà cô nên chắc còn nhớ tên anh.

- Dì xấu, không giới thiệu con, con tên là Seven, dì Bảo Anh rửa đi, dì có bồ mới, rửa đi. - Là tiếng của ông cụ non Seven. Phong nghe thế thì cúi xuống hỏi cậu bé.

- Thế nào là có bồ mới phải rửa hả con.

- Dạ, thì cậu út toàn bảo có cái gì mới cũng phải rửa hết. Mà rửa thì phải có cơm ngon rượu say gái đẹp. - Seven nói xong mọi người đều ôm bụng cười.

Chỉ có cậu út chạy tới bịt miệng thằng bé:

- Này, tính giết cậu hả? - Chưa kịp nói xong mợ út đã kéo nó ra khỏi người Seven hỏi tội.

- Anh muốn cơm ngon, rượu say, gái đẹp sao? Được thôi, có cần em dẫn anh đi không?

- Cậu út bảo mấy hoạt động đó chỉ có đàn ông con trai với nhau mới hấp dẫn, cậu dẫn mợ đi làm gì chứ. - Bây giờ thì cô mới hiểu con trai mình còn có thêm biệt tài đốt nhà người khác. Để không gây mấy hòa khí, cô đề nghị:

- Mọi người bắt đầu dọn dẹp đi, cũng không nhiều bụi lắm đâu. Khoảng một, hai tiếng là xong. Lúc đó, ta kiếm chỗ nào nướng thịt nhé. Tiễn cơm nước cứ tính vào cho Bảo Anh, lý do, rửa người yêu. Đúng không Seven?

- Mẹ muôn năm, mẹ muôn năm. Seven thích nhất ăn thịt nướng chấm tương. Nhớ mẹ nhất. - Nói rồi chạy lại ôm cô, hôn một cái rõ to vào má cô khiến mọi người bật cười. Thằng bé này tương lai sáng sủa đấy chứ, rất biết cách lấy lòng người khác, bảo sao không yêu cho được.

Phong nói cậu ấy có một ngôi nhà ngoài Thủ Đức, chỗ ấy rộng rãi, thích hợp nướng thịt, cũng có sẵn đồ nghề. Tất nhiên chẳng ai từ

chối cả, vì thế mọi người bắt tay vào dọn dẹp nhưng thỉnh thoảng vẫn nghe thấy cậu út kêu đau.

- Em nhẹ tay chút đi, cái lỗ tai anh làm gì có tội chứ?

- Nhẹ tay á, anh bữa nay to gan nhỉ, dám lên lút sau lưng em làm chuyện xấu, nói xem anh đã ôm ấp mấy cô rồi, có lên giường không?

- Em lại đi tin thằng oắt con như Seven, lời con nít có đáng tin đâu cơ chứ.

- Anh chưa nghe câu ra đường hỏi người già, về nhà hỏi con nít, chuyện xấu của anh còn đi dạy hư thằng bé.

Kiều Lam và Hoàng đang lau cửa kính ở ngoài nghe thế cũng phải bật cười, anh ghé tai cô nói nhỏ:

- Anh có một cậu con trai thông minh thế này còn cần thêm đứa nữa sao? Thế này là quá đủ rồi.

- Seven là con em chứ, một mình em.

- Đừng độc chiếm Seven, là con của hai chúng ta chứ.

Nói rồi lại hôn lên trán cô khiến cô bất ngờ không kịp nói cho anh biết đứa con trai anh vừa nhận đang đứng sau lưng anh.

- Chú Hoàng và mẹ cháu đang yêu nhau sao? Chú muốn làm ba cháu hả?

Nhóc con lại lạnh chanh rồi.

- Con nít không hiểu chuyện người lớn được đâu, con đi xem phim đi.

- Ủ, chú đang hẹn hò với mẹ cháu. Thế cháu có muốn chú làm ba

cháu không?

- Dạ, muốn chứ. Nhưng mà chú có kể chuyện cho con nghe mỗi tối không, chú có dắt con đi công viên chơi tàu lượn siêu tốc không, có mua Rô bốt cho con không? Nếu chú không mua con, không cho chú làm ba con đâu.

- Chú Hoàng sẽ dắt con đi sở thú xem voi, mua máy bay cho con, dạy con học toán, và rất nhiều việc khác, có được không?

- Dạ được, nhưng...

Thằng bé không dám nói tiếp mà nhìn về hướng cô. Cô hiểu cảm giác của Seven, có ai không ước ao mình có cha có mẹ chứ, cuối tuần cả nhà có thể đi công viên, hoặc cùng đi siêu thị. Điều giản đơn ấy cô lại chẳng thể cho Seven, khóc mắt cô ươn ướt nói với con:

- Được, nếu con muốn. - Thằng bé vui mừng đến mức gọi ngay một tiếng ba không hề do dự rồi nhào vào lòng anh.

- Ba, lần sau ba chở con đi học, đón con về nhé. Con sẽ khoe với bạn Lệ là con cũng có ba như bạn ấy. Ba con còn đẹp trai hơn ba bạn ấy.

Họ còn nói tiếp rất nhiều chuyện nhưng cô không thể nghe thấy bất cứ điều gì nữa, khi nước mắt cứ liên tiếp lăn dài trên má, xuống môi, không hề có vị mặn như người ta vẫn hằng bảo. Cô ngược mắt nhìn lên bầu trời ngoài cửa sổ, thì thầm với chính mình. Những gì mà quá khứ đi vay cô đã trả cả vốn lẫn lãi, vì thế giữa cô và quá khứ không còn nợ nhau điều gì cả. Còn đối với Thanh Phong, với tình yêu họ đã từng có, cô từng dần vật vờ vì tình yêu ấy, khóc cười vì nó, nhưng cuối cùng cô cũng đã quên hẳn nó. Vì thế, hạnh phúc hiện tại là của chính cô tạo ra, cầu xin ông trời đừng cướp mất. Bởi nếu mất đi rồi, có thể cả đời chẳng thể nào tìm lại.

Chương 7: Hạnh phúc chỉ cần vừa đủ đây

Nguồn: EbookTruyen.VN

Dọn dẹp xong mọi người đều mệt nên gọi pizza về ăn trước khi đi Thủ Đức. Họ ghé qua chợ mua thức ăn, đồ uống trên đường đi. Xe dừng ở ngôi nhà nhỏ một tầng, có hàng rào màu trắng, trồng dàn hoa giấy vây quanh cổng, phía bên nhà là khoảng đất trống với chiếc xích đu vừa đủ bày đồ nướng thịt. Ngôi nhà không lớn nhưng rất xinh xắn, đủ đón tim hàng ngàn thiếu nữ mộng mơ.

Seven lao ngay đến chiếc xích đu, một hai đôi mẹ chụp hình cho mình, còn quay sang lôi kéo cả cậu mợ út đang giận nhau vào nhí nhố cùng. Cô và Bảo Anh vào bếp ướp gia vị cho các món trước, giao lại cho Hoàng và Phong nhiệm vụ chụp ảnh cho Seven. Vào bếp, cô hỏi Bảo Anh:

- Này, quen anh chàng đầy hời nào mà sao kín tiếng thế em gái?
- Cũng mới chị ơi, chưa có dịp giới thiệu với mọi người mà thôi. Chứ em nào có gan giấu bà chị chứ?
- Làm cùng công ty với em hả?
- Không, nhưng cùng tòa nhà với công ty em. Mà chuyện hời này em thấy rồi nhé. Về người được Seven gọi là ba ấy.
- Tụi chị cũng mới bắt đầu thôi.
- Em chấm anh Hoàng chín điểm, đẹp trai, phong độ, anh ấy lại rất thích Seven nữa.
- Chị đang suy nghĩ xem có nên nể tình cô em mà chấm Phong

bằng điểm không? Đẹp trai, phong độ... - Cô kéo dài giọng ra nói khiến con bé phải huýt tay vào người cô, miệng hét toáng lên:

- Chị này, dám trêu em cơ đấy. Mà quên mất một việc quan trọng, hôm nay em và anh Phong đều xin nghỉ làm đến làm osin cho chị. Bữa này nên là chị mời mới đúng chứ, sao lại là em nhỉ?

- Được rồi, bữa sau chị nhất định mời lại hai người. Thôi để đồ trong tủ lạnh đi, ra ngoài bắc bếp lên trước.

Không khí nướng thịt rất vui vẻ, Seven thấy mọi người đều uống bia kể cả mợ út, cu cậu nhìn lon nước ngọt nửa ngày nhất định không chịu uống.

- Mọi người ai cũng có đôi có cặp, Seven đã cô đơn còn không có rượu giải sầu.

Cô ngồi gần cậu út tiện tay cóc đầu nó một cái, toàn dạy cho cháu những thứ gì đâu không. Cò hét ầm lên:

- Đã bảo bao nhiêu lần không được đánh đầu em, bao nhiêu chất xám chảy ra hết, sau này biết làm thế nào nuôi Seven chứ? Mà cũng có phải em dạy đâu, thằng bé xem phim nhiều quá đấy chứ.

- Tôi cần cậu nuôi Seven giùm tôi sao?

Bảo Anh nghe thế không nhịn được cười ầm lên làm mọi người đều cười theo. Seven nhân lúc mọi người không chú ý, cầm lon bia của cô lên uống thử, cũng gật gù sao mà đáng thế.

Kiều Lam nhìn một lượt không khí vui vẻ này, cảm thán đã bao lâu rồi cô không được tận hưởng chứ. Vòng quay vô tận của thời gian, áp lực cuộc sống, công việc cứ cuốn cô đi, khiến cô quên mất những điều tưởng chừng vô cùng giản dị của cuộc sống. Thế mới nhận ra, đôi khi phải sống chậm lại để nuôi chín cảm xúc, lắng nghe nhịp chảy của cuộc sống, của chính con tim mình.

Có lẽ vì đi máy bay xuống lại chơi cả ngày mệt nên Seven ngủ gật giữa chừng. Hoàng phải cõng Seven ra xe, cô ngồi ghế sau trông chừng thằng bé. Cậu út và mợ út bảo hôm nay kiểm chỗ nào nhiệt xem trận giao hữu giữa hai đội nào đó mà cô quên mất rồi nên không về nhà. Cô nghĩ thầm hai đứa xa nhau cả tháng, muốn có không gian riêng còn viện cái lý do đảng hoàng thế.

Tới nhà, Hoàngs bế Seven từ tầng hầm lên phòng, đặt cậu bé lên giường, anh vuốt ve mái tóc húi cua của con, thì thầm. “Con trai, ngủ ngon nhé, nhớ không được thức giấc đâu đấy. Ba có việc quan trọng phải làm.”

Sang phòng Kiều Lam, cô đang lấy đồ chuẩn bị đi tắm, anh dang tay ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô, hôn lên mái tóc gọn sóng mềm mại ấy.

- Tối nay anh ở lại đây nhé.

Cô đẩy anh ra, chồng nạnh nói với anh:

- Anh nói lại lần nữa xem nào? - Anh không nói lại, tất nhiên cũng không ra về.

Sáng hôm sau thức dậy, cô đá đá vào chân anh.

- Dậy đi nào, còn phải đến công ty nữa chứ. Để cậu út về thấy thì biết làm thế nào?

- Em nghĩ Khang là đứa bé lên ba hay sao còn không hiểu chuyện chứ? Từ lần đầu gặp, nó đã nói với anh, muốn theo đuổi em là một quá trình gian khổ đấy.

Cô im bật trước câu nói ấy, đúng thế, cậu út đã đủ quyền công dân từ bốn năm trước, tất nhiên là sẽ hiểu. Huống chi họ đã là những người trưởng thành, thế nhưng cô vẫn cuống quýt như đứa trẻ làm sai chuyện khiến anh phải bật dậy làm xong mọi việc với vận tốc ánh sáng. Năm phút sau anh sang phòng gọi Seven dậy, cậu bé thấy

ba vẫn còn ngồi đó chưa đi, vui mừng ôm chầm lấy anh thơm rồi rít lên mặt.

Vì cậu út chưa về nên cô phải dẫn Seven đến công ty chơi, trên đường anh mua cho hai mẹ con mỗi người một ổ bánh mì lót dạ. Seven lần đầu đến đây, trông rất rụt rè, lễ phép. Gặp ai cũng vòng tay lại dạ dạ vâng vâng khiến nhân viên phòng cô thích thú chơi đùa với cậu bé mãi. Sau khi nghe thư ký thuật lại công việc thời gian gần đây cô mới nhớ ra công ty đang hợp tác với một hãng xe máy.

Cô Giang giám đốc Marketing muốn cùng Kiều Lam đến địa điểm tổ chức show diễn kết thúc đợt Marketing lần này. Công việc ở đây khi cô đi có anh phó giám đốc giải quyết, nên cô cũng không bận lắm bèn nhận lời ngay. Mới mở cửa ra, đã thấy mọi người vây quanh Seven nghe thằng bé kể chuyện về cái lần ra Hội An cùng mẹ suýt bị lạc:

- Hôm đó mẹ dẫn con đi chợ nhưng đường dơ và lầy lội lắm. Mẹ bảo cứ ngồi ở cái ghế này chờ mẹ, nhưng mami mới đi, cái cô chủ quán đã ra đuổi con đi. Con lần mò tìm đường về khách sạn, con nhớ công vô khách sạn có một con hẻm đầy rêu, nhưng tìm mãi không thấy. Có chú xe ôm kia chú hỏi con đi đâu, con nói với chú con bị lạc, chú bảo lên xe chú chở về với mẹ.

Mọi người ồ lên:

- Rồi sao? Chú có chở con về với mẹ không?

Seven lắc đầu, ra vẻ hiểu biết:

- Mẹ dặn không được nói chuyện với người lạ, không được lên xe của người lạ, nên con không đi. Con nói mẹ đang ra đây tìm con, chú bảo cứ lên xe chú chở đi tìm mẹ. Con mượn điện thoại của chú, điện thoại này giống hệt điện thoại của ông ngoại, con biết xài. Con ấn số của mẹ rồi gọi cho mẹ.

Mọi người đều vỗ tay khen thằng bé thông minh, mới năm tuổi đã nhớ lời mẹ dặn. Kiều Lam chỉ buồn cười, nhớ lần ấy chưa mua trái cây xong, đã có điện thoại, là số lạ, nhưng lại nghe được giọng con. Thằng bé bảo đang đợi cô trước cái nhà gì mà xanh xanh đỏ đỏ, cô nghĩ đây chẳng phải đối diện đường vào khách sạn sao.

Bước ra giải tán đám đông, cô lên tiếng.

- Mọi người đừng nghe thằng bé nói lung tung, mới hồi đầu hè năm ngoái chứ mấy. Mà thằng bé đứng đối diện khách sạn còn gọi điện cho tôi đây, bảo có tức không cơ chứ?

- Nhưng lần ấy sao mẹ khóc quá trời luôn, mẹ còn đánh vào mông con hai cái còn gì?

Mọi người nghe thế lại được trận cười nữa trước khi Seven theo cô ra xem rạp sân khấu. Thật ra, có người mẹ nào không thương con cơ chứ, hôm ấy cô đã rất hoảng loạn, dù nghe tiếng Seven nhưng chẳng thể nào bình tâm được.

Đến nơi, Seven thấy mọi người đang nghỉ ngơi, lại có vài ca sĩ cậu bé đã thấy trên tivi nên buông vội tay cô ra chạy đến bên dàn xe máy đang dựng nói chuyện cùng ca sĩ A và C. Cô thấy làm phiền mọi người nghỉ ngơi nên ngoắc cậu bé lại:

- Seven, qua đây. Để các cô chú làm việc.

- Mẹ, mẹ vô lý quá. Cô chú đang ngồi nghỉ mà. - Hai ca sĩ ngồi gần đó chỉ xua tay ý bảo không có gì đâu.

- Bên đó xe nhiều coi chừng nguy hiểm đây.

- Nhưng cô chú này cũng ngồi đây mà có sao đâu. Mẹ nói dối.

Xem thằng con cô kia, mới lớn đã biết cãi mẹ rồi.

- Qua đây Seven, đừng để mẹ nói lần thứ hai chứ.

Lần này, cô tuyệt đối không có ý định dùng chất giọng nhỏ nhẹ nữa. Thấy Seven lủi thủi chạy qua, cô ra hiệu cho con đi về phía nhà nghỉ tạm phía sau. Lúc này không có ai ở đó, cô nghĩ mình phải dạy bảo lại Seven mới được.

- Mẹ, sao mặt mẹ hầm hầm thế? Con chỉ ngồi chơi một chút thôi mà.

Nói xong cầm lấy bàn tay trái của cô lắc qua lắc lại. Cô thầm nghĩ, con trai à, con dùng từ rất hay, “hầm hầm”. Cô ngồi xồm xuồng, ngang bằng với con.

- Mẹ đã nói với con như thế nào, còn nhớ không. Cãi cha mẹ là hư. Mặc dù con chưa đến mức đó nhưng hôm nay con làm mất mặt mẹ trước mặt đồng nghiệp, người quen của mẹ. Mẹ rất xấu hổ. Vì thế lần sau con phải ngoan ngoãn, biết chưa nào?

Seven bặm môi suy nghĩ những lời cô nói, rồi như hiểu ra.

- Con xin lỗi mẹ, Seven không ngoan.

- Mẹ tha lỗi cho Seven.

Thằng bé lại sà vào lòng cô làm nũng

- Mẹ ơi, chú kia là ca sỹ hát trên ti vi đúng không mẹ, chú đẹp trai lắm. Mẹ cho con ra nghe chú hát nha mẹ.

Cô gật đầu:

- Nhớ không được chạy lung tung, mấy chú nói phải nghe lời mấy chú nghe chưa. Mẹ với cô Giang qua gặp chú đạo diễn rồi mẹ về kiểm tra đấy.

Chiều về cô để Seven chơi với mấy nhân viên phòng cô, Kiều Lam ngồi xem bảng dự trù kinh phí cho đợt du lịch hằng năm của công

ty, cảm thấy không ổn lắm nên gọi thư ký vào sửa lại vài điểm. Vì quốc khánh vào thứ hai nên họ có ba ngày nghỉ, cần trưng cầu ý kiến của các phòng về địa điểm chuyển đi lần này. Còn cả việc phân chia số lượng mỗi lần đi, cũng nên xem lại.

Thư ký vừa ra khỏi phòng thì có tin nhắn của Hoàng.

“Em gọi cậu út lên đón Seven nhé, tối chúng mình hẹn hò.”

Cô nghĩ thầm, thế có tính là đánh lẻ không nhỉ, nhưng cuối cùng vì quá trông chờ vào lần hẹn hò đầu tiên này nên vẫn làm theo lời anh.

Cứ nghĩ anh sẽ dẫn cô đến một nơi nào có ánh nến lung linh, lãng mạn, không ngờ, dọc đường anh ghé tiệm tạp hóa mua vài lon bia rồi chở cô đến cầu ánh sao. Cô thất vọng hỏi anh.

- Cũng có phải mấy cô bé cậu bé mới biết yêu đâu mà đến đây làm gì chứ? Anh không nói gì chỉ cười cười nắm tay cô đi tới xe cá viên chiên gần đó mua đầy ắp hai hộp đủ loại.

Cô phản đối:

- Anh không biết con gái sợ đồ chiên sao, vừa dễ mập vừa nóng dễ có mụn.

- Cô bé, hóa ra em sợ xấu xí đấy.

- Đàn ông bây giờ còn sợ điều đó thì phụ nữ chúng em là đương nhiên thôi.

- Yên tâm đi, em ăn chừng nào cũng chưa chắc đã mập. Với lại vợ anh có mập lên vẫn xinh.

Cô liếc anh, đúng là chỉ khéo nịnh. Họ chọn một bãi cỏ trải bạt ngồi xuống ngắm những dòng nước đủ màu sắc phun ra từ thành cầu. Hôm nay trời không mưa nên mọi người tập trung ra đây khá đông, vài ba tốp đá cầu dưới ánh sáng yếu ớt cuối ngày hòa quyện với

ánh đèn le lói. Vài đứa nhỏ ngoan cố thả điều khi trời nhá nhem tối, rất nhiều người chạy thể dục, đi bộ. Nơi đây như một bức tranh đầy màu sắc vậy. Anh lôi ở đâu ra một bộ bài rồi đề nghị hai người chơi tiến lên, ai thua sẽ phải làm theo đề nghị của người còn lại. Cô đồng ý những đôi lại không chơi tiến lên mà chơi tá lả, cái này thì cô chơi rất rành.

Ván đầu tiên cô toàn thắng, Kiều Lam yêu cầu anh chạy một vòng từ đầu tới cuối cầu. Anh chỉ chỉ đôi giày kháng nghị.

- Em bảo anh chạy thể nào với đôi giày này chứ. Đôi yêu cầu khác được không?

- Thôi mà, nhiều người chạy thể dục thể kia, anh đừng sợ.

Kết quả anh vẫn chạy nhưng chỉ chạy chưa đến nửa cầu đã quay lại. Ván thứ hai, vẫn cô thắng, lần này chỉ nhẹ nhàng hơn, cô chỉ bắt anh uống hết hai lon bia. Hoàng uống xong nghiêng rằng, xắn tay áo lên quyết tâm rửa hận, quả không uống công anh, cô thua ở ván thứ ba. Anh cười khà khà bảo lần này cô chết với anh.

Anh nhìn đông nhìn tây cuối cùng yêu cầu cô đi xin cô bé được mẹ dắt tay đằng kia trái bóng bay. Lần này cô phục anh rồi, già đầu thể này vẫn phải đi giành đồ chơi với con nít. Kết quả cô vẫn có bóng bay nhưng mẹ cô bé lại nhìn cô như người thần kinh. Ván thứ tư lại là cô thắng, lần này cô chỉ hỏi anh.

- Anh không muốn có một đứa con của chính mình sao?

Hoàng ngạc nhiên nhìn Kiều Lam, anh cứ nghĩ đây là vấn đề nhạy cảm trong quan hệ hai người chứ. Anh nắm tay cô ngả lưng xuống, mắt nhìn lên bầu trời với vầng trăng khuyết một nửa và vài vì sao lẻ loi.

- Em biết không, làm người không nên tham lam quá. Hạnh phúc chỉ cần vừa đủ để anh có thể cảm nhận và trân trọng. Có em bên cạnh như thế này anh đã thấy thỏa mãn lắm rồi. Nếu anh còn tham

lam hơn nữa, anh sợ mình sẽ trắng tay.

- Thế nhưng một ngày nào đó anh hối hận với quyết định ngày hôm nay thì em biết làm thế nào?

- Ngọc ạ, không có điều đó đâu.

- Bản thân em không cần một người đàn ông lúc nào cũng nhất nhất nghe lời em, chiều chuộng em, cung phụng em. Em cũng không cần một tình yêu sâu đậm, khắc cốt ghi tâm. Em chỉ cần một tình yêu vừa đủ, bình thản nắm tay nhau đi qua những tháng ngày dài rộng của cuộc đời này. Hai đứa mình hãy cứ giữ lấy khoảng trời riêng cho bản thân, để rồi khi mệt mỏi hay vui mừng đều nhớ đến đôi phương đầu tiên nhé.

Đó là một đêm không thể quên đối với anh và cô, họ nắm tay nhau, cùng trải lòng về con đường sắp phải đi trong tương lai, và dường như họ lại gần nhau thêm bước nữa.

Trưa hôm sau đi ăn cùng anh xong cô ghé mua một đồng trái cây mời nhân viên trong phòng, vì hôm qua mọi người đã vất vả cả ngày với Seven. Mọi người vừa ăn vừa xua tay nói cậu bé rất lém lỉnh, dễ thương, không phiền hà gì cả, còn đòi cô khi nào phòng mình rảnh lại dắt cậu bé đến chơi. Vô tình Kiều Lam phát hiện khoảng cách giữa cô và mọi người dường như lại gần hơn.

Đang ngồi xem bảng đánh giá nhân viên mới thì Hạnh gọi điện đến hỏi chiều có rảnh không, đi mua tranh thêu với cô ấy. Hôm nay ở nhà có Ngọc Thư qua nấu ăn nên cô hẹn Hạnh tan làm qua chỗ cô.

Hai người dạo quanh cửa hàng tranh thêu ở Cao Bá Nhạ, cô cảm thấy rất hứng thú, cũng có thể tập lòng kiên nhẫn nên mua liền hai bức Phúc – Lộc – Thọ về. Hạnh thì chỉ có hứng thú với hoa sen mà thôi, loài hoa yêu thích của cô ấy. Theo Hạnh thì lớp trẻ đang rộ lên phong trào thêu chữ thập này, hai người cũng phải bắt kịp trào lưu

không lại trở nên lạc hậu so với thời đại mất.

Cô và Hạnh mua đồ xong thì về thẳng nhà cô ăn cơm tối. Vào tới nhà thấy Hoàng đang ngồi chơi xếp hình với Seven, cô cũng không ngạc nhiên. Hạnh kéo kéo tay cô ý hỏi người đàn ông này là ai. Cô nói nhỏ vào tai Hạnh điều cô ấy muốn biết. Cô nàng gật đầu rồi giơ ngón tay cái lên, một “like” cho sự lựa chọn của cô.

Đạo này Hạnh cũng đang quen một anh chàng gặp mặt trong đám cưới người chị họ. Theo lời cô ấy thì anh chàng này không đẹp trai, hơn cô ấy năm tuổi, nhưng nhìn có vẻ tốt tính, cảm thấy có thể tin tưởng được. Còn cậu em Minh Vương vẫn đều đặn ngày nào cũng gửi tin nhắn cho Hạnh, nhưng tình cảm vốn là thứ chẳng thể cưỡng cầu.

Mọi người ăn xong đều đứng dậy ra ngoài phòng khách xem ti vi, chỉ có cậu út nhà cô ăn chậm nên vẫn cứ miệt mài. Kiều Lam vỗ vỗ vai Khang:

- Trăm năm Kiều vẫn là Kiều

Ăn sau rửa chén là điều tất nhiên.

Khang đang húp canh, sặc một cái ho đến nổi mặt đỏ lên. Thư thấy thế vội vàng đưa ly nước cho cậu, cuối cùng chiến trường ấy hai đứa phải tự xử lý hết.

Ăn trái cây xong, Hạnh và Thư xin phép ra về, cô và cậu út tiền hai người xuống bãi giữ xe. Hạnh bảo lần sau nhất định phải chơi với Seven một ngày cho thật đã, cô ấy yêu Seven mất rồi. Kiều Lam nói đùa bạn:

- Mà góp gạo đi, mười lăm năm nữa tao gả con trai tao cho mày.

Nó lại bảo mười lăm năm nữa nó quá tuổi tứ tuần rồi, với lại có bà mẹ chồng như cô, khổ lắm không thêm, rồi phóng xe đi mất.

Vào nhà, thấy anh đang kể chuyện cho Seven nghe, là truyện cổ Andersen, câu chuyện cô bé bán diêm.

- Ngày mùng một đầu năm hiện lên trên tử thi em bé ngồi giữa những bao diêm, trong đó có một bao đã đốt hết nhẵn. Mọi người bảo nhau: "Chắc nó muốn sưởi cho ấm!" Nhưng chẳng ai biết những cái kỳ diệu em đã trông thấy, nhất là cảnh huy hoàng lúc hai bà cháu bay lên để đón lấy những niềm vui đầu năm.

Seven thấy cô đứng ở cửa, chạy lại kéo tay cô ngồi xuống rồi nhào vào lòng cô, thút thít:

- Mẹ ơi, tội nghiệp cô bé bán diêm quá.

Cô vỗ lưng con, thì thầm:

- Trên đời này có rất nhiều người bất hạnh con biết không, họ không có cái ăn, không có áo mặc. Những đứa trẻ đó phải đi ăn xin, đi bán vé số và có nhiều người không được tới trường. Vì thế, Seven thấy các bạn không được cười, hoặc bắt nạt các bạn nhé. Con phải giúp đỡ các bạn, như thế mới là em bé ngoan.

- Nếu con gặp cô bé bán diêm con sẽ mua diêm cho cô bé, nếu con gặp cậu bé ăn xin, con sẽ cho cậu bé mấy ngàn, đúng không mẹ?

- Đúng, con trai mẹ giỏi quá.

- Seven cũng sẽ ngoan ngoãn nghe lời mẹ.

Hoàng ôm hai mẹ con vào lòng, nghe ấm áp khẽ chảy qua tim mềm. Anh sẽ cùng Kiều Lam nuôi dạy Seven thật tốt.

Seven khẽ ngẩng đầu lên nhìn anh.

- Ba giỏi hơn cậu út, cậu út mua sách này cho con, nhưng mà cậu út kể cứ ấp úng mãi, không giống ba. Ba giỏi nhất.

Đây là cuốn truyện Andersen bằng tiếng anh, ngày đầu Seven học tiếng anh ở chương trình dành cho lớp một của trường, Khang mua nó tặng Seven, còn bảo với thằng bé, khi nào Seven đọc được hết những câu chuyện trong này là đã giỏi tiếng anh rồi.

- Seven có muốn đọc được như ba không?

- Có chứ, con muốn tự đọc hết cuốn truyện này, ba cho con đi học anh văn nha ba.

Cô và anh bật cười, để có thể tự đọc hiểu được hết cuốn truyện này, e là Seven phải học tới khi cậu bé không còn muốn đọc truyện cổ tích nữa rồi.

- Tất nhiên nếu con muốn. Giờ thì đi ngủ thôi, trễ rồi. - Hoàng xoa đầu con đầy yêu thương.

Anh về rồi thì Khang cũng vào nhà, cô gọi Khang lại nói chuyện.

- Thế đã định hướng gì cho việc thực tập chưa?

- Em cũng có đề tài rồi, đang phân vân, thấy giới thiệu cho em mấy công ty thực tập, không biết nên chọn công ty nào.

- Thế chừng nào đi thực tập?

- Chắc khoảng đầu tháng chín chị ơi. Thực tập hai tháng, làm báo cáo hơn một tháng là vừa.

- Không hiểu gì thì cứ hỏi chị, lúc trước chị cũng làm bên mảng marketing đấy.

- Tất nhiên rồi, có tài nguyên miễn phí em phải khai thác chứ. À, chị ơi, vài bữa nữa cho em chút tiền đi du lịch đi.

- Cậu lại định đi đâu? Sao mãi chẳng ở yên một chỗ được thế?

- Singapore. Em cũng tiết kiệm được chút đỉnh rồi. Xin thêm ấy mà.

- Thế tổng kinh phí là bao nhiêu? Cậu tiết kiệm được bao nhiêu?

- Hai mươi hai chai, em tiết kiệm được hai chai rồi.

Cô ném chiếc gối ôm về phía thằng em, còn ít nhĩ, sao không xin hết luôn đi.

- Chừng nào gần đi, cậu cứ nói. Nhưng mức tiết kiệm của cậu phải lên chút đỉnh chị mới cho thêm. Chừng đó thì miễn bàn.

- Bà già khó tính.

Thằng bé nói xong nhanh chân vọt vào phòng ngủ với Seven.

- Này nói lại xem nào, một ngày cậu không gọi chị như thế cậu ăn cơm không ngon đúng không?

-----oOo-----

Chương 8: Quá khứ xin ngủ yên

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hôm nay công ty có buổi họp, họp xong Hoàng phải đi gặp khách hàng nên Kiều Lam quyết định ghé Angle In Us coffee ăn trưa đồng thời mua về cho mọi người cốc cà phê. Dạo này phòng cô nhiều việc, ai cũng khá vất vả, cô muốn khích lệ họ. Gọi một Green Tea và vài miếng bánh ngọt, tìm được một vị trí gần cửa sổ thì thấy Thanh Phong ngồi đó. Sài Gòn nói rộng thì đúng là rộng thật, thế mà giữa bao nhiêu quán xá thế này cô lại tình cờ gặp anh. Vì thấy anh đến một mình nên cô quyết định ngồi cùng anh. Phong thấy cô thì hơi giật mình, sau đó lắc đầu cười khỏ: - Sài Gòn cũng bé thật

đấy, anh thật sự rất sợ gặp lại em.

- Vì sao?

- Nhìn thấy em anh như thấy tội lỗi của mình trong quá khứ, đôi khi anh rất sợ phải đối mặt với điều đó.

- Chuyện đã qua thì nên cho qua đi anh, đó chẳng phải lỗi làm của ai cả, chỉ là tất cả đều không có duyên với nhau thôi. Nếu sống mà cứ ngoảnh mặt nhìn lại những gì mình đã đi qua thì cuộc sống cũng quá vất vả rồi.

- Em thay đổi thật rồi.

- Em chưa từng nghĩ là mình không thay đổi. Chỉ là người ta chủ động thay đổi hay bị động mà thôi.

- Nói chuyện với nhà diễn giả đúng là mở mang tầm mắt thật đấy.

- Cảm ơn lời khen của anh.

Cả hai cùng cười, có thể trong quá khứ họ từng có một tình yêu cuồng nhiệt, cũng có nhiều vết thương do cuộc tình ấy gây ra. Nhưng khi những vết sẹo đã mờ nhạt, đoạn tình cảm ấy cũng được cất vào góc sâu nhất trong trái tim. Để giờ đây, họ có thể sống tiếp cuộc đời mỗi người một cách thanh thản.

Cô đang yêu một người đàn ông, không hẳn là trẻ trung như anh, nhưng chỉ ít đó là người cô chọn gửi gắm quãng đời còn lại, người sẽ cùng cô trải qua những vui buồn của cuộc sống.

Có ai đó đã từng nói: “Khi bạn yêu đời thì bạn có thể tha thứ cho người đời rất nhiều chuyện.” Kiều Lam nghĩ, câu nói này rất đúng, cô đã tưởng rằng cả đời này sẽ chẳng gặp Phong thêm một lần nào nữa. Nhưng khi họ gặp lại nhau, cô có thể bình tĩnh ngồi nói chuyện với anh, một giây phút nào đó của cuộc đời, cô còn thật sự mong sau này anh sẽ tìm được hạnh phúc của riêng anh.

Hoàng đang làm việc thì má anh gọi điện kêu tối về ăn cơm, có thằng con mà cả tháng chẳng thấy mặt. Từ ngày chuyển ngoài Hà Nội vào, anh không ở với ba má nữa mà mua một căn chung cư bên quận 7, ở nhà ngày nào cũng nghe chuyện vợ con anh không chịu nổi. Thật ra anh còn có một chị gái nữa, nhưng chị ấy yêu rồi lấy anh rể, theo anh ấy ra ngoài Hà thành sinh sống.

Ngày ấy má anh không yên tâm lắm, tính chị ấy nóng nảy, sợ chị ấy không sống được với mẹ chồng. Ba điều anh ra ngoài đây làm việc, mục đích là để có người bầu bạn với chị ấy. Nghĩ lại, anh phải cảm ơn gia đình mình, nếu không, anh cũng sẽ không gặp được Kiều Lam. Về nhà vẫn chủ đề muôn thuở, chừng nào lấy vợ. Hoàng vừa ăn táo vừa nói:

- Má chuẩn bị tinh thần đi là vừa, con trai má là ai chứ. Ít nhất cũng phải kiếm được một cô mang về chứ.

- Là cô nào thế, dẫn về cho má xem mặt má nhận xét cho.

- Ba cũng biết cô ấy đấy, Kiều Lam.

- Một cô gái tốt, có điều đã có con trai lớn sáu tuổi rồi. - Ba anh buông cuốn tạp chí trên tay xuống, trầm ngâm một lát rồi mới cất lời.

Má nghe ba nói thế thì chen vào:

- Thì đã làm sao, má cũng thấy cô ấy trong lần đi từ thiện trước rồi, tính nét hiền lành, lại xinh đẹp như thế. Con trai lớn thì về chơi với tôi, ông lo cái gì nhỉ.

- Thì tôi cũng có bảo không cho hai đứa quen nhau đâu, chưa gì bà đã làm ầm lên rồi.

Ba má anh là thế, sống cả đời với nhau rồi nhưng anh chưa từng nghe họ thân mật gọi nhau tiếng anh em như người khác. Họ cũng hay cãi nhau chỉ vì các vấn đề nhỏ như thế nhưng sau đó đâu lại vào đây. Má quay sang anh bảo:

- Hôm nào dẫn hai mẹ con đến đây chơi, bà già này cô quạnh một mình từ sáng đến tối cũng buồn lắm.

- Vâng, để con xem cuối tuần này có rảnh không? Con dẫn cô ấy với Seven về chơi với má. Má gặp thằng bé nhất định sẽ thích.

Hôm nay là thứ bảy, Kiều Lam và Hoàng đều nghỉ, hai người dẫn Seven đi đăng ký học tiếng anh. Hoàng bảo anh ngữ Việt Mỹ có lớp anh văn cho thiếu nhi rất được, chất lượng thì khỏi bàn. Cô quyết định cho Seven học ở đó, lớp sáng thứ bảy, chủ nhật. Đó là hai ngày nghỉ, nên cô có thể đưa đón con. Làm xong mọi thủ tục, Hoàng đề nghị về nhà anh ăn cơm với ba má anh. Seven nghe được gặp ông bà nội vui nhảy cẫng lên hỏi anh:

- Ba ơi, con được về nhà gặp ông bà nội hả ba, ông bà nội có thích con không?

- Có, tại sao không nào, Seven đáng yêu thế này cơ mà.

Cô nắm tay anh, vẻ mặt phân vân:

- Nhưng em chưa chuẩn bị tâm lý, hay là để lần sau đi anh.

- Chỉ là ăn bữa cơm thôi, em đừng căng thẳng.

- Không căng thẳng làm sao được, sao anh không nói trước với em.

- Trước hay sau cũng phải gặp mà thôi. Đi thôi, ở nhà nấu ăn xong rồi đây.

- Thế anh ghé chỗ nào em mua giỏ trái cây nhé. Chẳng lẽ lại đi tay không đến nhà anh.

Seven là cậu bé biết lễ phép lúc gặp người lớn, vì thế, vừa vào đến nhà đã vòng tay chào ông bà nội rõ to. Hai ông bà có chút ngạc nhiên với cách gọi ấy nhưng cũng thấy vui vẻ. Chị gái anh chỉ có một cô con gái, cả năm lại chỉ vào chơi có vài lần, mà người già đương nhiên ai cũng muốn chơi với con nít.

Cô chào ba má anh, ông Hòa cười cười bảo coi như ông gián tiếp mai mối cho hai đứa, nếu lần đó ông không chuyển Hoàng ra Bắc biết đâu giờ thằng bé đã vợ đùm con nắm rồi cũng nên. Cô chỉ cười cười mà chẳng dám nói gì trước bậc trưởng bối như ông. Kiều Lam đặt giỏ trái cây trên bàn, má anh lại kéo tay cô bảo, đến chơi thôi bày vẽ làm gì cho tốn kém. Rồi lại hỏi về công việc của cô, hỏi cô cảm giác nuôi con một mình thế nào.

Đến lúc ăn cơm, ba anh lôi trong tủ lạnh ra vài lon bia, ông bảo uống cho có không khí. Seven lần này đã ngoan ngoãn uống nước ngọt mà không một lời kháng nghị. Má anh gấp cho Seven mấy miếng mực, thằng bé vừa ăn vừa khen:

- Bà nội nấu ăn ngon quá, ngon như mẹ con nấu. Nhưng mà mẹ toàn đi làm, chỉ có thứ bảy, chủ nhật mới được ăn thoải mái thôi.

- Hay là mấy ngày còn lại Seven về đây ăn cơm với ông bà nội nhé, ngày nào cũng có đồ ăn ngon. - Ba anh đỡ dành thằng bé.

- Có thật không ạ, nhưng từ nhà con tới đây chắc xa lắm, con không biết đi đường nào?

- Thì ông nội nói ba đón con tới đây.

- Ba má đừng nghe thằng bé, thường ngày vẫn có cậu thằng bé lo. Với lại có phải lúc nào con cũng rảnh đâu cơ chứ. - Hoàng phản đối ý kiến của ba.

- Thì lúc nào rảnh đem thằng bé về đây.

- Chúng con biết rồi ạ.

Ăn xong ông Hòa dẫn Seven ra vườn hái mận. Má anh và cô ngồi xem tivi. Bà hỏi cô:

- Thế hai đứa tính khi nào cưới đây?

Cô thoáng bất ngờ, chưa bao giờ cô nghĩ đến vấn đề này cả, bởi tất cả vẫn còn quá sớm. Nhưng Kiều Lam chẳng thể nói với má anh điều đó.

- Dạ, tụi con cũng mới tìm hiểu, chắc phải để một thời gian nữa mới tính chuyện này được bác ơi.

- Mới là mới thế nào, hai đứa cũng chẳng còn nhỏ nữa, con năm nay hai bảy đúng không, Hoàng nó cũng ba mươi rồi. Cưới trễ sau này làm sao có con được cơ chứ.

Cô chết lặng trước câu nói của má anh, bà vẫn chưa biết điều đó. Cây kim trong bọc lâu ngày rồi cũng phải lòi ra mà thôi, chỉ bằng nói ra để cô thấy nhẹ lòng:

- Dạ thưa bác, con từng bị tai nạn, sau vụ tai nạn ấy bác sỹ kết luận khả năng làm mẹ của con là vô cùng mong manh. Mấy hôm trước, con và anh Hoàng cũng có đi khám lại, bác sỹ vẫn kết luận con rất khó mang thai. Con không muốn giấu bác điều này, vì tình yêu con dành cho anh Hoàng là thật. Vì thế xin bác cho con một cơ hội, cho đoạn tình cảm này của chúng con một cơ hội. Một năm, chỉ một năm thôi, nếu sau thời gian ấy mà con vẫn không thể mang thai, chúng con sẽ chia tay.

Nói xong thì nước mắt cũng lăn dài trên khuôn mặt cô.

Bà im lặng rất lâu, sau đó đưa tay lau những giọt nước mắt của cô.

- Bác hiểu nỗi khổ của con, bác cũng nghe Hoàng nói chuyện Seven không phải con ruột của con rồi. Con đã nói như thế, bác sẽ cho hai đứa một cơ hội, bác tin con, tin những lời con đã nói ngày hôm nay.

Nói rồi bà ôm cô vào lòng, vỗ lưng cho cô, giống như một người mẹ hiền an ủi con gái mình vậy.

- Con cảm ơn bác.

Lúc ra về, anh hỏi cô tại sao lại hứa với má anh như thế, lỡ sau một năm không thể có con thì biết làm thế nào. Cô nhìn vào mắt anh.

- Em đã suy nghĩ rất nhiều, và cũng đặt cược vào nó. Nếu sau một năm chuyện đó xảy ra thật, có nghĩa là trên đời này chẳng có thứ gọi là kỳ tích, hai chúng ta vốn có duyên không có phận. Lúc đó, chúng ta chia tay nhé, hứa với em được không?

- Tại sao?

- Vì lúc đó em đã không còn niềm tin rằng mình sẽ hạnh phúc, rằng anh sẽ hạnh phúc trong cuộc tình với em, điều đó chỉ dẫn vệt chúng ta mà thôi. Em sẽ nhớ mãi ngày hôm nay, 25.6.

- Chuyện đến đó rồi tính, về thôi, Seven chơi cả ngày mệt lại ngủ gật rồi.

Hôm nay khi anh tình cờ nghe thấy cô nói thế với mẹ anh, anh rất sợ bà sẽ ngăn cản họ. Cuối cùng, thứ đứng chắn chính giữa hai người họ lại là câu nói của cô. Anh không dám nghĩ tiếp nếu điều đó thật sự xảy ra, anh sẽ phải làm thế nào? Bởi tình yêu anh dành cho cô quá lớn, nỗi sợ hãi trong anh cũng quá lớn. Một cô gái lạc quan, mạnh mẽ như cô cũng có lúc khuất phục số phận thế này thì anh lấy niềm tin ở đâu mới bước tiếp được chứ.

Dạo này anh xuất hiện ở nhà cô thường xuyên hơn, theo cách nói của anh thì phải cố gắng cho quá trình tạo người. Hai người cùng

đến công ty, cùng về khiến mọi người đồn nhau rằng cô đang thật sự cặp kè với anh. Một hôm, cô bé thực tập của phòng cô vào đưa báo cáo, còn hỏi nhỏ đó có phải là sự thật không. Kiều Lam cười cười, hỏi lại:

- Em nghĩ thế nào?

- Đúng là thật rồi, nhìn chị xem, dạo này tươi tỉnh hẳn lại trẻ ra. Nhất định là đang yêu. - Và còn bớt khó tính với chúng em, nhưng câu này vốn cô bé chẳng thể nói ra.

Cô cười cười xua tay con bé:

- Nếu đã biết kết quả rồi thì ra ngoài làm việc đi, hay là mọi người đều đang chê mình rảnh rỗi quá, đang ít việc, chị không ngại tạo thêm việc cho mọi người đâu. Thông báo với mọi người sáng mai họp toàn phòng.

Nội dung cuộc họp là phân công từng người xuống kiểm tra các cửa hàng điện máy về tất cả mọi mặt. Kết quả hoạt động kinh doanh dạo này không được tốt, cô đang nghĩ cách cắt giảm nhân sự cũng như những chi phí hành chánh không cần thiết một cách hợp lý nhất.

Seven hằng hái học tiếng anh đến mức hôm nào cũng lôi một đồng tiếng anh bập bõm ra bắt mọi người nói cùng mình. Ví dụ như cô đang nấu ăn trong bếp, thằng bé chạy xuống:

- Can I help you?

- It's OK, thanks.

- It sò ok, thank sò là cái gì hả mẹ.

- Nghĩa là mọi việc vẫn ổn cả, cảm ơn ý tốt của con trai nhé.

Nhưng đó chỉ là vấn đề đơn giản, vấn đề nan giải là ngày nào thằng bé cũng lôi ra 1001 các câu hỏi để xoay cô và Hoàng đến chóng mặt. Có hôm cô đang ngồi thêu tranh, thằng bé hỏi:

- Mẹ ơi, mẹ còn ông bà nội không?
- Không, ông bà nội của mẹ mất lâu rồi.
- Thế còn ông bà ngoại?
- Cũng mất lâu rồi.
- Sao mẹ kỳ vậy, Seven có cả ông bà nội, cả ông bà ngoại mà sao mẹ không còn ai hết, sao kỳ thế. Tội nghiệp mẹ quá à.

- ...

- ...

Hoặc có hôm không biết thằng bé ở nhà xem chương trình gì mà tới đến chạy lại hỏi Hoàng.

- Ba, từ đây qua Trung Quốc là bao nhiêu kilomet?
- Khoảng hơn ba ngàn cây số.
- Là xa cỡ chừng nào hả ba?
- Là rất xa đó con trai.
- Thế có xe buýt từ Trung Quốc qua đây không?
- Làm gì có chiếc xe nào như thế chứ Seven.
- Thế làm sao rau câu Trung Quốc qua Việt Nam được, rau câu Trung Quốc độc lắm, ăn vô bị ung thư đó, mọi người không ai được

ăn đâu.

Seven nói xong khiến cô và anh không nhịn được lăn ra cười, con trai họ bữa nay lại còn nhắc nhở cả việc ba mẹ không nên ăn gì nữa cơ đấy, đúng là lớn thật rồi. Khang bước vào thấy cảnh tượng đó thì chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra:

- Có chuyện gì mà mọi người vui thế?

- Seven đang bảo cậu út không được ăn rau câu Trung Quốc, có độc. Mà chị tưởng cậu quên cái nhà này rồi chứ, cả ngày chẳng thấy mặt mũi đâu.

- A, Seven bữa nay giỏi nhỉ. Mà tôi nào em chẳng về ăn cơm chứ. - Vừa nói Khang vừa đi tới xoa đầu Seven.

- Cậu giỏi nhỉ, chỉ lúc ăn cơm là thấy mặt.

- Em ở nhà cả ngày thì chẳng khác gì trong tù.

Găm một cũi cắm hờn trong cũi sắt

Ta nằm dài, trông ngày tháng dần qua

Nay sa cơ, bị nhục nhằn tù hãm

Để làm trò lạ mắt, thứ đồ chơi.

Hôm nay lại còn đọc cả bài Nhớ Rừng của Thế Lữ nữa cơ đấy. Cô ném một chiếc gối ôm vào mặt thằng bé. Hoàng lên tiếng:

- Khang, nếu em muốn thế, anh cũng không ngại giúp chị em trưng bày em ở sở thú đâu.

- Hihi, thế thì sẽ có người cho cậu chuối với bim bim phải không? Cậu út nhớ chia cho con với nha, không được ăn một mình đâu đó.

Khang nhào lại chọc lét Seven làm thằng bé vừa trốn vừa kêu la, hai cậu cháu lại nhí nhố khiến căn nhà sáng bừng sức sống. Ăn cơm xong, cô và Hoàng rửa chén trong bếp, Khang đi tắm, Seven ngồi xem Tom và Jerry.

Trong mắt anh, đàn ông dù ở bên ngoài có giỏi giang, thành đạt đến đâu thì về nhà cũng chỉ là những ông chồng bình thường, họ phải có trách nhiệm giúp người phụ nữ họ yêu thương những việc nhỏ nhặt của cuộc sống. Không hẳn là người ấy đã cần đến sự giúp đỡ này, nhưng có như thế, cô ấy mới có cảm giác được quan tâm, chia sẻ mọi việc.

Giống như anh và cô vậy, điều khiến họ ngày một thấy yêu nhau nhiều hơn chỉ đơn giản là đi làm về anh phụ cô nhặt rau, rửa chén hay đi ra ngoài gặp gỡ bạn bè anh, cô luôn chiều theo ý anh, giữ thể diện cho anh. Đàn ông luôn cần mặt mũi trước mặt bạn bè, người thân, họ ăn ý với nhau đến thế mà chẳng cần nói ra.

Làm xong mọi việc, Hoàng qua phòng vừa dạy Seven học anh văn vừa chơi với thằng bé, cô ngồi thêu tranh trong phòng. Khang gõ cửa phòng cô, ập úng.

- Chị, rảnh không? Em hỏi chút chuyện.

- Vào đi, chuyện gì mà cậu cú ập a ập úng thế?

- Làm sao làm lành với Thư bây giờ hả chị? Lần này cô ấy giận em thật rồi.

- Hai đứa giận hờn mãi không thấy chán à, cái gì nhịn được thì nhịn đi. Dù sao em cũng là đàn ông con trai cơ mà. Thế tóm lại là có chuyện gì?

- Em muốn tiết kiệm chút tiền dẫn con bé đi du lịch kỷ niệm ba năm quen nhau. Em đi làm thêm nhưng giấu cô ấy, chả biết cô ấy nghe ai nói gì đó, cãi nhau với em, còn nói em đứng núi này trông núi nọ. Cô ấy không thèm nhìn mặt em nữa rồi.

- Thì cậu nói hết sự thật cho Thư đi, con bé cũng chẳng phải người không hiểu chuyện. Có cần chị gọi điện kêu Thư mai qua nhà ăn cơm không?

- Có, có, em đang nhắn tin giải thích, chị gọi liền đi, bà già xinh đẹp.

- Cái thằng này, trở mặt nhanh thế.

- À quên, bà già khó tính.

- Cậu cứ thử nhắc lại một lần xem nào, chị không giúp nữa bây giờ.

Kỳ nghỉ hè của Seven chấm dứt, vì Hoàng đi công tác nên một mình cô đưa con đi khai giảng. Cậu út cũng chuẩn bị thực tập nên tuần vừa rồi hai đứa dắt nhau đi Singapore dưới sự tài trợ của cô. Người ta nói, ba tuổi là khoảng cách của một thế hệ, cô cách Khang những bảy tuổi, đã là khoảng cách của hai thế hệ rồi. Bởi thế, cô chẳng thể nào sống hết mình, theo đuổi hết sức những thứ mình muốn đạt được như thế nữa.

Sáng thành phố đầu thu vẫn oi bức đến thế, chỉ thỉnh thoảng có cơn gió làm dịu bớt lòng người. Cô cũng hòa vào dòng người hối hả ấy đến công ty, chuẩn bị tinh thần cho một ngày dài làm việc. Hôm nay chỗ cô có hai sự thay đổi về mặt nhân sự, một được điều từ Hà Nội thay thế vị trí trưởng phòng đối ngoại mới từ chức. Không ngờ lại là người quen, anh Mạnh, trưởng ban đối ngoại khi cô còn ở Thủ Đô. Người còn lại là một mỹ nhân tên Ánh Nguyệt, năm nay mới hai mươi ba tuổi, chuyển từ Cần Thơ lên thay thế một chị trong phòng kinh doanh nghỉ sinh em bé.

Dáng người cô ấy rất đẹp, cao khoảng 1.7m, ba vòng đều ra đấy, mái tóc suôn dài thẳng mượt, khi cười lộ ra lúm đồng tiền xứng xính. Hai người họ đồng thời xuất hiện ở phòng cô báo danh, cô đã

rất muốn nói với họ, đúng là trai tài gái sắc, đứng cạnh nhau rất xứng đôi. Kiều Lam giới thiệu sơ qua:

- Xin chào hai người, tôi là Kiều Lam, giám đốc nhân sự, sau này có khiếu nại, thắc mắc về chế độ lương bổng gì đó thì cứ gặp anh phó giám đốc ở phòng bên cạnh nhé. - Câu nói đùa của cô khiến hai người ngồi đối diện bật cười.

- Em không thể ăn ốc bắt người khác đồ vỏ thế chứ.

- Cũng không thể bắt một cô gái liễu yếu đào tơ như em hứng mũi chịu sào được. Anh nói có đúng không? Thôi được rồi, em đùa mọi người thôi, có khiếu nại gì cứ gặp em. Vì hai người không phải người mới nên sẽ bắt tay làm việc từ hôm nay. Em đã cho người làm thẻ nhân viên rồi, chắc cũng sắp có đây.

Cô gái xinh đẹp mới tới lên tiếng.

- Chị Lam vừa xinh đẹp, vừa vui tính thế này chắc phải nhiều anh theo lắm nhỉ?

- Chị già cả rồi, tuổi trẻ của em mới nhiều anh theo đấy, cẩn thận nhé, ở đây tỉ lệ nam nhiều hơn nữ, nhớ chọn cho kỹ vào. Thôi, để chị nói thư ký dẫn em sang phòng nhé.

Cô dẫn Mạnh đi tham quan một vòng quanh công ty, trao đổi với anh những vấn đề về tác phong, lối sống của người Sài Gòn, cô sợ một người chỉ gắn bó với mảnh đất Thủ đô như anh chưa thích nghi được ngay. Nhưng đúng là cô lo thừa, Mạnh là người của ban đối ngoại cơ mà, khả năng của anh trong vấn đề như thế này không thiếu.

Ngày ngày hôm sau, phòng anh hợp sức với phòng kinh doanh tổ chức tiệc chào mừng người mới theo hình thức “liên bang góp”. Kiều Lam cũng bị kéo đi nên cô nhờ Hạnh đến trường đón Seven rồi trông chừng thằng bé giùm cô.

-----oOo-----

Chương 9: Em cũng không phải cô gái phù hợp nhất với anh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hôm nay cũng là ngày Hoàng về, cô nhắn tin cho anh đến thẳng nhà hàng mà mọi người đang ăn uống. Lúc anh tới nơi thì thức ăn đã vơi một nửa, bồi bàn kéo cho anh chiếc ghế ngồi gần cô. Ngoài ra còn có Nguyệt, anh Mạnh, cậu em Quốc Thanh và sáu nhân viên phòng cô. Nhân lúc mọi người đang mãi nói chuyện, Hoàng cúi xuống hôn trộm cô một cái, thì thầm:

- Anh nhớ em quá, cô bé.

Kiều Lam tức giận lấy tay véo hông anh, trước mặt bao nhiêu người thế này mà anh cứ làm như họ tàng hình không bằng. Anh chỉ cười cười nắm lấy bàn tay cô. Ăn xong mọi người lại rủ nhau đi hát, cô từ chối vì còn có con nhỏ, bảo mọi người cứ vui vẻ.

Hoàng lấy lý do mới xuống máy bay nên cũng không đi. Anh đi taxi từ máy bay đến thẳng nhà hàng nên hai người đi chiếc Vespa của cô về. Đêm này cô và Bảo Anh giống nhau đến lạ lùng, cả hai đều rất thích LX125. Có lần Seven đi học về đã nói với cô thế này.

- Mẹ, mẹ với dì Bảo Anh là nhà giàu mới nổi. - Cô đang ngồi thêu tranh, nghe thế ngẩng lên nhìn con trai.

- Vì sao?

- Hôm nay con đi học có bạn kia bảo chỉ có những người nhà giàu mới nổi mới đi cái loại xe đấy thôi. Nhà nghèo người ta đi Vision, người giàu sẽ đi Audi.

Cô kể chuyện này cho Hoàng nghe, anh cũng bật cười, cảm thán:

- Suy nghĩ của con nít thời nay, người lớn chúng ta chẳng thể nào hiểu nổi. Lũ trẻ học đâu ra cách suy nghĩ ấy nhỉ.

- Tất nhiên là học từ những câu nói, hành động của người lớn như chúng ta rồi. Đó là lý do vì sao người lớn chúng ta phải làm gương cho con nít.

Đến nhà Hạnh đón Seven, thằng bé leo lên trước ngòai, bị cô la lại phải chui xuống ngòai giữa cô và anh. Trên đường về Seven cứ huyên thuyên mãi về việc có chú Minh Vương chơi cùng, chú vừa đẹp trai, vui tính, dạy Seven học, còn mua cho Seven nước ngọt, cá viên chiên nữa. Cô nghĩ thầm, chẳng phải Hạnh đang hẹn hò sao, rốt cuộc quan hệ giữa Hạnh và Minh Vương là gì.

- Thế ba đẹp trai hơn chú ấy hay chú ấy đẹp trai hơn ba? - Hoàng hỏi con.

- Tất nhiên là ba đẹp trai hơn rồi, chú Minh Vương chỉ xếp thứ ba thôi, ba là nhất, cậu út đẹp trai nhì.

Hoàng hài lòng với câu trả lời ấy, còn hứa về nhà sẽ có thưởng. Đó là một con Robot rất hiện đại, thằng bé cầm điều khiển chơi quên cả ngủ. Cô phải la con mới chịu ôm robot nằm xuống ngủ.

Vào phòng, Hoàng đang soạn đồ trong vali lấy quà ra cho cô. Kiều Lam bước đến ôm anh từ phía sau, anh cứng người trong giây lát, xoay người cô lại, ôm cô thật chặt.

- Việc ôm em, cứ để anh làm. Như thế anh mới có cảm giác mình có thể che chở, bảo vệ em, biết không hả?

- Em nhớ anh, nhớ đến phát điên.

Tối hôm đó, cô không kịp biết mình nhận được món quà gì từ anh. Sáng hôm sau, ngủ dậy mở ra cô mới biết đó là một chiếc váy liền màu xanh lam tay lỡ, cổ trái tim. Cô rất thích món quà này nên quyết định mặc nó đi làm, anh nhìn thấy thế thuận tay kéo cô nằm

xuống giường.

- Anh làm gì thế, em còn phải chờ con đi học nữa.
- Vợ anh xinh đẹp thế này ra đường lỡ thằng nào bắt cóc mất thì sao nhỉ? Không được, phải mau chóng nghĩ cách cưới em mới được.
- Bây giờ đó là vấn đề quan trọng sao? Seven sắp muộn học rồi đấy.
- Sắp tới em xin nghỉ phép ba ngày đi, anh dẫn em đến một nơi.
- Sắp tới là chừng nào cơ? Mà đi đâu thế anh?
- Mười sáu chúng ta đi, mười chín về.

Hóa ra 18/9 là sinh nhật cô nên anh muốn dẫn cô đi chơi, cô vui vẻ đồng ý, dù sao lúc đó Khang cũng về rồi, nhưng anh cứ giữ bí mật mãi việc họ sẽ đi đâu.

Trưa má Hoàng gọi anh về nhà có việc nên cô xuống nhà ăn một mình. Quốc Thanh vẫy vẫy tay với cô rồi chỉ chỗ trống bên cạnh ý bảo cô đến ngồi cùng.

- Dạo này công việc thế nào rồi hả nhóc?
- Tổ em đang thực hiện một vụ thầu, chắc khoảng đầu tháng mười bắt đầu nên dạo này cũng bận. Nhưng mà em thấy rất vui khi được làm công việc mình thích.
- Quen cô nào rồi đúng không? Làm gì có chuyện được làm việc mình thích mà vui thế kia.

Thanh lúng túng gãi đầu:

- Đúng là chẳng qua mắt chị được chuyện gì cả, nhưng là em yêu đơn phương thôi, em chưa dám tỏ tình.

- Em mà cũng run khi đứng trước con gái sao?
- Em chỉ run khi đứng trước cô ấy thôi.
- Cứ tỏ tình đi, đừng ngại. Em tốt thế này làm gì có cô gái nào nỡ từ chối chứ.
- Thật không hả chị, nhưng em sợ... - Cậu bé lại lúng túng.
- Muốn thì làm thôi, nếu em sợ hãi thì ngay cả cơ hội thành công cũng không có.

Hôm nay ra sân bay cô mới biết anh đưa mình ra Hà Nội, mảnh đất đã se duyên cho hai người, nơi lần đầu họ gặp nhau, và cũng là nơi nuôi dưỡng những cảm xúc chưa thể gọi tên. Đó là những ngày tháng thanh thoi nhất của cô từ trước tới nay. Sáng ngủ dậy đã nghe mùi hương ngào ngạt tỏa ra từ bát mì và cốc sữa, thứ anh duy nhất anh biết nấu.

Bình thường cô rất ít khi ăn mì, vì những năm tháng kí túc Kiều Lam đã gắn bó với nó như hình với bóng, thậm chí đôi khi ăn liền một lúc hai gói Hảo Hảo vẫn thấy ngon. Sau này mỗi lần nhìn thấy món mì cô thật sự chỉ muốn nôn hết những gì trong bụng ra. Thế nhưng giờ đây khi hai người ngồi bên nhau, cùng ăn bát mì ấy cô lại thấy sao ngon lành đến lạ lùng. Bởi thế mới nói, vấn đề không phải là ăn món gì, mà những món ấy ta sẽ thưởng thức cùng ai mà thôi.

Hai người bên nhau những ngày này, không có công việc hay bất cứ thứ gì khác, họ cũng giống bao cặp đôi yêu nhau. Sáng nắm tay nhau đi dạo một vòng Hồ Gươm, lắng nghe tiếng hít thở của Hà Nội cổ kính, sau đó cùng đến thăm lại hội trường nơi họ lần đầu gặp nhau.

Ra đây cô rất lười biếng, trưa hôm trước còn cuộn mình trên sofa nhìn anh lóng ngóng trong bếp vật lộn với các món ăn. Theo lời anh thì mấy ngày này cô chỉ việc hưởng thụ, những việc còn lại để anh lo. Nhưng đồ ăn anh nấu lại khó mà nuốt xuống được. Cô và anh đành tới nhà hàng mà lần đầu hai người khiêu vũ cùng nhau, vừa ăn trưa vừa ôn lại kỷ niệm xưa. Cô chỉ chỉ vào sảnh lớn.

- Lần đầu tiên em phát hiện ra mình có cảm giác với anh là ở đây đấy.

- Cảm giác lúc đó của em thế nào?

- Có chút gì đó xao xuyến trong tim, nhưng em chỉ nghĩ mình say nắng anh mà thôi. - Cô cười cười nhớ lại cảm xúc đã qua.

- Thế lần đầu tiên anh cảm giác mình thích em là khi nào?

- Anh sao?! Anh chưa bao giờ cảm giác mình thích em cả. Chỉ nhớ có một lần, anh lên sân thượng của công ty hút thuốc, nhìn thấy em đứng đó, mắt dõi theo dòng người đông đúc. Nhưng khuôn mặt em rõ ràng có vài vệt nước mắt vừa khô. Lúc ấy, anh đã động lòng, anh nghĩ phải làm cho cô ấy cười thật nhiều, nụ cười vẫn hợp với em hơn.

- Hóa ra, ly cà phê sữa trên chiếc bàn nhỏ có dòng chữ “Mời em, cô bé của mùa thu” là của anh sao?

Anh gạt đầu rồi như nhớ ra điều gì lại hỏi cô

- Em không nhận ra nét chữ của anh?!

- Lúc đó em nào được tiếp xúc với lãnh đạo cấp cao như anh mà biết nét chữ anh chứ. Còn sau này thì em lại quên nét chữ trên tờ giấy đó rồi.

- Em hư quá, nét chữ của chồng mà cũng dám quên. – Nói rồi lại cộc nhẹ đầu cô một cái.

Chiều cô qua nhà anh hai chơi với chị dâu và đứa cháu gái mới sinh, Hoàng ra ngoài gặp người quen nên không đi cùng cô được. Đến khi Kiều Lam về, Thủ đô đã lên đèn. Họ đang ở trong căn chung cư của anh ngày trước, căn nhà không một chút ánh sáng, cô nghĩ có lẽ anh ra ngoài chưa về. Với tay bật công tắc lên, đèn vẫn không sáng, không lẽ CP bị hư rồi. Tìm được chiếc di động trong túi xách cũng là lúc cô thấy có ánh sáng ảm áp phát ra từ ánh đèn trên chiếc bánh ga tô. Đồng thời cũng nghe anh cất tiếng hát:

- Happy birthday to you, happy birthday to you. Happy birthday, happy birthday, happy birthday to you.

Đặt chiếc bánh xuống bàn trà, anh kéo cô lại thổi nến. Kiều Lam nắm chặt hai tay lại, thầm ước một điều trước khi thổi nến. Cô ước chuyện tình của họ sẽ có một cái kết tốt đẹp. Hoàng không bật điện mà ôm cô ngồi lên đùi mình, tỉ mỉ cầm vào vai cô.

- Anh chúc cô bé của anh mãi xinh đẹp rạng ngời như thế này.

- Chỉ có thể thôi sao? - Cô hỏi lại anh.

- Chứ em còn muốn anh chúc em điều gì nữa nào?

- Anh phải chúc em ngày nào cũng gặp một anh chàng đẹp trai như Lee Min Ho chứ.

Hoàng đặt cô xuống sofa, đi tới bật CP tổng lên, ánh sáng đèn đột ngột làm cô nhất thời không thích nghi được, cô lấy tay che mắt theo phản xạ. Anh gỡ tay cô ra.

- Được rồi, điều kiện cần và đủ đã có, trai đẹp cũng đứng trước mắt, em có thể nhắm thoải mái.

Cô đưa tay sờ khắp khuôn mặt anh, cuối cùng nắm lấy đôi bàn tay anh. Trời thu Hà Nội khá dễ chịu, nhưng ngày trước cô vẫn cảm thấy thiếu thiếu điều gì đó. Hóa ra chỉ đơn giản là thiếu bàn tay ai

đó nắm lấy bàn tay cô mỗi khi gió lạnh ủa về như thế này.

- Anh biết không? Tự tin không phải là điều gì to tát, nhưng tự tin thái quá như anh là một căn bệnh đấy.

Anh cốc vào trán cô một cái thay cho lời bình luận về câu nói đùa của cô

- Đừng rời xa anh nhé được không? Dù tương lai có chuyện gì hai ta cùng nhau vượt qua có được không em?

Cô im lặng tựa vào ngực anh, nghe tiếng tim đập rộn ràng, nhưng lại chẳng thể hứa với anh điều gì.

- Nhưng nếu có những lý do người ta buộc phải từ bỏ thì sao?

- Em hãy chỉ buông tay khi em hết yêu anh thôi nhé, những thứ còn lại đã có anh, biết chưa hả cô bé?

Sau khi bay lại vào Sài Gòn, chiều hai người vẫn đi làm bình thường. Điều bất thường là trên bàn làm việc của cô có mấy món quà, và cả một chiếc bánh kem. Đang định hỏi mọi người cửa phòng bật mở, bài hát chúc mừng sinh nhật vang lên từ mấy nhân viên phòng cô. Mọi người hát xong thì bắt đầu bực cung, bắt cô khai ra mấy ngày vừa qua đi đâu, làm gì, với ai. Có phải là đi với phó tổng đẹp trai không, còn nhất định đòi ăn sinh nhật muộn của cô, dù sao cũng mới qua một ngày không tính là quá muộn.

Kiều Lam rất vui nên hẹn mọi người tan làm tập trung đi ăn, có thể thì gọi thêm mọi người phòng khác luôn. Đang nói thì người giao hàng đến hỏi ai là Dương Kiều Lam, ký tên nhận hàng. Đó là một bó lưu ly màu lam kết trái tim rất đẹp, ở giữa còn có hộp quà nhỏ xinh xắn và một tấm thiệp. Cô bé thực tập nhanh tay cầm lên xem rồi đọc to những lời trong ấy.

- Anh không phải người đàn ông hoàn mỹ nhất, nhưng trong biển người bao la em vẫn chọn anh. Em biết không, em cũng không phải cô gái phù hợp nhất với anh, nhưng anh vẫn yêu em đầy thôi. Vì thế, đừng suy nghĩ gì nhé. Chúc em sinh nhật vui.

Ký tên: Trịnh Minh Hoàng.

Lời vừa dứt mọi người đã ồ lên, sến quá, không ngờ sếp lớn nhà mình yêu đương cũng dùng những lời sến sẩm thế này. Nhưng cũng thật cảm động khi chúng kiến tình yêu sếp dành cho giám đốc phòng mình. Trong hộp quà là một chiếc lắc tay xinh xắn với những trái tim kết nhỏ. Cô không ngờ mới về tới nơi anh đã có thời gian chuẩn bị món quà này rồi. Trốn vào phòng gọi điện cho anh:

- Em nhận được hoa và quà rồi. Cảm ơn anh nhé.

- Anh chỉ muốn cho em bất ngờ nho nhỏ thôi. Và nhân tiện tuyên bố với mọi người, em là hoa đã có chủ, miễn đụng vào.

- Em rất vui đấy, vì cả hai suy nghĩ của anh.

- Anh cũng nghĩ thế.

- À, chiều nay mọi người phòng em đi ăn, anh xuống cùng đi nhé. Em gọi cậu út dẫn Seven tới luôn.

Kết quả cô ham vui mời cả Hạnh, còn Minh Vương theo cô ấy tới, Bảo Anh và Phong, cả anh Mạnh, và Thanh, cậu bé dẫn theo một cô gái rất đẹp, rất phong cách, cùng vài người cô quen trong công ty.

Trên bàn rượu chẳng ai phân biệt cao thấp lớn nhỏ, ăn uống nói cười thoải mái. Kiều Lam chúc rượu từng người một, mỗi người lại gửi ngược lại cho cô một câu chúc. Đến phiên anh, không biết là ai yêu cầu đổi hình thức, mọi người hò hét, hôn đi, đừng chúc mãi thế. Cô ngượng ngùng bảo mọi người đừng làm loạn nữa, nhưng ai cũng vài ly rồi, làm gì có ai chiều theo ý cô nữa chứ. Cuối cùng,

anh cúi xuống đặt một nụ hôn vào môi cô, rồi quay ra nói với mọi người.

- Đến đây thôi nhé, hôm nay còn có con nít.

Seven thấy thế cũng chạy đến kiễng chân hôn mẹ một cái khi cô vừa mới ngồi xuống.

- Ba hôn mẹ nên Seven cũng phải hôn mẹ cho công bằng. Seven chúc mẹ sớm lấy ba làm chồng.

Câu nói ngây thơ của thằng bé khiến mọi người cười âm lên. Dưới gầm bàn, anh nắm tay cô, viết lên lòng bàn tay ba chữ cái “H Y L”, cô cũng kê vai anh nói nhỏ. “Me too.”

Kết thúc màn ăn uống lúc nào cũng là hát hò, và lại mai là thứ bảy, mọi người đều được nghỉ, tất cả kéo nhau vào một quán karaoke ở quận 3 thuê một phòng Vip. Kiều Lam là nhân vật chính nên được ưu tiên hát đầu tiên, cô chọn “Thiên đường gọi tên” rồi quay sang hỏi anh:

- Song ca nhé?

- Hân hạnh phục vụ người đẹp.

- Trôi miên man về đâu một nhành hoa mới nở

Hoa vàng che lấp những con đường,

Tìm cho ta một cảm giác bình yên.

Ngày ấy tình khô và hồn nhiên

Ngày em ngủ trong trái tim, êm đềm quá

...

Em yêu anh ngả nghiêng bồng bênh niềm kiêu hãnh.

Thiên đường xanh muốt gió trong lành.

Cuốn vào đời anh là em bất tận.

Vô tình chúng ta thuộc về nhau, ngàn kiếp sau...

Duyên số đã ấn định cô và anh vô tình gặp nhau, vô tình yêu nhau, và thuộc về nhau như một quy luật tự nhiên của cuộc sống. Cô trân trọng từng giây từng phút khi ở bên anh, quý trọng mọi thứ anh đã làm cho cô. Còn cô, cô chẳng có gì đặc biệt, chỉ là một người bình thường với những suy nghĩ bình thường. Cuộc sống cũng bình thường nốt. Không có đài kỷ niệm dành riêng cho cô và tên của cô cũng sẽ sớm bị lãng quên. Nhưng ở một khía cạnh nào đó, cô đã thành công vẻ vang như bất cứ ai đã từng sống. Cô đã yêu anh với tất cả trái tim và linh hồn của cô và đối với cô, như vậy là đủ.

Tối về lên Facebook cô viết dòng status: “Cảm ơn bố mẹ đã cho con cuộc sống này, cảm ơn cuộc đời đã cho em gặp anh. Cảm ơn tình yêu đã giúp tôi lấy lại niềm tin trong cuộc sống, và hơn hết cảm ơn những tháng ngày tươi đẹp của tuổi hai bảy đã qua. Gửi lời chào hai tám vừa đến với những yêu thương đông đầy.” Cô giữ những dòng status ấy cho riêng mình, chẳng chia sẻ với bất kỳ ai.

Đợt này công ty đang chuẩn bị thầu một dự án quan trọng nên Hoàng bận không kịp thời. Cậu út đang thực tập giai đoạn đầu cũng chẳng thấy mặt mũi đâu, chỉ có cô ngày ngày đưa đón Seven, và chỉ có hai người ăn cơm với nhau. Hôm nay dọn cơm ra, Seven nhìn chén cơm không chịu ăn, thẳng nhóc nhớ ba, nằng nặc đòi cô chở đến công ty thăm ba. Cô nghĩ nghĩ mua một ít bánh ngọt với cà phê đến cho mọi người chắc cũng không ảnh hưởng lắm tới công việc của anh.

Phòng kinh doanh, Marketing và kế hoạch đang bàn bạc về phương

án, giá cả dưới sự chỉ đạo của anh, Nguyệt và anh ngồi gần nhau, cô ấy ghé sát vào vai anh hỏi điều gì đó, Hoàng lấy giấy ra viết câu trả lời vào đó. Hai người ngồi gần nhau như thế khiến cô cảm thấy khó chịu. Seven lon ton chạy tới tách Nguyệt và Hoàng ra, anh bế cậu bé ngồi lên lòng mình.

- Ba ăn đi, đây là bánh bông lan Seven thích ăn nhất, mẹ nói ba bị đau bao tử không được bỏ bữa.

Nói rồi chia chiếc bánh ra trước mặt anh. Cô cũng chia đồ ăn và nước uống cho mọi người tạm nghỉ ngơi ăn lót dạ. Kiều Lam bê tách trà nóng vừa pha đặt trước mặt Hoàng, hôm nay anh đã uống mấy ly cà phê rồi, như thế không tốt cho sức khỏe. Seven thấy mọi người đang xúm lại xem hai lão làng của phòng kinh doanh đánh cờ tướng thì cũng chạy ra góp vui. Cô ngồi xuống gần anh nhìn con số trên tờ giấy Hoàng vừa viết, là số tiền tổng hạng mục bên cô dự tính. Anh bẻ miếng bánh bông lan đút cho cô, Kiều Lam vừa cười vừa ăn ngon lành.

- Chùng nào mới được nghỉ thế anh? Mẹ con em đi taxi đến đây nên nhiệm vụ còn lại là của anh đây. Nói trước, em không đi taxi về nữa đâu nhé.

Về mặt cô phụng phịu làm nũng rất đáng yêu, Hoàng đưa tay véo nhẹ má cô.

- Chắc khoảng một tiếng nữa, em ráng chờ anh xịu nhé. Mà cậu em Quốc Thanh em gặp ở Hải Phòng rất được việc đấy.

- Này, không được véo má em, biếng ăn.

- Em có phải con nít đâu mà biếng ăn chứ.

- Mặc kệ, em không cần biết, anh không được bẹo má em. - Cô vẫn tiếp tục kháng nghị.

- Được rồi, em mà biếng ăn thì đúng là vấn đề lớn đây cô bé.

- Thôi, mọi người tiếp tục đi, em dẫn Seven ra chiếc bàn trống kia làm bài tập đây.

Kiều Lam để ý thấy mọi người không ai chú ý tới mình nên cúi xuống hôn trộm anh một cái rồi bước nhanh qua chỗ Seven. Hoàng tập hợp mọi người lại tiếp tục công việc, thỉnh thoảng lại liếc nhìn về phía chiếc bàn của cô bật cười. Cô nàng này bữa nay cũng biết hôn trộm nữa cơ đấy, thú vị thật. Kết quả anh chẳng thể nào tập trung được, nửa tiếng sau tuyên bố giải tán, ngày mai tiếp tục.

Seven mới làm xong bài tập toán cũng đang xếp sách vở vào cặp. Cô nghi hoặc hỏi anh.

- Sao về sớm thế anh, chẳng phải anh bảo còn cả tiếng nữa mới xong cơ mà?

- Có một cô nàng gợi cảm trong tầm mắt, em bảo anh phải tập trung làm việc thế nào?

- Anh chắc là anh dùng từ đúng chứ?

Vừa nói, cô vừa chỉ vào người mình, quần jeans ôm, áo thun, giày búp bê, tóc đuôi ngựa. Đây là khái niệm gợi cảm của anh sao, mới mẻ thật đấy. Hai tay Hoàng rút túi quần, nhìn cô.

- Vì anh đang yêu nên luôn thấy cô bé của anh gợi cảm không được sao?

Kiều Lam nghe thế thì kéo vội Seven bước ra cửa.

- Về thôi, nghe sến quá, làm em nổi hết cả da gà lên rồi đây này.

Vừa nói cô vừa đưa tay sờ sờ cánh tay còn lại của mình. Anh một tay ôm eo cô, một tay xách túi cho Seven bước ra, cười ha ha trước hành động trẻ con của cô.

- Ở nhà có gì ăn không em?

- Có quá trời đồ ăn luôn ba ơi, nãy con với mẹ dọn cơm lên mà ăn hai người buồn lắm nên con rủ mẹ đi thăm ba đó, Seven vẫn chưa ăn tối nữa nè. - Thằng bé chỉ vào cái bụng lép xẹp của mình như một minh chứng.

- Vậy về nhà lẹ ba ăn cơm với hai mẹ con nhé, ba cũng đói bụng rồi.

Tới nhà thì thấy cậu út đang hí hục ăn cơm, cô đi lấy thêm chén bát, còn anh dẫn Seven đi rửa tay.

- Cậu làm gì ăn như bị bỏ đói mấy ngày thế?

- Trưa giờ mới có hột cơm vào bụng đấy bà chị, thực tập cái con khỉ, đi làm phục vụ thì có.

- Giờ cậu mới biết điều hiền nhiên ấy hả?

- Nào là pha trà, phô tô tài liệu, mang cái này đến phòng này, mang cái kia đến phòng kia. Đánh máy một đồng văn bản chết bầm nào đấy. Em sắp điên mất thôi.

-----oOo-----

Chương 10: Khi Kiều Lam ghen

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hôm sau vì phải coi cho xong bảng chi phí văn phòng phẩm tháng sắp tới nên cô xuống nhà ăn hơi trễ. Hóa ra vắng cô, anh có người cơm bung nước rót tân nơi cơ đấy, còn cười nói cùng nhau vui vẻ thế kia. Kiều Lam giận, bê khay cơm tìm chỗ trống ngồi ăn, anh Mạnh thấy cô ngó nghiêng thì vẫy cô lại ngồi cùng. Anh Mạnh

cười cười hỏi cô:

- Sao thế, ghen với người đẹp à?
- Chắc là em thiếu tự tin đấy, cơm bữa nay sao khô thế nhỉ?
- Gạo dẻo thế này rồi mà em còn bảo khô? Sếp à, em cũng kén ăn quá đấy.

Cô nhìn về phía anh, chẳng lẽ anh không nhìn thấy cô hay sao còn ngồi nói chuyện với Ánh Nguyệt thế nhỉ. Công việc thì cũng trừ giờ ăn ra chứ. Mà công nhận hôm nay người đẹp ăn mặc rất điệu dàng, váy hoa màu trắng, tóc xõa, trang điểm nhẹ, môi hồng, thật động lòng người biết bao.

- Em muốn qua đó thì qua đi, nhìn người ta mãi làm gì.
- Thôi, anh ấy cũng phải có tự do riêng của mình chứ, em ăn xong rồi, em lên trước nhé.

Nói rồi cô bê khay cơm cất đi, mua một sinh tố măng cầu bê lên phòng. Mạnh thử dài, cơm còn chưa ăn được hai muỗng đã bỏ bữa thế kia.

Cô bé thực tập thấy cô mới đi ăn đã về liền hiểu ra mọi chuyện, vốn là cô bé ăn xong lên phòng thì Kiều Lam mới đi ăn cơm.

- Chị, chị bỏ của chạy lấy người đấy à?
- Là sao, Mỹ Chi?
- Chẳng phải chị thấy phó tổng ngồi với hoa khôi sao? Xem ra là em đoán đúng rồi.
- Chị có nên tăng lương cho em không Chi nhỉ, vì tài ăn nói nhạy bén.

Thật ra thì từ lâu cô bé đã ký hợp đồng rồi nhưng gọi mãi thành quen nên cô không sửa được cái suy nghĩ ấy.

- Nếu chị muốn thì làm lệ lên, em đang cháy túi rồi đây. Mà vấn đề bây giờ đâu phải lương của em tăng hay giảm chứ, chị phải giả bộ giận, không thèm nhìn mặt cho anh ấy sợ, lần sau không dám ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt nữa.

- Đi làm việc của em đi, kiểm toàn bộ văn phòng phẩm tồn kho cho chị, liền, ngay và lập tức.

- Huhu, sao số em khổ thế này, đã bày mưu tính kế cho người ta còn bị điều đi làm khổ sai.

- Lao động là vinh quang, điều thứ hai trong “Năm điều Bác Hồ dạy”. Học tập tốt, lao động tốt. Nhớ chứ?

Hôm nay anh vẫn phải ở lại làm cho xong công việc còn dang dở, về tới nhà cũng hơn mười giờ rồi. Ngó vào phòng hai đứa nhỏ, Seven và Khang mỗi đứa một đầu, ôm gối ngủ say không biết gì, anh lắc đầu đắp lại mền cho chúng.

Trong nhà chỉ có mình cô thức thêu tranh, bức thêu của cô mới chỉ hoàn thành một nửa, đúng là công việc đòi hỏi tính kiên nhẫn, anh nghĩ thầm. Vòng tay ôm cô vào lòng, Kiều Lam né sang một bên, tránh được cái ôm của anh. Anh không bỏ cuộc, lại ôm cô lần nữa, cái ôm rất chặt. Lần này cô giãy dụa muốn tránh, chẳng may bị cây kim xoẹt qua một đường dài trên mu bàn tay, may mà không sâu lắm. Hoàng gất lên:

- Hôm nay em làm sao thế? Để im anh xem nào, chảy máu rồi đây này.

- Ai cần anh lo chứ, đi mà lo cho cô hoa khôi xinh đẹp của anh ấy.

- Em nói năng cẩn thận chút.

Cô đứng phắt dậy, mặt máu chảy xuống nền nhà, quệt cả vào bức tranh.

- Em nói có gì sai nào, anh có giỏi thì đừng gặp em nữa.

Hôm nay anh làm cả ngày đã rất mệt, nghe cô nói thế thì tức giận không kìm chế được, bước thẳng ra khỏi nhà, sập cửa “ầm” một tiếng.

Kiều Lam ngồi trên nền nhà thần thờ vì tiếng đóng cửa ấy. Hôm nay cô làm sao thế này, đến cả chút bình tĩnh cũng không giữ nổi. Cô biết anh không làm sai gì cả, quan hệ của họ cũng chỉ là đồng nghiệp bình thường nhưng nhìn thấy cảnh ấy vẫn rất khó chịu. Phải chăng tình yêu làm lý trí của con người trở nên lu mờ, nhường chỗ cho những nghi ngờ, ghen tuông vô căn cứ. Một Kiều Lam mạnh mẽ, biết phân biệt phải trái đúng sai như cô cũng có lúc trở nên mất kiểm soát trong hành động và lời nói khi đứng trước tình cảm trai gái.

Cô đứng dậy, lấy bông gòn sát trùng vết thương, lau sơ dầu máu trên nền nhà rồi tắt điện lên giường nằm. Cô không ngủ được, ngược lại nước mắt lạnh thấm rơi thấm ướt một mảng gối.

Chính vì không tự tin vào bản thân mình, cô giống như người phụ nữ khiếm khuyết vậy, đều thấy những người phụ nữ khác hơn mình. Vì thế cô sợ hãi, sợ anh bỏ rơi cô, cái cảm giác này thì có mấy ai hiểu được chứ. So với vết thương trên mu bàn tay thì vết thương trong tim đau hơn gấp nhiều lần.

Anh lấy xe ra nhưng không đi ngay mà cho xe đậu dưới đường nhìn lên căn hộ của cô, đèn phòng Kiều Lam rất nhanh đã vụt tắt. Hoàng biết cô không ngủ, vết thương nơi tay cô sâu thế chắc hẳn rất đau, anh không hề có ý cãi nhau với cô, chỉ là lúc đó tức giận quá mất hết cả lý trí mới bỏ đi như thế.

Suy nghĩ thật kỹ, anh rút ra kết luận, cô đang ghen, nhưng cô nàng này ghen cũng vô lý quá đấy, anh phải nghĩ cách trừng trị mới

được. Nghĩ đi nghĩ lại, vẫn là thương cô quá, vừa phải chịu cả nỗi đau thể xác lẫn tâm hồn.

Sáng hôm sau, anh đến công ty thật sớm mua bông băng, còn và ly sinh tố măng cầu để lên bàn cô coi như làm hòa. Kiều Lam nhìn những thứ ấy biết ngay là của ai, không thèm mở ra ném thẳng vào thùng rác.

Điều lạ là từ sáng đến giờ, cô vừa tới công ty đã nghe thư ký thông báo có cuộc họp khẩn trên tầng tám, chủ tịch yêu cầu cô lên liền. Phòng họp hôm nay quy tụ gần như toàn bộ lãnh đạo cao cấp của công ty như chủ tịch, phó chủ tịch, tổng giám đốc, Phó Tổng và toàn bộ giám đốc phòng ban. Chắc chắn là có chuyện lớn rồi, và cô có câu trả lời cho thắc mắc đó ngay lập tức khi phó chủ tịch Linh tức giận đập bàn.

- Mọi người có biết dự án này quan trọng như thế nào không hả, bằng một phần năm vốn lưu động của công ty chúng ta. Vậy mà chưa tới tay bản đầu thầu đã không cánh mà bay là sao? Anh đứng lên, giải thích rõ cho tôi. - Phó chủ tịch Linh chỉ giám đốc kế hoạch.

- Chiều hôm kia khoảng hai giờ, chúng tôi hoàn thành khâu cuối cùng, cậu ấy xung phong đem hồ sơ đi nộp, đó là cậu bé năng nổ, có năng lực, lại được giám đốc nhân sự tiến cử từ Hải Phòng vào, và lại cậu ấy cũng làm việc này mấy lần rồi nên ...

- Nên ông để vượt mất một hợp đồng lớn như thế đúng không? Còn cô Kiều Lam? Cho tôi biết lý do cô tiến cử một nhân viên Marketing sang phòng kế hoạch? - Giọng ông Linh rất to nên mọi người ai cũng cảm thấy sợ hãi. Cô đứng lên trình bày.

- Khi điền vào đơn, cậu bé đã thể hiện nguyện vọng được đến bộ phận kế hoạch, tôi đã phỏng vấn và thấy trình độ chuyên môn của Thanh không thua kém bất kỳ ai, và lại CV cùng bản hồ sơ thầu nháp của cậu ấy đã được giám đốc kế hoạch duyệt rồi.

Ông Hòa chủ tịch trầm ngâm nãy giờ bỗng lên tiếng:

- Đây là một hợp đồng lớn vậy mà sai sót ở nhiều khâu như thế, tạm đình chỉ công tác của GD nhân sự và GD kế hoạch, hai người về tự kiểm điểm và suy nghĩ lại xem. Tổng giám đốc phối hợp với anh Linh báo cảnh sát tìm bằng được Quốc Thanh về đây cho tôi, những người còn lại xem xét phương án nào còn có thể cứu chữa cục diện này nữa không, giải tán hết cho tôi.

Kiều Lam bước ra khỏi phòng họp, cô không về phòng mình mà đi thẳng đến cầu thang bộ. Mỗi khi mệt mỏi hoặc có việc gì cần suy nghĩ cô đều muốn nghe tiếng giày cao gót vọng lại trên bậc thang.

Cô đi chậm chậm từ tầng tám xuống tầng ba rồi đi ngược lên tầng năm nơi cô làm việc. Phúi đất trên cầu thang, Kiều Lam ngồi xuống dựa vào tay vịn nhìn giọt máu còn đọng lại trên mu bàn tay.

Cánh cửa thoát hiểm bật mở, Hoàng mờ mờ nhễ nhại nhìn cô, có lẽ anh đã tìm cô rất lâu. Kéo cô lên rồi ôm cô vào lòng, ngửi mùi hương bạc hà trên tóc cô, anh mới thấy tỉnh tâm trở lại.

Lúc Hoàng vào phòng tìm cô đã thấy những thứ lúc sáng anh mang đến nằm gọn trong thùng rác. Vất vả chạy đi mua lại những thứ ấy xong thì không tìm thấy Kiều Lam, trên sân thượng cũng không có bóng dáng cô, anh đoán chắc có lẽ cô lại đang đi đi lại lại trong thang bộ.

Để cô ngồi lại chỗ vừa nãy, anh băng bó lại vết thương trên tay cho cô, xong xuôi đâu đấy lại tháo giày ra mát xa chân cho cô. Kiều Lam vừa uống sinh tố vừa nhìn từng động tác tỉ mỉ của anh.

- Em xin lỗi.

- Ngốc à, chuyện này là lỗi của em sao? Biết người biết mặt không biết lòng. Em cũng đừng lo lắng, sẽ sớm tìm ra cậu ta thôi. Em cũng đừng giận ba anh nhé.

- Em không nói chuyện này, chuyện tối qua cơ. Em xin lỗi nhé. Còn ba anh, bác ấy làm thế là đúng, việc này cần có người đứng ra lãnh trách nhiệm chứ, em sao có thể giận bác được.

Hoàng bất ngờ, dừng hẳn động tác đang làm, nhìn cô trêu mếu:

- Lời xin lỗi cứ để anh nói, là anh sai, không nghĩ đến cảm nhận của em, lần sau anh hứa sẽ không bao giờ ngồi ăn riêng với phụ nữ nữa. Anh cũng không nên bỏ em lại một mình như thế. Tha lỗi cho anh nhé.

Cô gật đầu thật mạnh. Anh dẫn cô xuống nhà xe chờ anh ở đó, Hoàng lên phòng lấy giỏ xách cho cô. Anh chở cô về nhà, nhìn thấy cô chìm vào giấc ngủ mới lái xe quay lại công ty giải quyết chiến trường ngổn ngang ấy.

Lúc Kiều Lam tỉnh dậy đã là ba giờ chiều, điện thoại có vài cuộc gọi nhờ vài tin nhắn của mọi người phòng cô, hai tin nhắn của anh nhắc cô anh đã cho người đem xe cô về, chìa khóa để trong giỏ, còn dặn cô đừng nấu ăn, bàn tay cô không thể đụng nước.

Cô trả lời tin nhắn của anh nhắc anh nhớ ăn cơm chiều xong gọi điện về tâm sự với mẹ. Mẹ cô nghe chuyện xong thì chửi đổng chửi tây một hồi mới hả giận, bà bảo cô mai đưa Seven đi công viên chơi cho khuây khỏa, cuối tuần rảnh rồi nằm lỳ ở nhà làm gì chứ. Kiều Lam thấy ý kiến này rất hay nên tối Seven học xong, cô thông báo mai hai mẹ con đi chơi công viên. Seven lại kéo tay áo cô làm nũng:

- Mẹ ơi, mai đi xe buýt nhé. Seven chưa được đi xe buýt bao giờ, nhé, mẹ nhé?

- Ừ, được rồi, nhưng mai con phải dậy sớm đấy. Sáng mai con vẫn phải đi học anh vẫn, nhớ chưa nào?

- Dạ, Seven nhớ rồi, nhưng tay mẹ bị làm sao thế?

- Mẹ bị đứt tay. Thôi, đi ngủ đi.

Sáng hôm sau, trên xe buýt cô nghe radio đọc bản thông cáo đặc biệt.

“Ban Chấp hành Trung ương Đảng Cộng sản Việt Nam, Quốc hội nước Cộng hòa Xã hội chủ nghĩa Việt Nam, Chủ tịch nước Cộng hòa Xã hội chủ nghĩa Việt Nam, Chính phủ nước Cộng hòa Xã hội chủ nghĩa Việt Nam, Ủy ban Trung ương Mặt trận Tổ quốc Việt Nam và Quân ủy Trung ương vô cùng thương tiếc báo tin: Đồng chí Đại tướng Võ Nguyên Giáp, tên khai sinh: Võ Giáp (bí danh: Văn) sinh ngày 25.8.1911, quê xã Lộc Thủy, huyện Lệ Thủy, tỉnh Quảng Bình; nguyên Ủy viên Bộ Chính trị, nguyên Bí thư Quân ủy Trung ương, nguyên Phó Thủ tướng thường trực Chính phủ, nguyên Bộ trưởng Bộ Quốc phòng, Tổng Tư lệnh Quân đội Nhân dân Việt Nam, Đại biểu Quốc hội từ khóa I đến khóa VII.

Do tuổi cao, sức yếu, mặc dù đã được Đảng, Nhà nước, Quân ủy Trung ương, Bộ Quốc phòng và tập thể các giáo sư, bác sĩ, nhân viên y tế trong và ngoài quân đội cùng gia đình hết lòng chăm sóc, đồng chí đã từ trần hồi 18 giờ 9 phút ngày 4 tháng 10 năm 2013 (tức ngày 30 tháng tám năm Quý Ty), tại Bệnh viện Trung ương Quân đội 108 - hưởng thọ 103 tuổi.

Suốt cuộc đời hoạt động cách mạng liên tục trên 80 năm, đồng chí đã có nhiều công lao to lớn đối với sự nghiệp cách mạng của Đảng và dân tộc. Là người học trò xuất sắc và gần gũi của Chủ tịch Hồ Chí Minh, là Đại tướng đầu tiên và Tổng Tư lệnh Quân đội Nhân dân Việt Nam, đồng chí được nhân dân yêu mến, kính trọng, bạn bè quốc tế ngưỡng mộ, là niềm tự hào của các thế hệ cán bộ, chiến sĩ toàn quân. Đồng chí đã được Đảng và Nhà nước tặng thưởng Huân chương Sao Vàng, Huân chương Hồ Chí Minh, Huy hiệu 70 năm tuổi Đảng và nhiều huân, huy chương cao quý khác của Việt Nam và quốc tế.

Đồng chí mất đi là một tổn thất lớn đối với Đảng, Nhà nước, nhân dân và quân đội ta. Để tỏ lòng thương tiếc và biết ơn đồng chí Đại tướng Võ Nguyên Giáp, Ban Chấp hành Trung ương Đảng Cộng sản Việt Nam, Quốc hội nước Cộng hòa Xã hội chủ nghĩa Việt Nam, Chủ tịch nước Cộng hòa Xã hội chủ nghĩa Việt Nam, Chính phủ nước Cộng hòa Xã hội chủ nghĩa Việt Nam, Ủy ban Trung ương Mặt trận Tổ quốc Việt Nam và Quân ủy Trung ương quyết định tổ chức tang lễ đồng chí Đại tướng Võ Nguyên Giáp với nghi thức Quốc tang. ...”

Nghe xong tin ấy cô rưng rờ tay chân, như vừa mất đi một điều gì đó thật lớn lao.

Phía trên có ba học sinh ngồi nói chuyện với nhau.

Học sinh A:

- Ông Võ Nguyên Giáp là ai thế?

Học sinh B:

- Thì là đại tướng có công với cách mạng đấy.

Học sinh C:

- Chỉ người miền Bắc tụi mày mới biết chứ miền nam tụi tao có ai biết đâu, mà biết để làm gì chứ.

Học sinh A:

- Vả lại thời này độc lập rồi, cần gì để ý mấy ông đó nữa.

Cô thấy khóe mắt cay cay khi nghe những thế hệ tương lai của đất nước lại đi nói như thế. Chẳng lẽ cứ sinh ra trong thời bình thì không biết Đại Tướng là ai. Vậy tại sao họ không nghĩ lại xem vì sao lại được sống trong hòa bình chẳng phải lo nghĩ gì thế này là nhờ có công của ai. Seven nói với cô.

- Mẹ ơi, con biết Đại Tướng, có phải Đại Tướng đã chỉ huy quân đội trong chiến tranh chống Pháp và chống Mỹ không mẹ?

- Phải, sao con biết?

- Cô giáo kể về ông trong giờ kể chuyện. Cô kể ông rất giỏi, ông đánh thắng cả quân Hoa Kỳ, cô còn bảo chúng ta phải biết ơn những anh hùng đã xả thân cứu nước và giữ nước.

Kiều Lam ôm Seven vào lòng khóc không thành tiếng, từ đây đất nước đã vĩnh viễn mất đi một danh tướng. Hôm ấy sau khi Seven học anh văn xong, Kiều Lam không dẫn con đi công viên mà đến sân bay ra Hà Nội. Cô muốn cùng Seven thắp cho đại tướng nén nhang, cầu mong ông an nghỉ trên thiên đường.

Sáu giờ sáng hôm sau, cô và Seven có mặt ở số 30 Hoàng Diệu hòa vào dòng người xếp hàng chờ đến lượt vào viếng Đại Tướng.

Cô nhắn cho Hoàng cái tin thông báo mình đang ở đâu xong thì tắt máy. Đến chiều hai mẹ con cuối cùng cũng có thể vào thắp cho Đại Tướng nén nhang tiễn biệt. Cô ghi vài chữ vào cuốn sổ tang. “Cám ơn Đại Tướng đã cho con và gia đình một phần của cuộc sống ngày hôm nay.”

Lúc ngồi trên máy bay vào lại miền Nam, Seven ôm cánh tay cô, thì thầm.

- Mẹ ơi, Đại Tướng thật vĩ đại.

Cô đoán thằng bé nghe được rất nhiều chuyện kể về Đại Tướng khi đứng chờ cùng cô nên mới nói thế, trí nhớ của con nít luôn rất tốt.

Vào đến nơi thì cũng là lúc có tin tức của Quốc Thanh, thằng bé vừa tới đồn cảnh sát tự thú cách đây mấy giờ. Nghe nói cậu ấy dùng dao đâm bị thương một cô gái. Kiều Lam và Hoàng đến đồn cảnh sát thì được biết cậu bé bị tạm giam vì hành vi cố ý dùng hung

khí gây thương tích cho người khác. Nhờ quan hệ của Hoàng mà cô được nói chuyện với Thanh ngay sau đó. Thanh nhìn gầy hảnh đi, vẻ mặt tiêu tụy, không dám ngẩng đầu lên nhìn cô, chỉ cúi gầm.

- Chị ơi, em xin lỗi.

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế? Kể cho chị nghe xem nào?

Thằng bé bắt đầu kể về Đỗ Thị Hoài Hân, cô gái bị thương đang nằm viện.

- Em và cô ấy quen nhau trong lần đầu thầu đầu tiên mà em tham gia, chính sự vui vẻ, hòa đồng và vẻ đẹp ma mị của cô ấy cuốn hút em. Sau đó, em xin số điện thoại của Hân, chủ động nhắn tin gọi điện cho cô ấy. - Kiều Lam nghĩ thầm, đúng là anh hùng khó qua ải mỹ nhân mà.

- Em hay rủ cô ấy đi ăn, dù em biết cô ấy đã có bạn trai, nhưng lúc đó em đơn giản chỉ nghĩ, cô ấy không từ chối em, tức là mình còn có cơ hội. Rồi một hôm, Hân gọi điện rủ em đi nhậu, cô ấy bảo vừa chia tay bạn trai, đang rất buồn chỉ muốn chết quách cho xong. Hôm đó em phải đem hồ sơ thầu đi nộp nên nói cô ấy chờ em một tiếng, Hân lại bảo nếu em không đến ngay cô ấy sẽ tự tử. Kết quả em không mang hồ sơ đi nộp mà đến thẳng chỗ cô ấy. Chúng em uống rất nhiều, nhiều đến mức chẳng giữ được tự chủ, Hân chủ động sà vào lòng em, cởi bỏ cúc áo sơ mi của em. Em chỉ là thằng đàn ông bình thường, trước sự quyến rũ của người con gái mình yêu làm sao em kìm chế được chứ.

- ...

- Hôm sau tỉnh dậy hồ sơ đã không cánh mà bay. Em hỏi nhưng cô ấy bảo không biết, còn bảo em nhớ lại xem có đánh rơi ở đâu không. Chúng em đang lục tìm mọi góc ngách trong nhà cô ấy thì một người đàn ông tiến vào. Vẻ mặt Hân biến sắc, áp úng chẳng nói được lời nào, hóa ra đây là người yêu hiện tại của cô ấy, họ không hề chia tay chị à. Chị biết người đàn ông ấy là ai không?

Giám Đốc công ty đối thủ của chúng ta đấy. Thì ra, Hân vì giúp người đàn ông kia nên họ đã bày ra một cái bẫy, chỉ cần em nhảy vào là xong. Lúc đó em tức giận quá, vớ được con dao gọt hoa quả trên bàn đâm cô ấy một nhát vào bụng. Em là một thằng ngu mà, bị người ta lợi dụng mà không hay biết gì.

Đây vốn là câu chuyện đầy rẫy trên báo, xem trên phim không biết bao nhiêu lần, mỗi lần cô đều thấy nam chính mới si tình làm sao. Nhưng hiện giờ Kiều Lam chỉ muốn mắng vào mặt Thanh rằng cậu ấy quá ngu ngốc, cô thật muốn cho cậu ấy vài cái tát.

Cô gái này cũng quá gian xảo rồi, biết lợi dụng cả bản thân và người bên cạnh mình một cách triệt để đến thế. Nhưng mọi việc đều đã có báo ứng rồi, người ngồi tù, người nằm viện, chỉ hy vọng suy nghĩ của những người trong cuộc thoáng hơn mà thôi. Trước khi đi cô nói với Thanh:

- Năm 1990, năm em ra đời ấy, Mandele nói một câu trước khi ra tù thế này: “Khi tôi bước đến với tự do, tôi biết rằng nếu không bỏ lại nỗi đau và sự căm thù phía sau, tôi sẽ mãi ở trong tù.” Hãy nhớ câu nói này nhé, chị sẽ mời luật sư giảm án tù cho em và cho tay giám đốc kia sự trừng phạt mà hắn phải nhận.

Kiều Lam kể với Hoàng chuyện lúc này trong trại giam, anh cười cười véo mũi cô.

- Đàn bà nguy hiểm thật đấy.

- Nhưng đàn ông các anh biết cả việc lợi dụng sự nguy hiểm của đàn bà, đúng là nham hiểm. Cô gái ấy vừa đáng thương, vừa đáng giận, vì quá yêu một người mà giẫm đạp lên tình yêu của một người khác dành cho mình.

- Nếu là anh anh sẽ chẳng cần dùng đến cách đó. Đàn ông làm thế người ta gọi là hạ lưu đấy.

- Anh chưa đủ giàu hay sao?

- Trên đời này làm gì có khái niệm đủ giàu chứ cô bé.

Đang nói thì điện thoại cô vang lên, Viên gọi tới, đây là lần đầu tiên cậu ấy gọi cho cô kể từ lần nói chuyện kia.

- Nghe.

- Hôm nay cậu rảnh không?

- Sao, tính mời tớ đi cà phê cà pháo hả? Rảnh mọi lúc mọi nơi.

- Đến đây lẹ, vẫn chỗ cũ, giới thiệu với cậu một người.

- Được dẫn người nhà theo không?

- Nếu là người yêu thì được.

- OK, mười lăm phút nữa gặp.

Kiều Lam quay sang hỏi Hoàng:

- Uống cà phê chùa không anh?

- Tất nhiên, anh không từ chối.

- Em hiểu vì sao anh lại giàu rồi.

Hoàng quay sang cốc đầu cô một cái.

-----oOo-----

Chương 11: Vì cuộc đời này vốn dĩ không có chữ nếu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Hóa ra Viên giới thiệu người yêu cho cô, một cô gái nhỏ hơn Viên hai tuổi, làm cùng công ty. Cô bé tên Lệ, không đẹp sắc sảo nhưng nhìn cũng dễ thương, xinh xắn, cũng dễ gần. Kiều Lam ghé tai Viên nói nhỏ.

- Được đấy, tớ chấm tám điểm.

- Này, sao chỉ có tám điểm, tớ chấm cả mười đấy.

- Đó là chuyện của cậu, liên quan gì đến cách cho điểm của tớ.

- Cậu lượm ở đâu được anh chàng bên cạnh thế? Đẹp trai hơn tớ rồi.

- Tất nhiên là lượm thùng rác chứ đâu.

- Ái chà, mạnh miệng thế nhỉ, coi chừng đấy.

- Hai người kéo ghế qua góc kia nói chuyện riêng được rồi đấy. Nhỏ to cả buổi chắc là đang nói xấu anh em mình đấy.

Hoàng vừa nói vừa nhìn qua Lệ, có lẽ sợ cô bé ngượng ngùng nên anh phải nhắc khéo cô và Viên.

- Đương nhiên là đang nói xấu anh rồi. - Cô tinh nghịch nhìn anh.

- Nói xấu một người hoàn mỹ là điều rất tội lỗi đấy.

Hoàng vừa nói vừa nhìn đồng hồ, cũng đến giờ cơm chiều rồi, anh mời hai người kia cùng đi ăn. Viên nói cậu ấy với Lệ có chương trình khác rồi, hẹn hai người hôm sau. Cô nghĩ thầm, thôi vậy, về nhà ăn cơm với Seven.

Cuối cùng tâm huyết hơn một tháng của Hoàng và mọi người đổ sông đổ biển, họ vẫn mất gói thầu ấy. Nhưng cuộc sống vốn có

những quy luật như thế, mất cái này lại có cái khác, công ty cô cũng thế, dự án mới lại đến. Vì chuyện không liên quan tới cô nên cô được phục chức đi làm bình thường.

Mấy ngày nay có quá nhiều chuyện xảy ra nên cô quên mất lâu rồi mình không liên lạc với Hạnh. Chủ động gọi cho cô ấy, Hạnh hẹn cô ở quán cháo gà đường Nam Kỳ Khởi Nghĩa sau giờ làm. Hạnh cho Kiều Lam biết một tin động trời, hôm sinh nhật cô, hai người uống cũng nhiều, không hiểu chuyện gì xảy ra mà Hạnh và Minh Vương đã abcxzy với nhau.

- Sáng tao tỉnh dậy thấy thằng bé nằm trên giường tao, hai đứa đều không mảnh vải che thân, tao xấu hổ quá mày ơi.

Cô đang ăn cháo nghe bạn nói thế thì ho sặc sụa, lấy lại hơi thở cô hỏi Hạnh.

- Thế có thật là hai đứa mày đã... không?

- Tao không biết nhưng chắc là thật. Kỳ kinh của tao trễ nửa tháng rồi.

- Có khi nào mày có em bé rồi không?

Hạnh hoảng hốt, vừa nhìn cô vừa nói không ngừng nghỉ:

- Thế phải làm sao bây giờ, tao không biết, cũng chưa có kinh nghiệm, bữa giờ tao trốn không gặp thằng bé. Mày bảo tao phải làm sao bây giờ?!

- Bình tĩnh xem nào, tao với mày tìm hiệu thuốc nào mua que thử thai xem.

Mua xong hai người chạy thẳng về nhà cô, Hạnh chui thẳng vào nhà vệ sinh, mười phút sau lại kéo cô vào nhìn kết quả. Trên que thử thai hiện hai vạch ngang màu hồng, cô ấy có thai rồi.

Hạnh nhìn kết quả ấy, nhắm mắt dựa vào tường, suýt thì không đứng vững, Kiều Lam phải dìu cô ấy vào phòng mình trong cái nhìn thắc mắc của Hoàng, Seven và Khang.

- Thế giờ mày tính sao? Mai tao đưa mày đi bệnh viện khám lại cho chắc nhé.

Nghe cô hỏi thế, Hạnh ôm mặt khóc nức nở. Kiều Lam không ngăn cản, cứ để cô ấy khóc, khóc xong những uất ức, khó chịu cũng theo dòng nước mắt tuôn hết ra ngoài.

- Tao sẽ giữ đứa bé này, mày nuôi Seven được, tao tin tao cũng làm được.

- Nói với Minh Vương đi, một mình nuôi con vất vả lắm, huống chi thằng bé yêu mày đến thế.

- Để tao suy nghĩ đã.

- Thôi ra ăn cơm đi, Khang nấu chắc cũng xong rồi đấy, nếu đã quyết định giữ đứa bé thì mày phải ăn lên lấy sức chứ.

Cô đỡ Hạnh ra ngoài rồi ra hiệu cho những người còn lại đừng hỏi gì cả, may nhờ có Seven kể đông kể tây về chuyện trường lớp mà bàn ăn có thêm tiếng cười.

Nhân lúc Hạnh đi vệ sinh, cô tìm số của Minh Vương trong điện thoại cô ấy. Kiều Lam gọi điện chỉ nói Minh Vương tới đón Hạnh về, ngoài ra không tiết lộ gì thêm. Hạnh bước ra thấy cô đang cầm điện thoại thì nghi hoặc nhìn cô.

- Tao gọi thằng bé tới đón mày về rồi, và không nói thêm gì cả, hai người nói chuyện thẳng thắn với nhau đi, đừng trốn tránh nữa. Có gì thì gọi cho tao, 24/7.

Cô không biết cuộc nói chuyện ấy diễn ra như thế nào, chỉ biết khi gần đi ngủ Hạnh nhắn tin thông báo mai Minh Vương sẽ chở cô ấy

đi khám, bảo cô cứ yên tâm. Hoàng bước vào thấy tin nhắn, cười cười nâng cằm cô lên.

- Hai chúng mình cũng nên cố gắng cho Seven một đứa em chứ nhỉ.

Cô cắn tay anh một cái:

- Anh muốn thì đi mà cố gắng một mình nhé.

- Mình anh thì cố gắng bằng niềm tin à vợ?

Hôm sau cô không đến công ty, Kiều Lam có buổi nói chuyện với các sinh viên Khoa học Tự Nhiên về chủ đề “Tình Người – Sống có ý thức”. Cô kể cho mọi người nghe một câu chuyện xảy ra cách đây tám năm, khi cô còn là sinh viên năm hai.

- Hôm ấy, Lam ngồi chờ xe buýt 104 đi chợ Bà Chiểu, có một cặp vợ chồng đã ngồi sẵn ở nhà chờ xe buýt trước Lam. Thấy Lam ngồi xuống, người phụ nữ ấy hỏi Lam vé xe buýt từ đây đi bến xe miền đông là bao nhiêu tiền. Lam trả lời là 2.000đ/lượt chị ơi, chị ấy lại chìa tờ hai ngàn của mình ra và bảo hai vợ chồng còn chừng này ngồi đây từ hai giờ tới bây giờ là hơn năm giờ chiều không xe buýt nào cho lên. Ngày ấy sinh viên ai chẳng có tập vé tháng trong tay, Lam cũng không ngoại lệ, trong túi thì chỉ còn duy nhất tờ 50.000đ. Sau đó có một chị khác đến chị ấy cũng kể câu chuyện giống hệt vừa kể với Lam nhưng vẫn không nhận được sự giúp đỡ của chị kia. Nhìn dáng người chị ấy không phải người có tiền nhưng cũng không phải người khắc khổ, chị ấy mang một đôi bông tai to màu trắng. Lam cũng thấy có chút áy náy nên đi qua hàng nước mía cách đó không xa tính mua nước mía lấy tiền lẻ giúp đỡ anh chị ấy về được nhà. Nhưng khi Lam quay lại, chị ấy đang lôi từ trong túi xách ra hai ổ bánh mì thịt, hai vợ chồng ngồi ăn. Nhà trường lúc đó cú cảnh báo sinh viên mãi về các hành vi trộm cắp, lừa đảo tại bến xe buýt. Lam rất phân vân không biết nên làm thế nào. Vài ngàn

không phải số tiền lớn, nhưng cái chính Lam ghét nhất ai lừa dối mình. Cho đến khi lên xe buýt một đoạn Lam vẫn còn nghĩ có nên xuống xe giúp họ hay không. Kết quả Lam ngồi xe đi thẳng. Và cho tới bây giờ Lam vẫn áy náy vì hành động lúc đó của mình. Nếu các bạn ở vị trí đó, các bạn sẽ làm gì?

Bên dưới có rất nhiều ý kiến trái chiều, người nói nên giúp họ, có vài ngàn thôi, người nói họ đã có tiền ăn bánh mì, chẳng lẽ tiền đi xe không có. Có bạn thì nghĩ hai ngàn một người đi trước, về lấy tiền người kia đi sau, chắc là lừa đảo rồi. Một cậu bé sinh viên trông rất đẹp trai đứng lên hỏi cô.

- Nếu cho chị quay lại lúc đó thì chị sẽ là gì?

Cô cười, thành thật trả lời:

- Lam không biết, vì cuộc đời này vốn dĩ không có chữ nếu, nên cũng không có câu trả lời cho những câu hỏi ấy. Do vậy, việc gì bạn băn khoăn thì hãy giải quyết ngay khi còn có thể nhé. Thời gian không thể quay ngược lại để ta làm những việc còn dang dở của quá khứ được.

Chiều cô nhắn tin nói Hoàng đón con rồi dẫn Seven đi ăn giùm cô, cô qua nhà Hạnh xem thế nào. Chỉ có mình Hạnh ở nhà, Minh Vương không ở đây. Hạnh vui vẻ rót nước cho cô. Kiều Lam giật mình về thái độ thay đổi 180 độ của cô ấy, mặt trời ngày mai không lẽ nào lại mọc ở hướng tây. Hạnh cười, lườm cô.

- Mà thôi ngay cái kiểu nhìn nai tơ đó đi, chúng tao nói chuyện rồi, anh ấy cũng nói chuyện với gia đình rồi, cuối tuần này hai nhà gặp nhau bàn việc cưới xin.

- Mà vừa gọi gì cơ? Anh ấy? Hay là tao nghe nhầm, dạo này già cả có tuổi rồi, đèn đôi tai cũng không xài được. Haizz.

Cô vừa nói vừa ngắm nghía chiếc cốc có in hình Minh Vương, thằng bé này cũng lằng mạn đấy nhỉ.

- Con ranh này, thôi ngay cái thói xỏ xiên bạn bè của mày đi.
- Thế ngày trước là ai nói tao không quen con nít vắt mũi chưa sạch nhỉ? Giờ thì anh anh em em ngọt xót thế này?
- Này, kỳ diệu thật đấy, có một sinh mệnh đang tồn tại ở đây.

Hạnh vừa nói vừa đưa tay sờ bụng mình. Cô cũng mỉm cười theo hành động của cô ấy, Hạnh chuyển đề tài nhanh quá, nhưng đúng là làm mẹ hạnh phúc biết bao.

- Đi nhà sách không? Mày nên đọc mấy cuốn học làm mẹ đi.

Kiều Lam đề nghị. Hạnh tán thành, hai người lại lôi nhau đi mua mấy quyển sách về bà bầu, cách chăm sóc người đang mang thai, các giai đoạn của thai kỳ... Cô còn mua thêm vài cuốn tiểu thuyết về đọc lúc rảnh. Đang mua, Minh Vương lại gọi điện hỏi Hạnh ở đâu để cậu ấy tới đón. Kiều Lam nhìn hai người tay trong tay hạnh phúc, cô thật tâm hy vọng họ sẽ nắm tay nhau cả đời vui vẻ như thế. Trong cách nhìn của cô, Hạnh trước kia không phải không có tình cảm với Minh Vương. Chỉ là Hạnh quá quý trọng cậu ấy, sợ cả hai sẽ tổn thương nên không nói ra tình cảm cô ấy giữ trong lòng bấy lâu mà thôi.

Hoàng đạo này bỗng mê trò bắn vịt trên laptop cậu út nên cô phải dạy Seven học. Cậu bé liếc nhìn ba rồi lại nhìn bàn tay cầm chuột của anh, hỏi cô.

- Mẹ ơi, có câu “Học, học nữa, học mãi” là phải học cả đời đúng không mẹ?
- Tất nhiên, kiến thức là một địa dương bao la, và những gì con biết chỉ như hạt muối trong biển cả mà thôi. Đó là lý do con phải học cả đời.

- Dạ, nhưng cả đời mà ngày nào cũng phải học thì mệt lắm. Vì thế, hôm nay mẹ cho Seven nghỉ một hôm nhé.

- Nhưng con phải làm cho xong bài tập toán đã chứ.

- Thế tại sao ba không học mà ngồi bắn vịt thế mẹ?

Hoàng nghe con nói thế, biết vấn đề ở chỗ mình, anh nói mà không ngẩng mặt lên khỏi màn hình desktop.

- Khi con đang ngồi nói chuyện với bạn Lê trong lớp, khi con ăn trưa, cả khi con ngủ trưa thì lúc đó ba vẫn phải học đấy.

Seven nghi ngờ quay sang hỏi mẹ:

- Những ai nói dối mũi sẽ dài ra đúng không mẹ?

Cô bật cười, gật đầu rồi liếc anh một cái. Hoàng thở dài bỏ laptop xuống đi qua dạy con học.

Cô về phòng thì nhận được tin nhắn của Hạnh, cô ấy nói Minh Vương cũng mua một đồng sách giống hết hai người vừa mua lúc chiều, thật là vừa phí tiền, vừa phí công vô ích. Kiều Lam cười cười, có những việc tưởng chừng chỉ là thoáng qua, hóa ra chúng lại bền vững một cách lạ lùng.

Giống như tình yêu Minh Vương dành cho Hạnh vậy, chỉ cần đủ lòng tin thì mọi chướng ngại chỉ là hạt cát nhỏ dễ dàng bước qua mà thôi. Còn anh và cô, cô chẳng biết biết tương lai sẽ ra sao, nhưng giờ hai người thật lòng yêu thương nhau, vậy thì cứ ở bên nhau thôi.

Hoàng đặt ly sữa ấm vào tay Kiều Lam, nhìn cô uống hết sữa trong ly mới hài lòng. Đạo này cô bị mất ngủ nên tối nào anh cũng phải vỗ lưng cho cô nhưng vẫn không có hiệu quả. Hoàng lên Google search nửa ngày phát hiện uống một cốc sữa ấm trước khi ngủ sẽ có

hiệu quả.

Từ hôm đó, ngày nào cô cũng bị anh ép uống một ly sữa mới được đi ngủ. Nhưng cũng phải công nhận cách này rất hiệu quả, cô đặt mình xuống liền ngủ ngay. Cái cách Hoàng yêu Kiều Lam chỉ đơn giản thế thôi, không dùng đến những lời hoa mỹ hay những món quà xa xỉ, chỉ cần một chút quan tâm đủ đầy.

Thứ bảy Khang đi chơi với Ngọc Thư, ba má anh nhớ Seven nên gọi mọi người về ăn cơm. Seven học anh văn xong thì anh đón hai mẹ con về thẳng ngôi nhà ở quận 2. Seven lon ton chạy vào khoanh tay lại chào ông bà.

- Good morning, grandmother, grandfather!

- Good morning, Seven. How are you? - Ba anh chiều ý thằng bé nói tiếng anh.

- I'm fine, thank you, and you?

- Me too.

- A, con biết me too, me too có nghĩa là tôi cũng vậy đúng không ông. Hôm nay cô còn dạy con hỏi tuổi nữa. How old are you, I am six, đúng không ông nội?

- Đúng, Seven giỏi quá, sau này lớn lên làm phiên dịch được rồi đấy.

- Seven muốn làm bác sỹ mặc áo blue trắng cứu người giống dì út cơ.

Dì út mà thằng bé nhắc tới là em gái cô, năm ngoái học xong thì về làm bác sỹ trực cấp cứu, chắc hè vừa rồi thằng bé về được dì dẫn lên bệnh viện nên mới có mơ ước đó. Thật ra ước muốn của trẻ con luôn không bền vững theo năm tháng, cả cô cũng thế.

Hồi nhỏ cô ước sau này lớn lên mình cũng làm cô giáo, rồi lớn hơn một chút lại ước làm kế toán, sau này có lần còn ước được làm huấn luyện viên bóng đá, rồi diễn viên. Nhưng có mơ ước nào trong số đó thành hiện thực chứ, bởi vậy mới nói có mơ ước thôi chưa đủ, cần phải có cả nghị lực phi thường để thực hiện những hoài bão ấy nữa.

- Cháu ông bé thế này đã muốn cứu người rồi, giỏi quá, nhưng Seven muốn làm bác sỹ phải học tập thật giỏi, biết chưa nào?

- Dạ, thưa ông.

Má anh nãy giờ im lặng nghe hai ông cháu nói chuyện giờ mới lên tiếng.

- Thôi, vào ăn cơm, thức ăn nguội hết rồi.

Trên bàn ăn Seven lại khoe, sinh nhật của thằng bé đúng vào dịp Noel nên mấy năm trước, năm nào sáng hai tư ngủ dậy, Seven cũng có hai phần quà, một là quà giáng sinh, một cái là quà sinh nhật. Ba má anh lại đưa ra ý kiến.

- Hay sinh nhật năm nay tổ chức cho Seven ở đây luôn đi. Nhân tiện đón giáng sinh luôn.

Nhà anh không theo đạo nên chẳng năm nào để ý đến giáng sinh, nhưng năm nay có Seven nên mọi người định nấu nướng cho vui nhà vui cửa. Hai ông bà luôn là người quyết định, vì thế Kiều Lam và Hoàng chỉ phải phục tùng mệnh lệnh đó mà thôi, dù gì từ đây tới đó còn hơn hai tháng nữa.

Ra về anh thả cô xuống trước nhà Hạnh, Minh Vương rót cho cô ly nước thì vào phòng ngủ chơi game cho chị em cô nói chuyện. Gia đình Hạnh và gia đình Minh Vương sau khi thảo luận xem ngày thì quyết định cuối tháng mười một tổ chức đám cưới, trước đó mười ngày là đám hỏi. Cô cảm thán nhìn Hạnh

- Mày cũng đánh nhanh rút gọn nhỉ, tao vừa chớp mắt một cái chưa kịp mở ra mày đã thành gái có chồng, con cũng có rồi. Hay là tao già thật rồi nhỉ.

- Mày á, còn trẻ chán, ít ra là trẻ hơn ... mẹ tao. - Hạnh vừa ăn sữa chua vừa trêu ghẹo cô.

- Nể mặt con dâu tao, không so đo với mày.

- Chưa gì mày đã nhận con dâu rồi, lỡ con trai thì chẳng phải Seven và con tao đồng tính à?

- Mày toàn nhét cóc, xoài đồ chua không thể kia thì kiếm đâu ra con trai chứ?

- Ai biết được đấy, mà mai chủ nhật làm gì không? Đi thử váy cưới với tụi tao không?

- Đi theo làm kỳ đà cản mũi nhìn chúng mày anh anh em em nổi hết cả da gà lên hả?

- Chủ yếu là muốn mượn Seven nhà mày làm phù rể nhí chụp hình cưới thôi.

- Bạn tốt quá ha, chiều đi, sáng Seven đi học rồi.

- OK. Hai giờ đến nhà tao?

- Thế mày không định để tao làm phù dâu à? Một lựa chọn không tồi đấy.

- Mày cũng nên soi gương lại nhan sắc trước khi nói chứ, nói thế nào nhỉ. À, xấu xúc phạm người nhìn.

Kiều Lam lườm bạn, không chấp nhận với bà bầu.

- Không xúc phạm người nhìn nữa, tao về đây, anh Hoàng tới đón

rồi. Mai tao qua.

Cô vừa nói vừa nhìn điện thoại mình, màn hình nhấp nháy tên “Anh”, chỉ một chữ đơn giản nhưng ý nghĩa của từ ấy trong mắt cô lại rất khác.

Lên xe Hoàng hôn đổi nhìn cô.

- Đạo này em trọng sắc khinh anh nhé, em toàn bỏ rơi anh ca ngày thôi. Kiều Lam cười to, chồm người sang hôn anh một cái

- Thế này đã được chưa ông tướng, mà anh cũng phải để em đem bán con bạn tồn kho của mình đi chứ.

- Tạm tạm, về nhà anh sẽ xử lý em sau, cứ chờ đấy.

- Mai em đi thử váy cưới với Hạnh, anh đi không?

- Mai anh có hẹn rồi.

- Với người đẹp.

- Trai đẹp.

- Em biết rồi, em sẽ đi với Seven, Hạnh muốn thằng bé làm phù rể miễn phí.

- Con chúng ta đẹp trai thế em phải biết thời biết thế hét cát-xê cao lên chứ. - Chừng nào anh mới học được hai chữ khiêm tốn viết thế nào nhỉ?

- Chẳng phải là một chữ tốn sau chữ khiêm sao?

- ...

Seven kéo cô chạy loay hoay xung quanh mấy ma-nơ-canh mặc váy cưới trắng muốt một cách thích thú, rồi lại kéo cô đến nơi để trang phục nhí của thằng bé, chỉ một bộ áo dài khăn đóng màu xanh, nhất định đòi mặc thử. Minh Vương cũng dẫn đến một đứa cháu gái nhỏ hơn Seven một tuổi tên Nhi. Cô gọi nhân viên lấy một bộ xanh, một bộ đỏ cho hai đứa nhỏ mặc thử.

Cùng lúc đó, tấm màn thử váy cô dâu được kéo lên, cô nhìn thấy một thiên sứ đang mỉm cười. Màu hồng cánh sen là màu rất kén người mặc, không cẩn thận nó sẽ trở nên sến hoặc quê mùa, nhưng Hạnh mặc chiếc váy cưới ren màu này lại vô cùng kiêu sa, tóc tết lệch vai để lộ đôi bông tai ngọc trai xinh xắn. Một chiếc váy cưới hồng tượng trưng cho tình yêu, sự trong sáng, lòng thủy chung và cả sự dịu dàng. Nhìn qua Minh Vương, cậu ấy đứng im không nhúc nhích, sững sờ trước vẻ đẹp của cô dâu rất lâu. Sau đó mỉm cười đi qua, dắt tay Hạnh thì thầm.

- Em là cô dâu đẹp nhất anh từng gặp.

Cặp bạn nhỏ nhí nhố kia cũng được dắt ra, mượn lời nói lúc này cô nghe được thì Seven là cậu bạn nhỏ mặc áo dài khăn đóng đáng yêu nhất mà cô từng gặp.

- Seven, hay dì Hạnh cũng gả con cho bé Nhi nhé!

Hạnh thấy cặp đôi nhỏ dễ thương kia thì nhào qua xoay mỗi đứa một vòng.

- Ba nói con trai phải đi lấy vợ, chỉ có gái lớn mới gả chồng thôi. Vì thế lớn lên con sẽ lấy bé Nhi làm vợ.

Nói xong còn vỗ ngực như người lớn. Seven lại kéo tay cô qua đòi chụp ảnh, Kiều Lam biết là sẽ thế nên mang sẵn máy ảnh. Chụp cho hai đứa một, cô lại quay sang đôi vợ chồng son đang nhìn nhau thẹn thùng kia. Kiều Lam cũng nhảy vào tự sướng với dàn cô dâu chú rể cả lớn cả nhỏ vài tấm về post lên Facebook thông báo hỷ sự theo sự ủy thác của Hạnh.

Cuối cùng cũng chọn được hai bộ váy cưới, đồ chụp ngoại cảnh là áo dài trắng và đồ đôi Doremon, ngày chụp hình cưới cũng được ấn định là cuối tuần sau.

Kiều Lam vừa chở Seven về đến nhà thì nhận được điện thoại của Hoàng, hỏi cô rảnh không đến gặp bạn bè anh. Cô đồng ý hỏi anh đang ở đâu, Hoàng bảo cứ nói taxi chạy thẳng đến Queen – Mạc Đĩnh Chi là được.

Cô cầm ví ra cửa sau lại nhìn chiếc váy maxi tím cô đang mặc có vẻ không phù hợp lắm với nơi sắp đến. Lại quay ngược vào thay chiếc váy cúp ngực đỏ đô dài không quá đầu gối và lấy chiếc xắc tay nhỏ. Anh đã đứng trước cửa đợi cô, thấy Kiều Lam ăn mặc hở hang thế Hoàng lườm cô.

- Cô em đây là tính quyến rũ đại gia nào đấy?

Cô ngả người vào vai anh, lấy tay miết ngực anh ra vẻ phong tình.

- Xin hỏi ông anh đây có phải đại gia không, nếu phải không biết em đã đủ tiêu chuẩn để lọt vào mắt xanh của đại gia ngài chưa?

Hoàng giữ cánh tay cô không cho làm bậy trên ngực mình nữa, có kiềm nén cảm xúc nghiêm túc nhắc nhở.

- Lần sau đừng ăn mặc thế này, không thì anh làm sao giữ nổi em chứ?

- Không đẹp sao, em nghĩ đi bar thì nên mặc thế này chứ.

- Thôi, vào đi.

-----oOo-----

Chương 12: À, thì ra Sài Gòn cũng lập đông đấy anh

Nguồn: EbookTruyen.VN

Thì ra hôm nay là sinh nhật thằng bạn thân của anh, cô chưa bao giờ gặp mặt bạn bè anh nên có chút bối ngỡ, Hoàng giới thiệu.

- Đây là bạn gái tớ, Kiều Lam. Còn đây là Minh, chủ nhân bữa tiệc, Khánh, Thái, đều là bạn học với anh từ thời cấp ba đến đại học.

Ai cũng dẫn theo bạn gái, và đặc điểm chung là họ đều chưa vợ. Mọi người nhìn cô đánh giá một lượt, có người nhận ra cô, người không. Kiều Lam mỉm cười nhìn mọi người.

- Mặc dù em không phải một chân dài như tiêu chuẩn xưa nay của anh Hoàng nhưng các anh cũng đừng thất vọng khi thấy em thế chứ, trái tim bé bỏng này sẽ bị tổn thương mất.

Kiều Lam nói xong còn đặt tay lên bên ngực trái nơi trái tim ngự trị như một kiểu chứng minh.

Mấy người bạn anh nghe thế ai cũng xua tay, cười bảo Hoàng dạo này lại gặm cỏ non cơ đấy, còn hỏi cô tốt nghiệp đại học chưa.

- Em mới 28 thôi, chắc cũng đủ tuổi tốt nghiệp rồi ấy nhỉ.

Một câu nói khiến mọi người ngã ngửa ra sau hết, lùn cũng có cái giá của lùn chứ, đó là trẻ lâu. Minh vỗ vai Hoàng khen anh chọn bạn gái có tiền bộ, chân dài thời nay nào ngắn chẳng để làm gì.

Hoàng ôm vai cô, hãnh diện hất mặt lên nói.

- Tớ một khi đã ra tay phải khác chứ, cứ chuẩn bị tiền ăn cưới tớ đi là vừa.

Minh thuê một phòng riêng, gọi vài chai rượu mạnh, không khí vui

vẻ hòa đồng hơn cô tưởng tượng. Bốn cặp đủ bốn chân để chơi bài, luật của bọn họ là ai thua trả tiền bữa tiệc hôm nay.

Khả năng đánh bài của Hoàng quá “pro” nên cuối cùng người chủ chi là anh. Cô cười mãi khi nhớ lại lúc mới nhập cuộc Hoàng xắn tay áo lên, còn nói cô nhất định phải nhìn giây phút anh đánh bại bọn nhóc kia thế nào.

Thanh toán xong thì mọi người giải tán, ra đến xe Kiều Lam vẫn cười không đứng thẳng người lên được. Cô nói với anh rất thật tâm:

- Tốt nhất sau này anh an phận đi, đánh đề ra đề mà ở, à nhầm, cò bạc là bác thẳng bần.
- Chắc hôm nay anh đỏ tình đen bạc nên mới thế, em cứ chờ xem, anh nhất định sẽ đòi lại những gì đã mất.
- Để rồi mất luôn những gì đang có chứ gì.

Kiều Lam chống cằm nhìn đèn đường sáng rực bên ngoài. Ngày cô học cấp một, vùng quê nhỏ miền núi nơi cô ở chưa hề có điện nói gì đến những ánh đèn sáng rực thâu đêm như thế này. Cô nhớ mẹ hay sai mình đi mua dầu lửa đổ vào cây đèn dầu lấy ánh sáng học bài. Ánh đèn mờ ảo ấy đã nuôi dưỡng bao ước mơ của những cô gái, chàng trai thế hệ như cô. Để rồi giờ đây khi nơi đâu cũng là thứ ánh sáng chói mắt này, cô lại hoài niệm được tìm về với thứ ánh sáng trong đêm tối năm nào.

Cũng giống như khi mỗi hộ gia đình chỉ là căn nhà ván mái tôn, cô có thể chạy qua chạy lại chơi với ông anh họ, với mấy đứa em họ, thỉnh thoảng ăn chục bữa cơm ở nhà cô chú. Sau này có điều kiện hơn, nhà ai cũng xây nhà, làm hàng rào. Con đường tắt để đi không còn, ai cũng lười đi đường vòng nên khoảng cách ngày một xa dần, tình cảm cũng lạc lõng, không còn thân thiết như xưa được nữa. Hàng rào ấy không chỉ ngăn cách con đường ngắn nhất đến nhà nhau mà vô hình chung nó đã ngăn cách tình người với nhau.

Cũng giống như cuộc sống nơi đô thị phồn hoa này vậy, mạnh ai nấy sống, cô thậm chí không biết hình dáng hàng xóm nhà mình ra sao. Suy cho cùng, đến chính bản thân con người còn thay đổi huống chi sự phát triển của xã hội.

- Em kể anh nghe về hồi nhỏ của mình chưa nhỉ?

- Nếu anh nhớ không nhầm thì là chưa.

- Ngày ấy, thi tốt nghiệp cấp một, em làm bài không được tốt. Lý do là gì anh biết không, em cầu thả, đọc đề không kỹ. Trong bài tập làm văn, yêu cầu tả một học sinh hiếu học, em lại đi tả một người con hiếu thảo. Còn đề toán có một câu tìm x gì đó mà có $10x$ em đọc thành $7x$. Thi xong dù biết em không có hy vọng vào hệ A nhưng vẫn mù quáng tin vào luật thắng thua do em tự đặt ra.

- Luật thắng thua. - Anh hỏi lại.

- Phải, chơi banh dĩa, anh chắc không biết đâu. Em tự nói với mình, nếu em đi một lần từ đầu đến cuối thì em vào được hệ A, trước đó em toàn hụt ở màn bắt cả mười dĩa. Lần đầu tiên em đi hết được thật, nhưng cuối cùng vẫn phải vào hệ B. - Ngừng một lát cô mới tiếp tục.

- Nhà em lúc đấy nghèo lắm, học phí hệ B là ba mươi ngàn đồng một tháng, trong khi hệ A chỉ sáu ngàn đồng một tháng, em rất xấu hổ với cô chủ nhiệm dạy em. Một thời gian dài em không dám gặp cô, và kỳ lạ hơn, bố mẹ em không hề la mắng em như em vẫn tưởng. Sau này lên lớp tám, lớp chín, em còn học bồi dưỡng thi học sinh giỏi lý cấp tỉnh đấy. Bố em hay khoe với bạn bè ông, con bé này vừa đóng tiền giỏi, vừa đóng tiền ngu.

Hoàng nắm chặt tay cô, ai cũng từng trải qua một tuổi thơ dữ dội và dụi êm khi có gia đình bên cạnh cả, anh cũng không ngoại lệ:

- Khi thơ bé, mỗi khi bị mắng anh luôn nghĩ phải làm cách nào đi thật xa cái nhà này, ước gì anh lớn nhanh để bay thật cao, thật xa.

Sau này, hết năm nhất anh ra nước ngoài du học, những thú vui bên ngoài quá nhiều khiến anh quên mất ở đây vẫn có những người mong chờ mình mỗi mòn. Lần đầu tiên anh về nhà sau những chuyến vui dài, anh thấy đầu ba đã hai màu tóc, khóe mắt má anh lộ rõ vết chân chim. Bà ôm anh vào lòng thì thầm, bà nhớ anh quá. Đó là lần đầu trong đời anh nghe má nói câu đó, ba má luôn yêu anh theo những cách hoàn hảo nhất. Đây cũng là lần đầu tiên anh nhận ra anh phải trân trọng những gì mình đang có.

Ai chẳng từng đi qua một thời tuổi trẻ bông bột, thích làm trái ngược hoàn toàn ý cha mẹ, khi đó đơn giản chỉ nghĩ họ thật phiền phức luôn áp đặt ta điều này điều kia. Ta chỉ thật sự lớn khi nhận ra đó chỉ vì họ quá yêu ta mà thôi. Dẫu biết là thế, nhưng trong những năm tháng dài rộng của cuộc đời này, được mấy lần ta dừng lại và nghĩ về họ.

Đêm thành phố đầy sương, cái se lạnh của thời tiết đầu đông khiến đôi tay anh dường như lạnh hơn, nắm chặt lấy bàn tay người đang ngồi cạnh mình kiếm tìm chút hơi ấm. Hãy cứ để cô sưởi ấm cho anh theo những cách giản dị thế này.

Ngày tháng dần trôi, cuối cùng ngày trọng đại trong đời Hạnh cũng đến, sau khi cưới ở quê thì Minh Vương và cô ấy quyết định báo hỷ ở Sài Gòn, nơi có nhiều bạn bè, đồng nghiệp của cả hai. Tất nhiên Kiều Lam để lại dấu chân ở mọi nơi tổ chức hôn lễ của Hạnh.

Cô và Hoàng dẫn Seven đến nhà hàng từ rất sớm, giúp Hạnh xem xét lại những gì còn thiếu sót, rồi lại giúp cô ấy tiếp đãi khách, ổn định chỗ ngồi. Nhìn bố Hạnh trao cô ấy vào tay Minh Vương, cô bồi hồi, con người ta ai cũng một lần trong đời trải qua giây phút thiêng liêng này.

Từ bây giờ, cuộc đời cô ấy đã sang trang mới, hai người sẽ phải sống nhường nhịn nhau hơn, suy nghĩ cho nhau nhiều hơn. Hoàng im lặng nắm chặt tay Kiều Lam, bởi anh biết cô đang xúc động. Cô ngồi cùng bàn với mấy đứa bạn phòng ký túc ngày xưa, đến lượt Hạnh chúc rượu bàn cô, chúng nó hét âm lên.

- Ngày mai trong đám xuân xanh ấy, có kẻ theo chồng bỏ cuộc chơi.

- Sai rồi, phải là hôm nay trong đám xuân xanh ấy chứ.

- Chú rể, lại đây, chị chỉ dặn em mấy điều, không được bắt nạt cô dâu của chúng ta, không được ăn cây táo, rào cây sung làm cô ấy phải buồn. Nhớ chưa?

- Uống với tụi chị ly rượu này.

Mỗi người một câu không ai chịu nhường ai. Cô nhìn qua ly rượu, nghĩ thầm, ly này chẳng phải để uống bìa sao. Nhưng Kiều Lam không ngăn cản mấy đứa bạn làm thế, bởi hơn ai hết, cô mong Hạnh sẽ hạnh phúc hết phần đời còn lại.

Seven quay sang anh hỏi nhỏ.

- Chừng nào ba mới lấy mẹ?

- Mẹ chưa đồng ý, ba cũng muốn thế lắm chứ.

- Ba kém cỏi hơn chú Minh Vương rồi, ba phải cố gắng lên chứ. Hay ba mua nhẫn cầu hôn với mẹ đi.

- Nhóc con, ba mua từ lâu rồi, nhưng bây giờ chưa phải lúc.

- Thế chừng nào mới phải lúc?

- Ba cũng không biết.

Hai cha con đồng thời thở dài. Tình cảm vốn chẳng giống như thương trường, mất hợp đồng này có thể kiếm hợp đồng khác. Yêu một người là xuất phát từ tim, khi anh yêu cô, anh chưa từng nghĩ sẽ quen rồi lấy một ai khác ngoài cô. Người ngoài nhìn vào đều nói anh lãng nhãng, chỉ bởi anh chưa từng yêu ai trong số những cô gái

ấy. Với cô lại khác, có những điều anh muốn chung thủy suốt đời.

Ví như ngăn ấy năm trôi qua, anh chỉ xài một loại xà bông tắm, một dòng nước hoa, chỉ xài chiếc ví cô tặng anh trong lần sinh nhật hai sáu, và chỉ để duy nhất tấm hình thẻ của cô trong ngăn sâu nhất. Vốn rất nhiều điều nhỏ nhặt ấy, cô không biết, anh cũng không muốn cô biết, đó là bí mật nhỏ anh chôn giấu bao nhiêu năm nay.

Sáng hôm sau Kiều Lam đến công ty trong tình trạng mệt mỏi cực độ, cô chẳng có sức làm việc. Anh Mạnh gõ cửa phòng cô.

- Cà phê sáng không?

- Sắp trưa rồi ông anh của tôi ơi, nhà ăn nhé. - Kiều Lam vừa nói vừa nhìn đồng hồ, cũng sắp tới giờ cơm trưa.

Nhà ăn công ty cô ở tầng bốn, tường ốp kính trong suốt nhìn ra phố xá nhộn nhịp. Có người chờ đèn đỏ dừng lại mua vài chiếc bánh tiêu từ bà bán hàng rong. Những điều tưởng chừng như giản dị ấy nhưng sao cô lại thấy thân thương quá.

Ví như sáng nay vô tình trên đường, cô bắt gặp ông lão chở bình hoa, lư hương với đủ màu sắc, kích cỡ. Cô vô tình nghe lòng nao nao, bỗng thấy nhớ tết, nhớ những buổi chiều hai chín đi chợ cùng mẹ, dù rằng trên phố người ta đang trang trí những cây thông chuẩn bị cho một mùa Noel sắp đến. Chợt nhận ra hai tháng nữa là mùa xuân sẽ về.

Mất cô bỗng cay xè khi thấy cô bé bán những chú heo đất đủ màu sắc đang ngồi trên vỉa hè. Bỗng nhớ cậu út hồi bé tết năm nào cũng được mẹ mua cho một chú đựng tiền lì xì. Cô thấy lòng se lại, bàn tay chợt muốn nắm chặt bàn tay ai đó vì cái lạnh chợt đến sáng nay. Kiều Lam thì thầm với chính mình. “À, thì ra Sài Gòn cũng đang lập đông đây anh.”

- Nghĩ gì mà nhập tâm thế, tính hỏi em uống gì, mà không thấy em trả lời nên anh gọi luôn rồi.

- À, về thời thơ bé thôi. Anh gọi cà phê rồi à, có cả măng cầu của em nữa cơ đấy. Vẫn là anh hiểu em.

- Có những việc không hẳn cứ muốn là sẽ quên.

- Sao hôm nay rảnh rồi rủ em đi cà phê thế này?

- Sáng nay trời chuyển lạnh, bỗng nhớ Hà Nội, muốn tìm một người nói chuyện phím thôi.

- Lần đầu tiên đấy, không ngờ thành phố này cũng có cái lạnh hai mươi độ. Hôm qua em lên Face còn nghe mấy đứa bạn than thở sao mùa đông năm nay lạnh hơn mùa đông năm ngoái vậy ta?

- Đối với anh thì ấm áp hơn. Mà em vẫn không bỏ cái tật uống măng cầu nhỉ, anh chẳng hiểu nó hấp dẫn em ở điểm nào.

Cô mỉm cười, anh không hiểu là tất nhiên. Bởi đó là kỷ niệm khi còn rất nhỏ. Hồi đó bố trồng một cây măng cầu, ngày nào cô cũng ra tưới nước cho nó, nhưng chờ mãi chẳng thấy trái, bố cô cười bảo phải năm sau cây mới có trái.

Cô không bỏ cuộc, năm sau thì năm sau, cuối cùng cái cây ấy cũng ra trái nhưng chỉ được một trái duy nhất nặng gần ba kilogam. Nhà có khách, mẹ đem xẻ trái măng cầu, phần cô một miếng trên gác bếp, anh hai lúc ấy ăn chưa đã thèm liền lấy luôn phần của cô.

Đi học về không thấy măng cầu đâu, cô ngồi khóc đúng một tiếng đồng hồ khiến anh hai bị bố cho hai gậy vào mông. Từ đó măng cầu thành một vết sẹo ăn uống trong cô.

- Con gái miền Nam mang một nét gì đó thật khác so với anh cảm nhận.

- Anh cảm nhận thế nào mà khác?

Ông anh à, chuyển đề tài còn nhanh hơn cả thời tiết thế này. Kiều Lam nghĩ thầm.

- Anh đã nghĩ họ cũng dịu dàng, đảm thắm giống con gái miền Bắc hoặc chí ít là giống em.

- Giống em, hôm nay em lại biết thêm một sự thật nữa đấy. Lần đầu có người dùng hai từ này hình dung về em. Thế bây giờ anh cảm nhận thế nào về con gái miền Nam?

- Đẹp quyến rũ, năng động.

- Anh không thích như thế sao?

- Không, rất thích.

- Kiếm một cô đi, đừng trông đợi vào duyên số khi anh chỉ ngồi và không chủ động.

- Em cứ làm như ăn một chén cơm không bằng. Cái gì cũng cần có thời gian.

- Hai người nói chuyện gì mà vui vẻ thế?

Hoàng bất ngờ xuất hiện khiến cô và Mạnh giật mình quay lại:

- Em đang nghĩ xem ngồi đây bị anh bắt gặp thì có bị trừ lương không?

Kiều Lam kéo tay Hoàng ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh.

- Chào Hoàng.

- Chào anh Mạnh, công ty này bé thế mà anh em mình ít gặp nhau nhỉ.

- Chẳng phải buổi họp nào chú cũng gặp anh sao?

- Ý em là ngoài phòng họp cơ, anh ăn cơm trưa luôn nhé.

- Tất nhiên.

Trong khi mọi người chạy đua với các kế hoạch, báo cáo cuối năm thì Noel cũng đến. Sáng lên công ty nghe mọi người to nhỏ với nhau điều gì đó. Hóa ra trên bàn làm việc của cô có hai bó hồng và một hộp quà. Nhân viên phòng cô hôm nay rất tích cực buôn chuyện, Chi đã chạy ngay lên thêm mắm dặm muối.

- Sáng em đến công ty thấy trưởng ban đối ngoại cầm một bó hồng đỏ đặt lên bàn chị, vừa quay ra đã thấy phó tổng cũng ôm một bó hồng cam và một hộp quà chạy vào. Hai người gặp nhau ở cửa, mặt đờ đờ sát khí nhìn nhau, nhìn nhau mãi không ai chịu nhường ai. Cuối cùng, mọi người đến, hai người ấy giải tán, đường ai nấy đi. Chị không tin có thể hỏi mấy anh chị phòng mình, em không nói dối đâu.

Được rồi cô gái, sau này em thành tiểu thuyết gia chị cũng không ngạc nhiên đâu. Tất nhiên Kiều Lam cũng chỉ là một cô gái bình thường, thích nhận được hoa và quà trong các ngày lễ. Nhưng có lẽ anh Mạnh không hiểu, đối với người đời, hoa hồng đỏ tượng trưng cho tình yêu đôi lứa, riêng với cô nó mang một ý nghĩa hoàn toàn khác.

Nhớ rằm tháng bảy năm lớp tám, khi đó đi chùa được sư thầy cài cho một bông hồng màu đỏ ngay ngực áo. Lúc đó cô đã nghĩ, mình thật may mắn vì còn có mẹ. Bắt đầu từ đó, cô luôn yêu hoa hồng đỏ theo một cách riêng nhất. Cô không mua hoa hồng đỏ bao giờ và cũng không muốn người khác tặng mình loài hoa ấy.

Cô mở hộp quà ra, là một đôi găng tay len sọc xanh sọc hồng, bên trên còn có mặt cười xinh xắn. Vật chất là thứ rồi cũng phai nhòa theo dòng chảy của năm tháng, chỉ có những món quà tinh thần

vĩnh cửu theo thời gian mà thôi. Hoàng luôn hiểu kể cả khi những điều ấy cô không nói ra.

Món quà trong giỏ xách cô vốn định tối sẽ tặng cho anh, nhưng giờ có lẽ cô không đợi được nữa rồi. Lên tới lầu bảy đã nghe thư ký của anh than vãn

- Chị Lam, sáng nay hai người cãi nhau à?

Cô không hiểu chuyện gì xảy ra nên lắc đầu.

- Sếp em sáng nay ăn phải cái gì không biết, em mang báo cáo vào, sếp chưa xem đã sặc cho em một trận, bắt viết lại. Vừa nãy giám đốc kế hoạch cũng mới bị la đấy. Khổ thân em rồi.

- Để chị vào xem thế nào nhé.

- Chị cẩn thận đấy.

Kiều Lam gõ cửa phòng Hoàng rồi bước vào, anh chỉ ngẩng đầu lên nhìn cô đứng một giây rồi lại cúi xuống màn hình laptop. Hóa ra anh đang check mail, cô bước đến ngồi vào thành ghế, một chiếc hộp được gói bằng giấy kim tuyến hồng phấn rất xinh xắn đập vào mắt cô.

- Anh chàng đào hoa, chiếc hộp xinh đẹp kia là của mỹ nhân nào tặng anh thế?

- Chiếc hộp nào?

- Trước mắt anh đấy.

Hoàng nhìn qua góc phải tay mình, đúng là có một hộp quà, nhưng này giờ còn đang bận mình chuyện có người khác cũng tặng hoa cho cô nên không để ý.

- Em muốn biết thì cứ mở, anh không quan tâm.

Kết quả, cô mở thật, là một chiếc ví màu da, bên dưới còn có tấm thiệp ghi vắn vện tám chữ. “Chúc anh giáng sinh vui vẻ - Ánh Nguyệt.”

Cô giờ tấm thiệp ra trước mặt anh:

- Rốt cuộc quan hệ của hai người là như thế nào?
- Anh cũng muốn hỏi em, quan hệ giữa em và anh Mạnh là như thế nào? Đừng nói với anh em không biết anh ấy thích mình.
- Chúng em chỉ là bạn bè.
- Anh cũng thế.
- Thật không?
- Thật, gạt em làm gì, kết thúc dự án kia, anh và cô ấy có gặp lại nhau đâu.
- Thế tại sao cô ấy tặng quà cho anh?
- Thế tại sao anh Mạnh tặng hoa cho em?
- Cái đó thì anh phải hỏi anh Mạnh chứ sao lại hỏi em.

Anh vươn tay bế cô ngồi lên đùi mình, mân mê chiếc lắc trên bàn tay phải của cô.

- Anh không thể cấm người khác thích em hay thích anh, điều anh có thể làm chỉ là yêu em nhiều hơn, và không để lại hy vọng cho người thích anh. Em cũng thế nhé.
- Nhưng người ta có nói thẳng với em là họ thích em đâu, em ngăn cản thế nào được chứ.

- Vậy thì lấy anh nhé.

- Anh cầu hôn mà không có nhẫn dưới ánh nến thế này em không đồng ý đâu.

Anh biết cô lại đang né tránh vấn đề này, thời buổi kinh tế thị trường, lạm phát tăng cao làm ăn đã khó khăn, sao đến cả cầm tờ đăng ký kết hôn cũng vất vả thế này nhỉ.

- Quà cho anh.

Kiều Lam đặt chiếc hộp nhỏ được gói tỉ mỉ vào tay anh, quà là tự tay cô gói, cô luôn thích tự gói những món quà ý nghĩa thế này

- Anh mở bây giờ luôn được không?

Nói rồi giơ tay định bóc lớp giấy hoa phía trên. Cô chặn tay anh lại, lắc lắc chiếc đồng hồ bên tay trái của mình:

- Đợi em ra khỏi cửa rồi mở.

Nói rồi phóng vọt ra ngoài không cho anh cơ hội phản ứng.

Ra là một chiếc đồng hồ cặp với chiếc đồng hồ trên tay cô, cô nàng này, có gì phải xấu hổ không biết, mặt sau đồng hồ còn khắc ký hiệu “KL” rất nhỏ, Hoàng lấy tay miết lên hai chữ cái ấy, có một thứ cảm xúc chẳng thể gọi tên cứ len lỏi vào tim, ngày một lớn dần lên đủ để anh hiểu mình cần cô cả đời.

Hoàng cầm hộp quà có chiếc ví xuống phòng kinh doanh, đặt lên bàn của Nguyệt.

- Cảm ơn quà giáng sinh của em, nhưng có một chiếc ví anh đã sử dụng mấy năm nay và chưa từng có ý định đổi chiếc khác. Em nên tặng một người thật xứng đáng với em.

Nói rồi anh bước đi thật dứt khoát nên không thấy được vẻ thất vọng đan xen những giọt nước mắt trên khuôn mặt cô gái trẻ.

-----oOo-----

Chương 13: Nhà không em thật vắng lặng

Nguồn: EbookTruyen.VN

Chiều hai người tan làm lái xe đến trường đón Seven rồi qua nhà anh luôn. Cô vẫn giữ thói quen tặng thằng bé hai món quà lúc sáng sớm như những năm trước. Cả nhà quây quần ăn cơm xong thì Seven đòi thổi nến sinh nhật. Không biết cu cậu ước điều gì mà chấp tay lại nhắm nghiền hai mắt, miệng lẩm bẩm trông rất thật tâm. Seven còn nhận được thêm ba món quà từ ông bà nội và ba. Thằng bé thích thú bóc từng món quà một, anh nói nhỏ với ba mình điều gì đó rồi kéo cô ra ngoài.

- Này, chúng ta đi đâu thế, sao em cứ có cảm giác bỏ con giữa chợ thế nhỉ?

- Bỏ con ở nhà ông bà nội đấy chứ. Chúng ta đi chơi Noel, thế nào?

Thì ra đám bạn bè anh tổ chức bữa tiệc trong biệt thự của Minh. Lúc họ đến nơi thì mọi người đang đốt pháo, chỉ là những cây pháo xẹt cầm tay nhỏ xíu nhưng nhìn rất vui mắt. Kiều Lam và Hoàng cũng được phát mỗi người vài cây trước khi nhập tiệc. Thật ra họ chỉ ăn lẩu uống bia và vài món kèm theo nhưng có lẽ trong không khí giao mùa này ai cũng đều thấy thỏa mãn.

Ăn uống xong Minh lại gợi ý mọi người chơi bài, Hoàng một lần nữa xắn tay áo thể hiện ý định phục thù. Kiều Lam trừng mắt nhìn anh.

- Để em, anh ngồi một bên đi, anh đánh mà thua lúc đó lại bán em

đi mất.

Sở dĩ khả năng đánh bài của cô vô cùng giỏi vì chú cô là con nghiện bài, bình thường mọi người tụ tập ở nhà chú cô, đóng kín cửa lại chơi cả ngày. Mấy đứa nhỏ như cô rất thích ngồi quan sát họ đánh, vì khi ai đó nhờ tụi cô mua thứ này thứ kia đều không lấy lại tiền còn dư. Xem nhiều nên khả năng của cô cũng không tồi.

Cô thắng liên mấy ván khiến mọi người đều cười, bảo không thể nhìn mặt bắt hình dong, cao thủ ở đây, ai dám múa rìu qua mắt thợ chứ. Cô xua tay:

- Chỉ là may mắn thôi, mọi người đừng tặng bốc Lam như thế.

Chung cuộc cô vẫn là người thắng. Hoàng rất vui vẻ, nhắc bổng cô lên, xoay một vòng rồi lại hôn cô một cái, nói với đám bạn:

- Cuối cùng cũng có một chiến thắng vẻ vang.

Đám bạn anh nghe thế, cười bảo anh trẻ con, đã không biết đánh bài còn khoe khoang. Hoàng đã không ngại còn hất mặt lên:

- Việc nước đã có vợ lo, sợ gì không thắng được các cậu chứ.

- ... - Kiểu suy nghĩ gì thế này.

- Cậu nói thế không sợ mọi người cười cho à? - Minh bình luận.

- Tớ chẳng phải thanh niên mới lớn lúc nào cũng cần sĩ diện, quá trình không quan trọng, kết quả mới là quan trọng nhất, biết chưa anh bạn.

Kết thúc năm tài chính đang đến rất gần, nhân viên phòng cô bù đầu xét thưởng cuối năm và lương tháng mười ba cho các bộ phận cũng như nhân viên cửa hàng. Năm nay lợi nhuận toàn công ty

giảm một phần ba so với năm ngoái nên hệ quả kéo theo lương thưởng cũng ít đi. Mọi người vừa làm việc vừa than thở với nhau.

- Thời buổi lạm phát thế này, ba ngày xăng tăng hai lần, một tháng điện tăng bốn lần, làm sao em để dành tiền mua nổi chiếc Iphone 5S bây giờ. - Chi, cô bé thực tập của ngày xưa than vãn.

- Em chưa có gia đình, còn có thể sống vô tư như thế, chứ như anh thử xem. Lương tháng nộp hết cho vợ, chỉ giữ lại hai triệu com nước, xăng dầu. Tiền sữa hai thằng một tháng đã hết ba triệu, chưa kể tiền nhà trẻ, ăn mặc, trăm thứ vào dần, khổ lắm cô ơi. - Người đàn ông già nhất phòng cũng lên tiếng kể khổ.

- Nhà em có mỗi hai vợ chồng, còn chưa dám sinh em bé, thế mà để dành mãi chẳng đủ tiền mua cái móng chứ nói gì đến mua nhà, sống kiếp ở trọ mãi ám ảnh quá. Đang định đợt này gom thưởng tết của hai vợ chồng, xin thêm hai ông bà hai bên một ít, mua trả góp vậy. Cuộc sống sao mà khó khăn đến thế này nhỉ.

- Địa điểm phòng làm việc dời đến Quảng Ninh hồi nào sao tôi không biết thế nhỉ? Than sắp đen hết cả người rồi kìa. Mà Chi, em cứ để dành tiền, tới chừng ra 10S chắc em cũng đủ tiền mua 5S thôi. - Kiều Lam nói vui với đồng nghiệp.

- Chị ơi, chị giỏi thật đấy, có thể nuôi Seven lớn từng ấy. Thật ngưỡng mộ chị.

- Thành công nào cũng có sự chứng kiến và đồng hành của gian khổ, chỉ là mọi người không nhìn thấy mà thôi. Làm việc nhanh nhé, mai phải nộp báo cáo rồi đấy. Tôi đi ăn trước đây.

Vài ngày nữa cô có chuyến công tác xuống Cần Thơ nên phải hối thúc mọi người xong việc sớm cô còn xem xét lại và duyệt trước khi mang sang phòng kế toán tính lương.

Kiều Lam ở cửa hàng Cần Thơ đúng mấy ngày tết Dương lịch, người dân được nghỉ làm nên sức mua tăng vọt, cô phải bố trí nhân

viên tăng ca mới kịp phục vụ. Sáng mừng hai, Seven lấy điện thoại của Hoàng gọi cho cô.

- Mẹ ơi, chừng nào mẹ mới về, con với ba hôm qua đi xem bắn pháo bông vui ời là vui, nhưng mà đông người lắm, ba phải bế con để không bị lạc.

- Hai ngày nữa mẹ về, Seven có nhớ mẹ không?

- Có, nhưng ba nhớ mẹ hơn, ba kêu con gọi cho mẹ đây. Mẹ nói chuyện với ba nhé.

- Alo, anh Hoàng hả?

- Ủ, anh nghe đây. Thằng bé nói bậy đấy, em đừng tin nhé.

- Nói vậy là anh không nhớ em rồi.

- Tất nhiên là không rồi, em có gì mà phải nhớ chứ.

- Thế em cúp máy nhé.

- Đừng, ... thật ra cũng nhớ, nhà không em thật vắng lặng.

Kiều Lam nhìn dòng người tấp nập ra vào chọn cho mình và gia đình những vật phẩm thật ưng ý. Trong đó có hai cụ già khoảng sáu mươi tuổi, ông cầm túi xách cho bà, hai người nắm tay nhau đi xem gian hàng máy giặt. Phải chăng hạnh phúc chỉ cần nhỏ nhặt như thế, lúc tóc ngả hai màu còn có thể nắm tay nhau bước đi bình thản mặc kệ những ồn ào xung quanh.

- Đợi em hai ngày nhé, em cũng nhớ anh, nhiều hơn một chút của anh.

Ngày về anh đón cô ở sân bay trong khí trời ngập sắc xuân, những bông mai đua nở, vài cành quất vàng nặng trĩu trái, trên phố rộn ràng những khúc ca xuân.

- Tết năm nay anh về nhà cùng mẹ con em nhé.
- Anh không đón tết với ba má sao?
- Hai ông bà đi du lịch nhân tiện ghé thăm chị gái anh rồi, bình thường anh cũng chỉ tụ tập bạn bè hoặc đi du lịch một mình.
- Có thật là một mình?!
- Thật một nghìn phần trăm.
- Thế anh đặt bốn vé nhé, tối hai bảy mình về luôn, hai tám nhà em gói bánh chưng rồi.

Khang vừa bảo vệ thành công luận văn của mình, chắc cũng sắp có bằng. Công ty Khang thực tập giữ thăng bằng lại làm nên không cần chạy đôn chạy đáo tìm việc. Thế là qua tết cu cậu cũng gia nhập vào hàng ngũ nhân viên văn phòng. Không hiểu chuyện gì mà hôm ra sân bay về quê ăn tết về mặt cậu út bí xị, chẳng có chút sức lực nào. Seven ghé tai cô nói nhỏ:

- Cậu út và mợ út cãi nhau, tối qua con ngủ còn nghe cậu gọi điện cho mợ rồi nói cái gì mà chia tay á?

Thì ra lũ nhỏ lại cãi nhau, chắc cũng chẳng phải chuyện gì to tát, vì bình thường ba bữa nửa tháng cô lại thấy chuyện đó xảy ra. Cô vỗ vai Khang:

- Cười lên xem nào, em về nhà chứ có phải đi đánh giặc đâu mà bày bộ mặt đó ra hả?

Chỉ đến khi đứng giữa bầu trời quê hương, nhìn hàng râm bụt chạy thẳng đến cuối ngõ nhỏ, cảm nhận không khí se lạnh của Tây Nguyên, Khang mới nở nụ cười. Tết với mỗi người có một ý nghĩa khác nhau. Với cô, nó mang mùi vị của bữa cơm đoàn viên, là ánh lửa ấm áp dưới nồi bánh chưng thơm lừng mùi nếp, là mỗi sáng

ngủ vui khiến mẹ phải gõ cửa gọi dậy ăn cơm. Trước khi về nhà, cô đã nói trước với bố mẹ việc Hoàng về chung với cô nên khi anh xuất hiện ông bà cũng không bất ngờ, còn nhiệt tình với anh hơn con đẻ là cô.

Sáng hôm sau ăn cơm xong thì nhà cô bắt đầu công cuộc gói bánh chưng. Người dân nơi đây ăn cơm ba bữa, họ không có khái niệm ăn sáng như người Sài Gòn, chỉ có những đứa trẻ không kịp giờ học, giờ đón xe buýt mới mua tạm ổ bánh mì hoặc hộp xôi mà thôi. Mẹ cô luôn dậy từ bốn giờ rưỡi bắc nồi cơm lên rồi đi thể dục với mấy cô hàng xóm trên con đường đập gần nhà. Sáng nào cũng thế, chưa bao giờ dứt đoạn.

Bố ngồi sắp khuôn, cô lau lá chuối là dong, anh hai chẻ lạt, Hoàng trộn nếp cho đều muối, mỗi người một việc. Đến lúc gói bánh, anh và Seven lóng ngóng mãi khiến cô bật cười.

- Hai người gói bánh kiểu gì thế. Đầu tiên trải lá chuối lên, khoảng ba bốn lá thế này, cho nếp vào, hai chén này thôi, trải đều nếp ra, rồi cho đậu xanh với thịt vào, múc thêm hai lon nếp trải đều lên phần đậu xanh. Năm hai bên lá gấp lại, xong gấp phần mép phía trên xuống thế này. Lấy lạt buộc vào, anh buộc năm dây ngang trước rồi buộc một dây dọc chạy từ đầu tới cuối bánh. Thế nào?

Cô giờ chiến lợi phẩm của mình ra cho anh và Seven xem

- Mẹ gói vẫn xấu như năm ngoái, chỉ có ông ngoại gói đẹp thôi.

Bố cô cười, vỗ đầu Seven

- Sau này tết năm nào Seven cũng phải gói bánh nhé. Tết là phải có cặp bánh chưng để trên bàn thờ tổ tiên, có củ kiệu, dưa món, phải giữ được những điều ấy cho một cái tết, như thế mới trọn vẹn. Lốp trẻ các cô cậu quên hết những điều này rồi.

Seven ngoan ngoãn gặt đầu rồi lại lon ton cầm khuôn bánh chưng đến gần ông ngoại, xem ông gói.

Đến gần trưa thì năm ký nếp đã nằm yên vị trong những chiếc lá chuối, lá dong. Chị dâu bê củi nhóm lửa, anh hai và Hoàng sắp bánh cho lên bếp trong khi cô bé cháu gái còn Seven lon ton quanh chân cô đòi chơi với cô chị mới mấy tháng tuổi này. Đến tối, vợ chồng dì út cũng về góp vui với mấy ký khoai lang, vài trái bắp ngô già.

Khang đi chơi với đám bạn sáng giờ không thấy mặt mũi cũng mò về. Anh hai và chị dâu đang chăm sóc cháu gái, chỉ còn lại cô và anh là già nhất trong cái đám nhí nhố này. Kiều Lam vui mấy củ khoai và mấy trái bắp vào than, cậu út lại lấy trong tủ lạnh ra vài con mực và mấy lon bia của bố ngồi nhâm nhi. Dì út đề nghị.

- Chơi bài nhé, cứ mười lăm phút, nếu ai thua ván đó ra đây củi và chêm nước, thế nào?

- Năm người thì chơi kiểu gì hả bà già?

Khang trẻ nhất nên ai cũng bị nó gọi thành bà già, ông già khiến không ít lần mọi người tức tối.

- Chị với anh Hoàng một phe, anh Hoàng đánh bài cùí bắp lăm.

- Cũng được, Seven với cậu út một phe, nào, qua đây Seven.

- Thế tại sao vợ chồng em lại mỗi người một phe?

- Thế dì định có ý kiến gì sao? - Cô hỏi lại.

- Thôi được, chơi thì chơi.

Hai vợ chồng dì út là người đứng lên nhiều nhất khiến con bé trở mặt

- Chơi xì lát đi cho công bằng, không chơi tiền lên nữa.

- Chiều ý dì vậy, nhất dì rồi đây.

Lần này tình hình có vẻ đều hơn. Mỗi người vài lượt xong thì cũng tới giờ vớt bánh.

Ngày hôm sau cô dẫn anh và Seven đi chợ mua đồ tết, khu chợ này cô mới xây hai năm, vẫn còn vắng khách, nhưng được cái chỉ cách nhà cô ba phút đi bộ. Đa phần cả khu chợ mọi người đều biết mặt nhau. Hoàng nhìn thấy thứ gì cũng khen rẻ, đòi mua. Seven nắm tay ba:

- Ba chưa đi chợ tết bao giờ à, mẹ dặn chợ tết bán cái gì cũng mắc gấp năm gấp sáu lần bình thường nên phải trả giá.

- Thế Seven có biết trả giá không?

- Hihi, cái đó ba cứ để mẹ ra tay. - Thằng bé vừa nói vừa lắc đầu.

Cô mua trái cây cúng mâm ngũ quả, cầu sung dừa đủ xoài, thêm mấy ký lê, táo với quýt và hai trái dưa hấu. Sáng mùng ba nào nhà cô cũng sẽ dưa để lấy may mắn. Vì thế lần nào Kiều Lam cũng nhờ cô Hà bán dưa lựa cho mình trái dưa đỏ nhất.

Quay sang hàng bánh kẹo, đã thấy Hoàng và Seven thử hết thứ này đến thứ khác, món nào cũng khen ngon, cô mua hai ký hạt dưa với hướng dương xong thì lấy mỗi thứ một ít trong cái đám bánh kẹo hai cha con vừa thử lúc nãy. Lạm phát năm nay tăng cao đến mức cô đi chợ cũng phải than trời, nhớ năm ngoái mua hạt dưa có bảy chục ngàn một ký mà giờ đã trăm một.

Đây là năm đầu tiên Hoàng đón một cái tết đúng nghĩa, bố cô là người Bắc nên rất coi trọng dịp năm mới này, còn gia đình anh đã có cô giúp việc lo toan mọi thứ, nên anh chưa từng có cảm giác chân thực này. Ba người cùng nhau đi chợ, mua đồ, họ giống một gia đình bình thường vậy.

Bố cô còn mua một chậu mai to để góc phải phòng khách, mẹ lấy

trên cậu về mấy giỏ lan tím treo trước nhà. Đêm ba mươi cả nhà quây quần trước tivi xem táo quân, cô và chị dâu loay hoay trong bếp nấu chè, xôi cúng giao thừa, lâu lâu lại chạy ra xem Nam Tào, Bắc Đẩu chọc cười.

Đến trước mười hai giờ, bỏ ra khỏi nhà, sau mười hai giờ lại trở về, đây là tục lệ xông đất đầu năm ở quê cô. Sau đó mọi người ngồi ngay ngắn chờ nhận lì xì từ bố mẹ, không phân biệt lớn nhỏ, ai cũng có một phong bao trên tay. Mọi người cũng lần lượt lì xì cho nhau theo thứ tự lớn bé.

Cuối cùng, Hoàng cũng đứng lên mừng tuổi bố mẹ và mọi người, anh chúc ông bà sống lâu trăm tuổi, vui vẻ bên con cháu. Sau đó, ông nhóm một đồng lửa to trước sân, cả nhà quây quần chơi đùa hát hò ăn uống bên đồng lửa ấy đến hơn một giờ sáng mới lên phòng ngủ. Hoàng ôm chặt cô vào lòng

- Sau này, năm nào mình cũng về đón tết thế này nhé.

Đó chỉ là những điều bình thường mà hầu như năm nào cô cũng trải qua nhưng sao thấy thân thương đến lạ lùng. Hay đơn giản chỉ vì được sống trong không khí của tình thân, của những người yêu thương nhau hơn bản thân mình.

Sáng mừng một đại gia đình co kéo nhau đi chúc tết ông bà, hai bác, cô chú ở gần đấy, chỉ có anh chị dâu ở nhà đón khách. Hoàng gặp đứa em, đứa cháu nhỏ nào của cô cũng lôi phong bì ra lì xì làm mấy đứa nhỏ cười tít mắt, tranh nhau khen anh Hoàng, chú Hoàng đẹp trai. Nhìn đứa cháu ngày xưa cô bế trên tay giờ đã là học sinh cuối cấp ba, Kiều Lam chợt nhận ra, cô đã già thật rồi.

Cô vẫn giữ thói quen đi thăm cô chủ nhiệm ba năm cấp ba vào mừng hai tết, sau đó tụ tập mấy đứa bạn chơi chung thời cấp hai, cấp ba ăn uống, cà phê, chỉ khác, năm nay lại có thêm một người đồng hành cùng cô. Kiều Lam muốn để Seven ở nhà chơi với ông bà ngoại, Hoàng lại ngăn cản, nói nhỏ vào tai cô.

- Em phải dẫn con gà đẻ trứng vàng đi lượm tiền chứ không mình lỗ thì sao?

- Ông anh của tôi ơi, đừng áp dụng nguyên tắc kinh doanh của anh vào tình bạn của tôi được không. - Cô lườm anh.

Đến mừng ba tết, Hoàng quay lại Sài Gòn trước, nhà anh năm nào khách tới chúc tết cũng rất đông, anh về phụ ba má mới từ Hà Nội bay vào. Cô ở lại đến hết mừng chín mới cùng Seven và Khang xuống lại để chuẩn bị đi làm.

Cô không biết giữa Khang và Ngọc Thư xảy ra chuyện gì mà thằng bé dạo này có vẻ không vui. Cho đến một hôm nhận được thiệp cưới của Ngọc Thư, ngày tổ chức 23/2, có điều chú rể lạ không phải em cô mà thôi. Hôm ấy, Khang đi làm về, nhìn tấm thiệp rất lâu, gần như cả buổi tối.

Kiều Lam đánh mắt qua Hoàng, anh hiểu ý đi qua nói chuyện với Khang, còn cô dắt Seven vào phòng học. Cô không biết hai người nói những gì mà khi bước ra thấy Khang đang cầm đĩa ăn cơm.

Thằng bé gắp từng hạt cơm cho vào miệng, có giọt nước mắt trào mi lăn dài trên má, cô đưa tay lau giọt lệ ấy đi, choàng tay qua vai ôm lấy đầu thằng bé, cứ khóc đi nếu em muốn, có thể nỗi đau sẽ vơi một nửa, cũng có thể không nhưng em sẽ thấy nhẹ lòng hơn. Thằng bé nằm xuống, gối đầu lên đùi cô khóc như một đứa trẻ lạc mẹ.

Kiều Lam bỗng nhớ những ngày nhỏ xíu, anh hai theo ba mẹ đi rẫy tưới cà phê, cô ở nhà nấu cơm và trông hai đứa nhỏ. Ngày ấy, Khang cũng hay gối đầu lên đùi cô ngủ thế này, chỉ có điều cậu bé mang theo nụ cười vào những giấc mộng đẹp của mình chứ không phải cảm giác cay đắng của giờ đây.

- Hôm trước tết cô ấy đi công tác cùng với trưởng phòng, cô ấy nói

với em rằng cô ấy và tay trưởng phòng kia đã phát sinh quan hệ chỉ vì rượu vào không kiểm soát được hành vi. Thư đòi chia tay và nói không còn xứng đáng với em. Lúc đó em đã suy nghĩ rất nhiều và quyết định tha thứ. Thế nhưng ăn tết xong nửa tháng cô ấy lại thông báo cô ấy có thai rồi. Chị biết cảm giác này của em không, chị có hiểu cảm giác này của em không? Chỗ này, nơi con tim này đau lắm.

Cô không nói gì, bởi không biết phải an ủi Khang thế nào, yêu càng sâu đậm, đau thương nhận được sẽ càng nhiều.

- Ngày đó là cô ấy theo đuổi em, nói yêu em trước. Chúng em quen nhau bốn năm cũng không bằng vài ngày kia. Chẳng lẽ cô ấy nói quên là quên sao? Sao Thư có thể tàn nhẫn với em như thế chứ. Em phải làm thế nào đây?

- Cứ sống, sống thật tốt, nỗi đau nào rồi cũng sẽ qua thôi. Em còn có chị, có bố mẹ, gia đình bên cạnh. Em đau mọi người cũng đau theo em, không quên được cô ấy thì đừng quên, thời gian sẽ giúp em làm tất cả điều đó.

- Liệu cô ấy có hạnh phúc với quyết định của mình không chị, liệu sau này em có tìm được một người em yêu như thế nữa không? Niềm tin đã mất em phải làm sao lấy lại bây giờ.

- Khang à, trong cuộc đời mỗi người, ta chẳng thể nào tránh được không mắc sai lầm cả. Bởi suy cho cùng, thế giới này chẳng ai hoàn hảo cả, chị cũng thế, em cũng thế, và cả cô ấy cũng thế. Điều quan trọng là một khi người khác đã quyết định, em phải tôn trọng quyết định ấy. Đó là con đường cô ấy đã chọn, dù đúng, dù sai, kết quả Thư phải tự gánh lấy. Và nếu một lúc nào đó trong cuộc đời này, có ai đó có lỗi với em, cũng đừng ngại tha thứ cho họ, bởi họ còn đau hơn em gấp trăm lần. Ra đi không có nghĩa là biến mất hoàn toàn. Trong trái tim cô ấy sẽ luôn có một vị trí dành cho em.

Ngày hôm sau, Khang vẫn đi làm bình thường, hôm nay lại là Valentine, thằng bé sẽ cảm thấy cô đơn nhường nào chứ. Cô nói với

Hoàng những suy nghĩ trong lòng, anh cũng đắm chiêu rất lâu trước khi cất lời:

- Hãy cứ để thằng bé chơi với Seven, con chúng ta là ai chứ, Khang sẽ vui hơn khi ở cùng Seven đây. Tối nay chúng ta có tiết mục khác.

- Tiết mục gì thế anh?

Cô vừa cho muỗng com vào miệng vừa hỏi anh. Hình như có hạt com dính nơi má cô, Hoàng đưa tay lấy xuống, còn trêu cô:

- Miệng em bị mẻ đúng không, ăn đâu rớt đó, xấu hổ quá. Mà chuyện đó là bí mật. Sáu giờ tại The Deck Saigon nhé, cùng ngắm mặt trời lặn. Anh tới trước có chút việc, vì thế em tan làm đón taxi đến nhé.

- Anh lại định giờ trò gì thế?

- Anh đã nói là bí mật, cứ đi khắc biết.

Nói xong còn nhéo má cô một cái khiến cô phải gào lên

- Đã nói bao nhiêu lần là không được nhéo má em rồi mà, biếng ăn.

Anh cười thái độ trẻ con của cô, có ai biếng ăn mà lần nào cũng ăn hết cả suất com như thế không cơ chứ.

-----oOo-----

Chương 14: Không có điều gì cho mãi mãi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đến chiều tan tầm, cô đi thang máy xuống cùng mọi người, còn bị bé Chi chọc ghẹo, con bé này càng ngày càng không biết phải trái lớn nhỏ.

- Hôm nay có bão mất thôi, Sếp nhà mình lại cười một mình sáng giờ thế này, nguy hiểm quá Sếp ơi.

- Nay, bữa nay em lại còn quản cả việc chị có được cười hay không nữa à, hay là chị cười cũng phải xin phép em nhỉ?! À, có vẻ em rất thích kiểm văn phòng phẩm tồn kho, lần trước làm rất tốt, lần này lại là em nữa nhé.

- Chị bất công thế, FA như em đã phải tự gặm nhấm nỗi buồn trong ngày hôm nay rồi mà chị nỡ lòng nào vui đập nhan sắc của em như thế. Sau này em ế mất. Huhu. Chị ơi.

- Em mà FA, thế bó hoa hồng sáng là thế nào đấy, chắc người ta tặng nhâm cho chị quá.

- Nhưng em có yêu anh ấy đâu, em chỉ coi anh ấy là bạn thôi. Đâu có được hạnh phúc như chị với anh Hoàng chứ. Hai người yêu nhau tìm thấy nhau. Không được, mai em phải treo biển tuyển người yêu đi chơi 8/3 gấp mới được. Không đến lúc đó lại ở nhà vò vố một mình.

- Lo xa quá đấy cô em, thang máy mở kìa, ra lệ, không cản trở hành trình yêu đương của chị là tháng sau nữa lại đi kiểm hàng tồn tiếp đấy.

- Sau này em nhất định phải làm giám đốc, bắt nạt lại đám nhân viên mới mới được.

Nói xong còn le lưỡi với cô rồi mới co giò chạy mất. Con bé này, cũng đáng yêu gớm.

Góc phải hành lang cô thấy ai như anh Mạnh đứng chống tay lên lan can. Kiều Lam chỉ định qua hỏi thăm ai ngờ nhìn thấy sắc mặt

anh trắng bệch, cô sợ quá gọi bảo vệ nhờ đỡ anh ra ngoài đón taxi đến bệnh viện quận 1. Bác sỹ chuẩn đoán sốt siêu vi, phải nhập viện, cô đi làm thủ tục, mua cho anh tô cháo gần đó, nhìn anh uống thuốc xong mới nhớ ra cuộc hẹn với Hoàng.

Thôi chết, hơn tám giờ rồi, anh Mạnh đã ngủ, cô ghi mảnh giấy để lại rồi phóng ra đường đón taxi đến điểm hẹn.

Đến nơi cũng chín giờ, Hoàng ngồi một mình, nhìn ra bờ sông không thấy bên bờ kia, bóng anh thật lẻ loi, chất chứa nỗi cô đơn chẳng thể chạm vào.

- Em xin lỗi, tại em gặp anh Mạnh ở công ty, anh ấy bị sốt, em phải đưa vào viện.

- Anh đã gọi bữa tối, em cứ từ từ ăn, anh về trước.

Nói rồi anh cầm chiếc áo vest vắt trên thành ghế bước thẳng ra ngoài không nhìn cô lấy một lần. Kiều Lam vội vàng đuổi theo tới bãi đỗ, anh đã lên xe đi mất. Cô gọi điện mười mấy lần vào máy anh, anh đều ăn từ chối, sau cùng cô nhận được tin nhắn của anh.

- Một tin nhắn hay một cuộc gọi cũng chẳng mất của em mấy giây. Đừng biến anh thành thằng khờ.

- Em xin lỗi. Em không cố ý.

Đáp lại lời xin lỗi ấy là những im lặng tương chừng như vô tận.

Hôm nay Hoàng đã định cho cô bất ngờ, anh chuẩn bị sẵn hoa hồng, nhẫn cũng để sẵn trong chiếc bánh tráng miệng, chỉ chờ quỳ gối cầu hôn cô. Vậy mà cô lại lãng quên anh, nếu nói anh không thất vọng thì thật có lỗi với lương tâm.

Kết quả của một buổi tối ngồi bên gió lạnh chờ cô là hôm sau anh bị sốt. Kiều Lam chỉ biết tin này khi nghe mọi người nói hôm nay anh xin nghỉ bệnh.

Thật ra Hoàng chỉ bị sốt nhẹ, nhưng anh không có tâm trạng đi làm cũng không muốn gặp Kiều Lam nên ở nhà ngủ vùi. Ban này Ánh Nguyệt có đến đưa văn bản anh cần ký tên.

- Nghe nói anh bị ốm, anh đã ăn uống gì chưa?

- Tôi ăn rồi, cô mang hộp đồng này về đi.

- Người ốm hay mệt nên bỏ bữa lắm, để em nấu cho anh miếng cháo, anh ăn rồi uống thuốc nhé. - Ánh Nguyệt lại đề nghị.

- Không cần đâu, tôi đã nói là tôi ăn rồi, tôi muốn yên tĩnh, cô về đi.

Hoàng không muốn dây dưa với cô gái này thêm nữa.

- Nhưng đồ ăn em đã mua đến rồi, làm sao bây giờ.

- Tùy cô đấy, muốn làm gì thì làm, đừng làm phiền tôi.

Nói rồi anh bước vào phòng ngủ đóng cửa lại, không muốn nói chuyện với cô gái kia nữa.

Kiều Lam nghĩ việc anh bị ốm, ít nhiều cũng là do lỗi của mình nên trưa cô mua ít sữa, trái cây với đồ ăn qua nhà nấu cháo cho anh. Người mở cửa là Ánh Nguyệt, cô ấy đang mặc tạp dề, tay cầm muống nêm vương vài hột cháo.

- Chị tìm anh Hoàng hả, anh ấy đang ngủ. Anh Hoàng bị sốt nên em nấu cho anh ấy chén cháo. Chị ngồi chơi nhé, để em đi gọi anh Hoàng dậy.

- Thôi, chị về luôn đây, khỏi nói với anh ấy là chị đến.

Nói rồi cô ném túi đồ trên tay mình vào thùng rác bên bàn trà, xoay người bước ra ngoài, đóng cửa cái rầm. Cô cũng cần phát tiết những bức mình chứ.

Hoàng ở trong phòng nghe tiếng động thì chạy ra, Nguyệt nói Kiều Lam vừa đến đây và đi rồi. Anh lại nhìn gói đồ trong thùng rác, cô nàng ghen rồi đây. Đuổi theo đến cổng chung cư, thấy bóng dáng thanh mảnh ấy từ phía xa, anh biết giờ này cô ngại nắng sẽ không đi xe máy đến.

- Kiều Lam, đứng lại!

Cô vờ như không nghe thấy đi thẳng ra đường đón taxi. Hoàng nghĩ thầm, hôm qua người tức giận còn là anh sao hôm nay đã xoay ngược một trăm tám mươi độ thế này:

- Em đến tìm anh có việc gì thế?

- Nhầm đường, nhầm nhà.

Cô ghét cái kiểu hai tay đút túi quần, hỏi người khác mà miệng cứ tủm tủm cười thế này của anh nhất, nó khiến cô có cảm giác mình vừa làm gì sai trái bị bắt tại trận.

- Nhầm sao, thế sao lại giục rác vào nhà người khác.

- Em thích, kệ em.

- Cô ấy chỉ tới đưa hợp đồng cho anh ký tên, anh đã đuổi nhưng cô ấy không đi, anh mới mặc cô ấy muốn làm gì thì làm. Em đừng hiểu lầm, có gì đáng tức giận chứ.

- Thì đấy, em thấy có người chăm sóc anh tận tình đến thế, nên em không cản đường hai người nữa, em về.

- Vì ai anh mới sốt thế này chứ, là đứng phơi sương cả tối qua đấy, em phải chịu trách nhiệm với anh đi. Anh còn chưa tính sổ với em

chuyện hôm qua đầu đây.

- Em xin lỗi, tại hôm qua gấp quá, em chẳng nghĩ được gì, anh đừng giận em nữa nhé.

Anh nhìn điệu bộ cúi đầu nhận lỗi của cô thì không tài nào giận được nữa, dù đã nghĩ phải giận cô ít nhất mấy ngày, nhưng khi thấy cô thì anh lại quên mất ý nghĩ ấy đi. Thôi, chỉ cần ở bên cạnh cô là tốt rồi, cũng chẳng phải trẻ con, giận nhau mãi làm gì.

- Về thôi, về nhà em, ở đây chẳng giống cái nhà gì cả.

Cô gật đầu, anh lại nói tiếp.

- Em lại dưới gốc cây kia đứng cho mát, anh lên phòng lấy chìa khóa xe với khóa cửa.

Đến nhà, thấy Nguyệt vẫn đang nấu cháo, Hoàng nói cô ấy về đi, anh phải ra ngoài.

Chiều Kiều Lam không đi làm mà ở nhà chăm sóc anh, cô cũng lĩnh giáo câu nói “Được voi đòi Hai Bà Trưng” là thế nào. Anh gác chân lên bàn xem phim, trong khi cô hì hục nấu cháo trong bếp. Ăn cháo xong anh lại than đau vai bắt cô đấm bóp. Nửa tiếng sau lại muốn uống nước cam, mười phút sau lại muốn ăn xoài chín. Cô gọt xoài xong, giận dữ nhìn anh.

- Đại ca, người còn muốn ăn gì nữa không, nếu muốn, tự đi mà lấy nhé.

Anh bật cười trước điệu bộ giận dữ của cô, kéo cô lại gần, dùng miệng đút miếng xoài vào miệng cô

- Hành hạ em một chút để em nhớ sau này không được bắt nạt anh, không được bỏ rơi anh thế nữa. Mà Khang hôm qua thế nào rồi?

- Bình thường, ăn được, ngủ được, có điều lâu lâu hay ngơ ngẩn,

trầm tĩnh hơn xưa thôi. Cứ cho nó thời gian, rồi mọi chuyện sẽ qua thôi.

Hôm sau là thứ bảy, Khang nhận nhiệm vụ đi đón Seven, dặn hai người ở nhà ăn cơm trước, đừng chờ. Hai cậu cháu đi mua đồ. Cô không biết hai người mua đồ ở tận châu lục nào mà bốn giờ chiều mới về đến nhà.

Seven sà vào lòng Hoàng, đưa bàn tay nhỏ nhắn của mình kiểm tra nhiệt độ trên trán anh.

- A, ba hết sốt rồi này. Hôm nay con với cậu út đi mua đồ ăn đám cưới cô Thu. Cậu út dặn từ giờ không được gọi là mợ út chỉ được gọi cô Thu thôi. Cậu út cứ chọn đi chọn lại mãi trong khi con thấy bộ nào cũng đẹp cả.

- Thế cậu út có mua được bộ nào không? – Cô hỏi con trai.

- Có, cậu mua một áo sơ mi màu xanh nhạt, một đôi giày da đen bóng loáng, một quần tây màu đen luôn, rất đẹp trai. Cậu nói mặc như thế mới thấy mình trưởng thành, mặc quần Jeans mãi nhìn lông bông lắm. Cậu còn mua cho con một bộ đồ mới nữa nè mẹ.

- Nhóc con, sao không moi luôn tim gan phèo phổi cậu ra luôn đi, chỉ giỏi bán đứng người khác. – Khang vừa nói vừa nhéo má Seven.

Cuối cùng, đám cưới chỉ có mình cô đi, cậu út vẫn không có can đảm đối diện sự thật nên Hoàng và Seven ở nhà với thằng bé. Dù rằng trước đó, Khang thay đồ trước cả cô, thậm chí sáng sớm đã đi cắt tóc, nhưng tới giờ phút quan trọng lại phẩy phẩy tay cô:

- Bà già, chị đi một mình nhé, em mệt, gửi thiệp giùm em là được rồi.

- Cậu quyết định không đi thật à? Cậu cũng rảnh thật, uống tiền mua bộ đồ mới.

- Kệ em, chị đi đi, nói nhiều quá.

Đám cưới được tổ chức ở một nhà hàng khá xa hoa, sang trọng. Gặp Kiều Lam ở phòng thay đồ, Ngọc Thư nước mắt lăn dài trên lớp phấn trang điểm cầm tay cô hỏi:

- Chị ơi, anh ấy có trách em không? Em là người có lỗi, em có lỗi rất nhiều với anh ấy.

Cô sợ nhòe lớp trang điểm nên lấy khăn giấy chấm nước mắt cho Thư.

- Cô dâu thì không được khóc, hôm nay là ngày vui của em, đừng nghĩ nhiều nữa. Dù sao thì con đường này em đã lựa chọn rồi, đừng tiếc nuối để rồi phải sống trong dằn vặt. Khang rất mong em sẽ hạnh phúc, thật đấy, chính thằng bé nói với chị như thế.

Chuyện tình cảm của Thư và Khang cũng giống như sóng biển vậy. Người ta vẫn thường nói “Sóng yên biển lặng”, bởi thế biển không sóng, bình yên tới lạ lùng, làm người ta quên mất những gì sắp diễn ra. Một khi sóng tới âm thầm lặng lẽ nhưng sức tàn phá quá lớn thì làm gì có ai chống cự lại được sức tàn phá ấy chứ.

Về đến nhà, thấy chiến trường bẽ bộn, cô lắc đầu ngán ngẩm. Seven lon ton chạy ra khoe.

- Ba và cậu út uống rượu, hai người uống quá trời luôn, xong cậu út say, ba dìu về phòng ngủ, rồi con với ba cũng đi ngủ luôn. Mẹ đi ăn đám cưới cô Thư vui không mẹ?

- Cậu út ngủ trong phòng hả con? Đám cưới cô Thư cũng bình thường thôi, không vui bằng đám cưới dì út hồi trước.

Kiều Lam vừa nói chuyện với con, vừa vào phòng tìm Khang, lạ

thật, không thấy thằng bé đâu. Cô tìm khắp nhà cũng không thấy đành gọi Hoàng dậy chia nhau ra tìm. Cô gọi Bảo Anh qua nhà trông Seven giùm mình, rồi gọi điện thoại cho bạn bè Khang, không ai biết thằng bé ở đâu. Suốt cả buổi chiều họ không thấy bóng dáng Khang ở bất kỳ con phố nào, cô lo quá nắm chặt tay anh

- Làm thế nào bây giờ, làm thế nào bây giờ hả anh?

- Em bình tĩnh, chắc thằng bé chỉ đi đâu đó thôi. Hay là nó đến đám cưới Thu, em gọi điện hỏi thử xem.

Cô liền lấy điện thoại ra gọi điện cho Thu nhưng Khang không đến đó. Kiều Lam suy sụp, ôm vai anh khóc nức nở, thằng bé có thể đi đâu được chứ, liệu có làm chuyện gì dại dột không.

Lúc này may mà có anh bên cạnh, không thì cô cũng không biết mình sẽ vượt qua thế nào. Hoàng cũng rất lo cho thằng bé, anh không biết phải an ủi cô trong lúc này thế nào, chỉ biết ôm cô thật chặt, truyền chút hơi ấm sang cho cô. Điện thoại cô lại đổ chuông.

Giọng một cô gái xa lạ nhưng gọi bằng máy Khang, cô ấy thông báo Khang đang ở bệnh viện, thằng bé uống rượu say té ngã trước cửa quán rượu. Hai người vội vàng đến bệnh viện, Khang đã tỉnh, may mà chỉ bị trật tay, không bị thương nặng, cả Kiều Lam và Hoàng đều thở phào nhẹ nhõm.

Bây giờ cô mới có dịp nhìn kỹ cô bé đứng cạnh này giờ, chắc đây là người đã gọi điện thông báo cho cô, con gái Huế, dịu dàng, thùy mị, giọng nói rất ấm áp. Hỏi ra mới biết, hóa ra hai đứa cùng vào thực tập một đợt, cùng được giữ lại làm nhân viên chính thức. Cô bé tên Vân, hôm nay Vân cùng bạn đi dạo phố, ngang qua quán rượu thấy Khang té ở đó nên giúp cậu ấy đi bệnh viện kiểm tra. Kiều Lam không dám khẳng định, nhưng cô nghĩ Vân thích Khang nhà mình mất rồi, ánh mắt cô ấy nhìn cậu út đã nói lên tất cả.

Bảo Anh dẫn Seven hót hải chạy tới, mặt Seven đã dàn dụa nước mắt. Seven chạy ngay đến ôm chân cậu khóc nức nở.

- Cậu út, cậu không được chết, cậu mà chết rồi con ngủ một mình con sợ ma lắm, cái con ma trốn trên la phong phòng mình mà cậu nói đó. Con cũng thích ăn món cá kho tiêu của cậu nữa, huhu, cậu chết rồi ai dẫn con đi ngắm gái bây giờ. Huhu.

- Cái thằng bé này, chết chóc gì chứ, mày muốn cậu mày chết lắm à? Nín đi, leo lên đây với cậu, cậu út còn phải nuôi Seven cơ mà, chết thế nào được?

Khang dỗ dành thằng bé. Seven nghe thế trèo lên giường ngó cái tay quần băng của Khang thắc mắc:

- Thế cậu không chết nữa hả? Vui quá, cậu đừng chết, con ở một mình buồn lắm. Seven thương cậu út nhất nhà.

Bảo Anh thấy Khang không sao, tức giận mắng một trận:

- Cái thằng ngu này, thất tình thì chạy đi uống rượu một mình thế hả? Ít nhất cũng phải rủ chị đi cùng để chị biết chị mang xác về chứ?

- Bà già, tôi là anh bà đấy, từ nhỏ tới lớn có bao giờ bà gọi tôi tử tế một tiếng anh chưa mà giờ ầm ĩ thế?

Phải, nếu so vai vế, Bảo Anh là con của chú cô, tất nhiên là em, nhưng vì lớn hơn Khang những ba tuổi nên suốt ngày tự xưng mình là chị, mọi người lúc đầu còn nói, sau nghe mãi thành quen.

- Đời người dài lắm, tự tử có nhiều cách, việc gì phải chọn cách đau đớn nhất thế hả thằng em?

- Ai nói bà là tôi tự tử, chỉ định uống vài ly rồi về, ai ngờ đi có ba bậc thang cũng ngã, số đen không tả được.

- Chưa đến năm mươi tuổi mà đã than số đen, chờ đến lúc đây than chưa muộn.

- Mà bà đi thăm người bệnh mà tay không đến thế kia à?

- À, quên mang thêm vài chai rượu mới phải.

Một chiếc gôi bay qua trúng đầu Bảo Anh khiến Seven và mọi người đều bật cười, hai đứa này từ nhỏ đã giống chó mèo rồi, lớn lên đôi khi vẫn cãi nhau long trời lở đất thế này.

- Cậu út với dì Bảo Anh ồn ào quá, ở đây còn có một mợ xinh đẹp thế này. Con chào mợ.

Nói rồi thằng bé khoanh hai tay lại chào Vân. Có lẽ vì Vân quá mờ nhạt nên bay giờ thằng bé mới phát hiện trong phòng có người lạ.

- Seven, gọi cô thôi không phải mợ.

Khang vừa nói vừa lấy bàn tay không đau xoa đầu thằng bé.

- Mọi người đã đến rồi, em cũng xin phép ra về, bạn em đang chờ ở ngoài.

Cô cảm ơn Vân rồi rút rồi tiến cô ấy ra ngoài, hẹn cô ấy rảnh thì qua nhà cô chơi. Không ngờ Vân lại tiết lộ một bí mật khiến cô thích thú, Vân ở cùng chung cư với cô, ngay tầng trên, còn nói nhất định có dịp sẽ qua ăn cơm kè. Kiều Lam thầm nghĩ, hai đứa nhỏ này cũng có duyên với nhau, chỉ không biết chúng có phận với nhau không mà thôi.

Vì Khang chỉ bị trật tay nên bác sỹ cho xuất viện, Hoàng đi làm thủ tục, còn lại cô và Bảo Anh đỡ Khang ra ngoài chờ anh. Về đến nhà, Khang cúi đầu lí nhí:

- Chị, em xin lỗi, khiến mọi người lo lắng.

- Được rồi, vết thương nhỏ cũng đừng nên cho bố mẹ biết không ông bà lại lo. Ngủ đi, đừng nghĩ gì cả.

Tối nằm trong vòng tay anh, nghe anh hát ru cô ngủ, bài hát “Em trong mắt tôi” cô đã nghe Nguyễn Đức Cường hát rất nhiều lần, nhưng khi nghe từ giọng anh lại có một sắc thái khác. Nó ẩn chứa sự dịu dàng, nâng niu mà anh dành cho cô. Bỗng Hoàng bất chợt im lặng rồi nói với cô:

- Đàn ông vốn không mạnh mẽ như phụ nữ tui em nghĩ đâu, họ cũng có những nỗi đau không thể vượt qua, cũng có những giọt nước mắt lặng thầm rơi. Cả anh và Khang cũng thế, tui anh chỉ là nhưng người đàn ông bình thường. Anh rất sợ một ngày ngủ dậy không thấy em bên cạnh, lúc đó anh không biết mình có chịu đựng được nỗi đau đó hay không. Hứa với anh, đừng rời xa anh nhé.

Kiều Lam quay lưng lại, dựa vào ánh đèn đường nhìn khuôn mặt anh trong bóng tối, cuối cùng chỉ vòng tay ôm eo anh không nói gì. Bởi lời hứa là điều thiêng liêng, một khi đã hứa thì phải làm được, cô không dám chắc, mình có làm được điều đó hay không thì lấy tư cách gì đưa ra lời hứa chứ.

Nửa đêm tỉnh dậy thấy anh đứng trầm tư ngoài ban công hút thuốc, đốm sáng lập lòe ấy ám ảnh cô mãi. Bóng dáng anh trong đêm tối lẻ loi, cô độc như một đứa trẻ bơ vơ không tìm được lối thoát. Kiều Lam rất muốn chạy đến ôm anh nhưng cuối cùng, cô vẫn kiềm lòng lại. Cô biết anh yêu mình, nhưng được bao năm chứ, một hay hai năm. Một mai, khi chán cô, những thú vui bên ngoài hấp dẫn, những người phụ nữ có thể sinh con cho anh rồi sẽ cuốn anh theo cái vòng xoáy vô tận ấy, cô cũng sẽ bị lãng quên mà thôi. Cuộc đời này là thế, không có điều gì cho mãi mãi.

Cô lấy điện thoại ra nhắn tin vào Facebook cho cậu út, một tin nhắn rất dài:

“Chị nhớ tổng giám đốc Coca-cola từng nói một câu thế này. “Có thể tôi vẫn là thế hệ của Blackbery nhưng tôi tin những bài học, vấp ngã mà mình từng gặp vẫn có ích cho các bạn, thế hệ Android và Iphone.” Vào lứa tuổi của em, chị cũng từng thất tình, từng mất đi

những thứ rất quan trọng. Thế nhưng chị vẫn vượt qua đấy thôi. Thậm chí, sau này có một lần khi nghĩ về tên người yêu cũ, một cái tên rất đẹp nhưng chị nghĩ mãi cũng chẳng nghĩ ra người ấy họ gì, mới chợt hiểu thì ra ngân ấy năm đã trôi qua, yêu thương ngày xưa đã nhạt nhòa. Khi còn yêu đã nghĩ cả đời sẽ chẳng quên được, hóa ra, không cần đến cả đời, chẳng phải cố tình nhưng lại vô tình lãng quên. Đừng vì một lần thất bại mà buông xuôi, cố lên nhé tình yêu bé nhỏ của chị, chị tin em.”

Rất nhanh trước khi cô kịp thoát Facebook, cậu út đã nhắn tin lại:

“Bà già, cảm ơn nhé, vì luôn có chị bên em. Trong mắt em, chị vẫn là bà già tuyệt vời nhất”.

“Bà già này sức yếu rồi, mai cậu đi xe buýt đi làm nhé”.

Khang không xin nghỉ, có lẽ thằng bé không muốn ở một mình, có việc gì làm cũng tốt, cô đồng ý quyết định đó của thằng bé.

“Chị nhắn tâm sao? Mà anh Hoàng chở cả nhà mà ta”.

“Nhắn tâm hả, cái đây chị có thừa, cậu khỏi lo”.

Cô mỉm cười, chìm vào giấc ngủ lần nữa, vẫn còn nói đùa được là Khang đã nghĩ thông suốt. Trong giấc ngủ chập chờn, cô thấy có người thở dài, đắp lại mền cho mình, thì thầm điều gì đó nhưng cô không nghe thấy.

-----oOo-----

Chương 15: Chúng ta chia tay đi

Nguồn: EbookTruyen.VN

Sắp tới sinh nhật Hoàng nên tan làm nên chiều Kiều Lam ghé trung tâm thương mại với mong muốn có thể tìm ra thứ gì đó tặng anh. Đi dạo một vòng, chẳng có thứ gì ăn ý nhưng lại vô tình bắt gặp một hình dáng cô chỉ gặp một lần nhưng nhớ mãi, nhớ đến cả cái tên – Mỹ Như, vợ cũ của Phong. Cô ấy biết cô, ít nhất là cô nghĩ thế khi thấy người phụ nữ ấy mỉm cười gật đầu với mình.

- Uống tách cà phê nhé. – Cô ấy đề nghị khi đứng lại chào cô.

- Được thôi.

Họ ghé tiệm cà phê tầng trên, cô gọi một tách Cappuchino, tách còn lại của chị ấy là cà phê đen. Kiều Lam nghĩ thầm, phải là người phụ nữ mạnh mẽ đến đâu mới có thể uống thứ chất lỏng đắng như thế mà không chớp mắt lấy một lần. Nhà cô trồng cà phê, chúng đã nuôi anh chị em cô lớn như ngày hôm nay, cứ tháng mười một mùa cà nào, cũng đều thấy trước sân mỗi nhà là những bạt cà phê đỏ rực phơi mình trước nắng. Thế nhưng cô chưa bao giờ uống cà phê đen, hay nói khác hơn là không có can đảm uống chúng.

- Lần đầu tiên chị em mình nói chuyện nhỉ, thật lạ lùng, chị chưa từng tiếp xúc với em, ngày ấy chỉ đứng nhìn hai người từ xa nhưng lại rất có thiện cảm với em.

- Vì em đã không phá tan tành đám cưới của chị ư? Thật ra, em không có thiện cảm với chị, nhưng cũng không ác cảm, chỉ là cảm giác không thể làm bạn.

- Ngày ấy chị lừa dối Phong, nói với cậu ấy rằng mình có thai, đó là lý do có đám cưới ấy. Sau này biết chuyện, Phong không nói gì, chỉ đưa chị tờ đơn ly hôn đã ký sẵn. Nhưng lúc ấy chị nào cam tâm, dùng dằng mãi những ba năm trời cuối cùng cũng kết thúc êm đẹp.

- Em đã không còn yêu Phong, từ rất lâu rồi.

- Chị biết Phong còn yêu em, cũng không đúng, là chưa bao giờ hết yêu, ngày ấy chị quá ngây thơ rồi, cho rằng tiền tài, danh vọng có

thể giữ chân chàng trai trẻ hơn mình năm tuổi.

- Đó là quyết định của anh ấy, giữa chúng em giờ đây chỉ là hai đường thẳng nằm trên những mặt phẳng khác nhau mà thôi, chẳng nhìn thấy, chẳng thể song hành, cũng không cắt nhau lần nào nữa.

- Là lỗi của chị khiến hai người thế này đúng không?

- Chẳng ai có lỗi cả, nếu có thì là lỗi của ông tơ bà nguyệt thôi, có duyên mà không có phận thì chúng em cũng chẳng thể tiếp tục. Nhưng nếu chị thấy có lỗi, tách cà phê này chị mời em nhé.

- Chỉ thế thôi sao? Em cũng nhanh thỏa mãn quá.

- Phục vụ, cho thêm một ly mang về. Thế đã được chưa nhỉ.

Họ kết thúc cuộc nói chuyện bằng nụ cười giòn tan, từ tận đáy lòng. Hai người phụ nữ từng yêu thương một người đàn ông, giờ đây lại nói cười cùng nhau về người đàn ông ấy mà lòng thấy tĩnh lặng, cả hai bất chợt nhận ra, năm tháng thanh xuân đã bỏ họ đi thật xa, mang theo cả những ân oán, trách móc, niềm đau ra đi.

Ra khỏi quán cà phê, Kiều Lam không bỏ cuộc, quyết định đi dạo thêm một vòng nữa, cuối cùng cô nhìn thấy một chiếc áo sơ mi màu lam, giống hệt màu chiếc váy anh tặng cô dạo trước. Cô quyết định mua chiếc áo ấy, ra về còn tỉ mỉ khâu chữ “KL” lên gấu tay áo sơ mi trái, cô thích để lại những dấu ấn nhỏ nhất chỉ thuộc về mình như thế.

Sau này có một lần ủi áo cho anh, cô vô tình phát hiện đằng trước hai chữ hôm bữa có khâu thêm “HY”. Cô cầm ra hỏi anh ai khâu thì Hoàng đỏ mặt gãi đầu chối bay chối biến.

- Anh không biết, sao lại có chữ này nữa nhỉ?

Kiều Lam buồn cười nhìn anh, có gì đâu phải ngại chứ, hèn gì dạo này toàn tự mình ủi chiếc áo này, hóa ra là giấu cô. Cô kiễng chân

lên hôn nhẹ vào môi anh, đang định chạy đi thì bị anh tóm được eo, Hoàng nhắc cô đặt lên thành xô pha, hôn cô triền miên đến khi hai người không thở được mới dừng lại thì thầm:

- Thật ra là anh thêu, nhưng xấu quá, không đẹp bằng chữ của em.

Hoàng rất thích mặc chiếc áo ấy, một tuần anh phải mặc một hai lần, lại còn bắt cô mặc chiếc váy cùng màu anh tặng cô, theo lời anh thì như thế mới có cảm giác họ là một đôi. Kiều Lam cười cái tính trẻ con của anh, còn ai chưa biết họ là một đôi sao.

Hay như có một lần tìm chứng minh thư giùm anh, cô vô tình phát hiện trong ví anh có tấm ảnh thẻ của cô. Tấm ảnh này cô chụp lúc nộp đơn vào công ty, không biết anh giữ nó từ khi nào, sao đến cả chiếc ví cô cũng thấy thân thuộc đến thế. Những việc tưởng chừng như nhỏ nhặt ấy, những bí mật anh chôn giấu bấy lâu cứ bị cô bóc dần ra, từng lớp, từng lớp để lộ tình yêu nồng say anh dành cho cô.

Một ngày cuối tháng ba, Sài Gòn chào đón cơn mưa đầu tiên của mùa hạ sắp đến, không khí dường như mát mẻ hơn hẳn, khiến tâm tình con người vui lên. Bảo Anh gọi điện hẹn cô đến “Tình Cờ” uống rượu, lạ thật, con bé này hôm nay bị làm sao thế. Hóa ra là Phong làm chuyện có lỗi với Bảo Anh, hai đứa quyết định chia tay. Người ta có mùa yêu, mùa cưới, gia đình cô còn có cả mùa chia tay cơ đấy, hết cậu út lại đến Bảo Anh. Con bé vừa uống vừa khóc nức nở, kể hết chuyện này đến chuyện khác.

- Tại sao hả chị, sao thằng đàn ông nào cũng giống nhau, đều thích bắt cá hai tay, em mới đi công tác có mấy ngày, đã có con khác trèo lên giường của hân ta. Cuộc đời này khốn nạn thật.

Tình yêu có một quy luật mà không hẳn ai cũng biết “Đàn bà cho và tha thứ, đàn ông nhận và quên.” Cạm dố bên ngoài rất nhiều, nhất là với những người đàn ông vừa thành đạt, vừa đẹp trai như Phong, liệu có mấy người đàn ông đủ tỉnh táo trước những cạm dố ấy chứ. Hai người phụ nữ, mỗi người một tâm trạng, uống hết ly này đến ly khác cho quên đời, quên những đau thương, áp lực họ

đang phải chịu đựng.

Cô không biết nói gì để an ủi Bảo Anh lúc này cả, chỉ có thể thâm lặng uống rượu cùng cô ấy.

- Đàn ông ấy mà, thật ra chị cũng không hiểu họ nghĩ gì cả. Chị không nhìn ra được tâm tư của họ. Em với cậu ấy thật sự không thể cứu vãn được nữa sao?

- Cứu vãn để làm gì hả chị, niềm tin trong tình yêu cũng giống như một chiếc bình, một khi đã vỡ sẽ không bao giờ lành lặn như cũ. Đôi khi em thấy mình thật khờ, đâu biết như thế nhưng vẫn hy vọng đó chỉ là giấc mơ.

- Uống đi, hôm nay chị mời.

Vài hôm sau, Bảo Anh đến nhà cô trong một diện mạo hoàn toàn mới và thông báo một tin động trời. Cô cảm thán, đôi khi con gái cắt tóc không phải vì làm đẹp. Mái tóc dài đen mượt trước kia được thay bằng tóc ngắn ngang vai, hiện đại và cá tính hơn. Bảo Anh quyết định nhận lệnh điều động của công ty ra Hà Nội công tác nửa năm. Lại là Hà Nội sao, Thủ Đô mùa này nóng nực là thế nhưng sao khi thất tình con người ta vẫn muốn chạy trốn đến mảnh đất cổ kính ấy. Cả cô và Bảo Anh đều không phải ngoại lệ.

Khang nhìn Bảo Anh phán xét:

- Bà thất tình cũng có tiền bộ đấy, nhưng sao cứ phải hành hạ mái tóc mình như thế chứ? Còn đâu là nét dịu dàng duy nhất bà có được.

- Chị đây thích thế, chẳng phải khi chán đời người ta thường đi cắt tóc sao, khi nào tóc dài ra, một mối tình mới lại bắt đầu.

- Thế bà có cần trốn đi xa thế không, sau này muốn tìm bà cãi nhau

cũng phải chạy ra tận nhà anh hai, đúng là chỉ giỏi trốn tránh. – Khang lại phàn nàn về quyết định ra đi của con bé.

- Lương cao hơn, chị đây giàu rồi về dẫn cậu đi ăn chè nhé.

- Quý hóa quá, hai chục ngàn một ly chè thái, giờ bà nghèo đến mức không có ngàn ấy tiền mời tôi ăn chè sao? Nào, qua đây bé cung, anh dẫn cung đi ăn chè nhé.

Một chiếc gói phi ngay qua đầu Khang. Cô lắc đầu, hai đứa này lại sắp bắt đầu trận chiến mới đây.

- Không có can đảm ở lại thì ra đi thôi, hai người làm cùng tòa nhà, đụng mặt nhau chỉ thấy khó xử, chi bằng không thấy mặt nhau đỡ phải nuốt cơn hận không trôi ấy. Hiểu không hả em trai.

Seven chạy ra kéo tay Bảo Anh:

- Dì Bảo Anh ơi, dì đi ra Hà Nội thật hả? Xa quá, gần hai ngàn cây số luôn. Con nhớ dì thì phải làm thế nào? Hay là dì trốn mẹ dắt con ra đó chơi với chị bé đi.

- Thế con không đi học hả?

- À, quên, còn phải đi học. Thế làm sao bây giờ, dì đi rồi, không ai dắt con đi ăn chè nữa, quán chè gần nhà dì ngon hơn ở đây.

- Nhóc con, hóa ra lại nhớ chè chứ có phải nhớ dì đâu.

Ngày tiền Bảo Anh ra sân bay, không thấy bóng dáng Phong xuất hiện, chỉ có cô và Khang cùng vài đồng nghiệp làm cùng Bảo Anh. Sau lần ấy cô tình cờ gặp Phong trong một hội nghị, Phong mời cô ăn trưa.

- Em thật sự không cố ý, lúc đó em cũng không hiểu đã xảy ra chuyện gì. Em rất muốn đi tìm cô ấy, nhưng lại sợ cô ấy vẫn chưa bình tâm lại để nhìn nhận sự việc một cách đúng đắn. Em muốn tìm

lại những ngày tháng hạnh phúc nhưng không có can đảm.

- Bảo Anh ra đi là để chạy trốn những gì đã từng thuộc về hai người, cho mỗi người một thời gian đi, nếu khi em đã suy nghĩ kỹ mà cảm thấy mình vẫn còn yêu Bảo Anh, thì lúc đó hãy đi tìm con bé, như thế sẽ tốt hơn cho cả hai.

Cô không biết giữa hai người xảy ra chuyện gì nhưng cô tin thời gian sẽ làm tất cả trở về đúng quy luật vốn có của nó. Thuộc về nhau thì đầu chân trời góc bể cũng sẽ về bên nhau mà thôi.

Hôm nay cả nhà đang ngồi xem phim, còn có cả Vân, cô bé cùng công ty Khang ở tầng trên xuống chơi. Nhớ mấy lần đầu gặp cô bé ở nhà, Khang luôn tỏ thái độ khó chịu, dần dần thằng bé cũng nói được với Vân mấy câu, giờ thì cứ gặp nhau là cãi nhau, từ công ty về đến nhà, không biết mệt mỏi. Seven ngược mắt lên mân mê đồng hồ trong tay anh.

- Hôm nay là ngày bao nhiêu hả ba?

- Hai mươi lăm tháng tư. Seven sắp thi học kỳ lại sắp lên lớp ba rồi.

- Thế hôm qua là ngày bao nhiêu hả ba?

- Hai mươi tư.

- Thế ngày hôm qua đâu rồi hả ba?

Câu hỏi của Seven khiến mọi người á khẩu, không ai trả lời được câu hỏi của thằng bé. Seven thấy thế toét miệng cười, đứng thẳng người lên đồng dục

- Ngày hôm qua ở lại

Trên cành hoa trong vườn

Nụ hồng lớn thêm mãi

Chờ đến ngày tỏa hương

...

Ngày hôm qua ở lại

Trong vở hồng của con

Con học hành chăm chỉ

Là ngày qua vẫn còn.

À, thì ra là muôn khoe bài này mình học từ đầu năm nhưng vẫn nhớ. Cu cậu cũng lắm chiêu thật. Hoàng ôm con vào lòng.

- Thế Seven của chúng ta có học hành chăm chỉ không?

- Có, năm nay con nhất định lại được học sinh giỏi nữa, tới chừng đó mẹ hứa phải cho con về nhà ông ngoại chơi nha mẹ. Bà ngoại còn nói sẽ dạy con chạy xe đạp, thích ới là thích.

- Ừ, được rồi, mẹ hứa, nhưng con phải là học sinh giỏi đấy nhé.

- Không, mẹ phải móc tay với con cơ.

Nói xong như sợ người lớn thất hứa còn chìa ngón tay út nhỏ xíu ra đợi câu trả lời của cô. Cô mỉm cười chiều ý thằng bé.

Cuối cùng Seven cũng được học sinh giỏi lớp hai, ngày bé giảng cô cùng Hoàng lại đến tham dự như năm ngoái. Cô vẫn bắt gặp hình dáng Phong dắt tay bé Lê cùng lớp Seven, điều khác biệt là bên anh đã có một cô gái trẻ trung, xinh đẹp. Hai người mỉm cười gật đầu chào nhau như những người quen bình thường, chẳng ai nghĩ họ từng bước qua và để lại dấu ấn trong cuộc đời nhau.

Kiều Lam cũng vô tình bắt gặp ánh mắt Hoàng nhìn chăm chú những em bé nơi đây không rời mắt, cô hiểu từ sâu trong trái tim anh vẫn muốn có một đứa con của riêng mình, dù rằng anh đã cố che giấu điều ấy trước mặt cô. Thế nhưng anh bảo cô phải làm sao đây khi ông trời nhặn tâm cướp mất phúc phận ấy của cô. Trên đời này, có những thứ cố gắng mãi ta vẫn chẳng nhận được kết quả như ta hằng ước ao.

Cô dắt Seven ra cổng trước, không làm phiền dòng suy nghĩ của anh. Hoàng đuổi theo hai mẹ con cô, luồn ngón tay mình vào những ngón tay thon dài của cô, đan chúng lại với nhau thật chặt. Anh đã nghĩ, chỉ có như thế họ mới không để lạc mất nhau mà thôi. Thế nhưng cuối cùng cô vẫn buông tay anh vào một ngày trời không chút nắng, chỉ có những vầng mây lười biếng trôi.

Vì năm nay cô và cậu út đều bận nên bố mẹ cô đích thân xuống đón cháu ngoại về nhà chơi. Kiều Lam tiễn ba người ra sân bay xong, cô nhận được điện thoại của má anh, bà muốn gặp cô, bí mật giữa hai người phụ nữ.

- Bác xin lỗi vì hẹn con ra đây thế này, bác có chuyện muốn nhờ con. - Kiều Lam không nói gì, bởi cô biết câu tiếp theo của bà.

- Hai đứa có thể chia tay không? Bác cũng đã cho con thời gian, có lẽ là đủ nhiều, nhưng một đời ngắn lắm. Hoàng cũng hơn ba mươi rồi, hai đứa đừng làm lỡ dở cuộc đời nhau nữa. Với tư cách một người mẹ, bác rất quý cháu, đôi khi bác coi cháu là con ruột mình vậy. Nhưng bác cũng chỉ là một người mẹ đơn thuần, mong muốn những điều tốt đẹp nhất cho con trai mình. Con có hiểu cho bác không?

Cô cúi xuống nhìn ly cà phê trong tay rất lâu, đây là lần đầu cô gọi cà phê đen không sữa không đường, nhưng vẫn chưa có can đảm để uống, bởi cô sợ những cay đắng mà nó mang lại. Nhấp một ngụm, từ từ nuốt vào trong, hóa ra, không đắng sợ như cô nghĩ, vẫn có một vị ngọt rất nhẹ đọng lại trên đầu lưỡi mà chỉ có dùng tâm để

cảm nhận mới thấy.

- Con cảm ơn bác đã cho con thời gian đủ dài vừa qua, con biết mình nên làm gì rồi.

- Bác biết con là người hiểu lý lẽ, bác cảm ơn con nhé.

Nói rồi bá xách túi đứng dậy ra quầy thanh toán. Cho đến khi má anh mất hút trên chiếc xe sang trọng, cô mới gục đầu xuống bàn khóc nức nở. Tại sao chứ, cô không nợ cuộc đời này điều gì, vì sao phần bất công vẫn một mình cô nhận lấy. Vết thương của quá khứ có sao không ngu yên còn đeo bám cô đến tận hiện tại thế này.

Tối anh và cô vẫn ngồi ăn cơm bình thường, cô làm rất nhiều món ngon mà anh thích, nhìn anh ăn những món mình nấu lần cuối. Hoàng vẫn chủ động rửa chén, cô không ngăn cản, cứ để cô tận hưởng điều đó thêm một lần nữa đi. Cho đến khi anh cầm ly nước ngồi đối diện cô trên sofa, Kiều Lam mới lên tiếng.

- Chúng ta chia tay đi.

Anh ngạc nhiên đến mức đánh rơi cả ly nước trên tay, nhìn cô như thể họ chưa từng quen biết.

- Tại sao?

- Em quá mệt mỏi rồi, và cũng không muốn tiếp tục nữa. Chuyện của chúng ta vốn dĩ không có tương lai, là em sai, em là người bắt đầu nhưng em không hạnh phúc như mình vẫn tưởng. Hằng đêm nằm cạnh anh, em đều dặn vặt mình, tại sao em để mọi chuyện đến mức này chứ? Phải chi lúc đó em không bắt đầu.

- Anh đã nói anh không cần gì cả, tất cả mọi thứ anh đều không cần, chỉ cần em đừng rời xa anh.

Hoàng bước đến bên Kiều Lam, ôm thật chặt cô vào lòng, mặc cô giãy dụa.

- Liệu anh có chắc mình chưa từng một lần đấu tranh tư tưởng vì những điều ấy không? Liệu tương lai anh có còn nói câu ấy không? Vì thế chúng ta chia tay đi, coi như giải thoát cho cả hai. Được không anh. Cuộc sống như thế này khiến em ngạt thở đến mức không thể tiếp tục được nữa. Em sắp gục ngã mất rồi.

- Nhưng vẫn còn chưa đến ngày ấy cơ mà, đợi đến ngày đó rồi tính được không em?

- Đợi đến ngày đó thì có tác dụng gì chứ, dù cho có thêm năm năm hay mười năm thì kết quả có thay đổi không? Anh buông tha cho em được không?

Hoàng từ từ buông tay ra.

- Được thôi, nếu đó là kết quả em muốn thì em thành công rồi đấy. Em hài lòng chưa?

Anh gần từng chút với cô, nói xong sập cửa đi thẳng không hề quay lại.

Tiếng sập cửa ấy như đánh mạnh vào tâm trí Kiều Lam khiến cô thần thờ nhìn ra hướng ấy mãi đến khi nước mắt làm nhòe tất cả mới thôi. Cô bước qua chiếc ghế anh vừa ngồi khi nãy, cảm nhận hơi ấm chưa kịp tan, nghe mùi hương bạc hà dịu nhạt chỉ thuộc về riêng anh. Mặc những đau đớn không đáng có ở chân, cô ngã quỵ xuống ghế, hai tay ôm đầu gối, nước mắt lặng thầm rơi từng giọt, từng giọt thì nhau lăn dài trên má, thấm ướt cả mảng sô pha.

Có thể một ngày sau này cô bỗng hối hận về những mắt mát của ngày hôm nay, nhưng dù sao đó cũng là chuyện chẳng thể thay đổi được. Bởi giờ cô quá mệt mỏi, đến mức chẳng còn chút sức lực mà tiếc nuôi.

Khang đi picnic với đồng nghiệp, sáng hôm sau mới về, chỉ còn lại mình cô trong căn nhà từng rộn ràng tiếng cười, tiếng nói chuyện,

thật cô quạnh làm sao. Cô không nhúc nhích, nằm im như thế tới sáng, nhìn ánh điện mờ nhạt trong ánh mặt trời lấp ló trên những tàng cây.

Hoàng luôn giữ thói quen đó, anh không đi ngay mà đậu xe nhìn lên phòng cô. Đèn phòng không tắt, có lẽ Kiều Lam cũng không ngủ giống anh. Anh biết cô phải chịu nhiều áp lực từ chính bản thân cô, từ anh và từ cả gia đình anh.

Thế nhưng cô có nghĩ đến cảm nhận của anh dù chỉ một lần, một khi anh đã quyết định bắt đầu với cô, tức là anh chấp nhận tất cả, không màng đến tương lai và người thân nữa rồi. Anh cũng mệt mỏi có kém gì cô đâu khi má anh hầu như tuần nào cũng gọi điện hỏi đông hỏi tây nói bóng nói gió về cô, chẳng thà buông xuôi tất cả, phó mặc cho số phận.

Bốn giờ sáng, anh lái xe về nhà, nằm trên giường lim dim, anh mơ một giấc mơ dài, giấc mơ ấy có cô, có anh, tay trong tay hạnh phúc, rồi lại mơ thấy lần đầu họ gặp nhau, lần đầu hôn nhau.

Tỉnh dậy cứ nghĩ đã mấy ngày trôi qua, hóa ra mới chỉ mười tiếng kể từ lúc cô nói lời chia tay mà thôi. Mới chỉ sáng hôm qua thôi, anh còn ôm cô trong vòng tay, nghe lòng say say. Bỗng nhớ đến bài hát của Lưu Chí Vũ anh nghe trên radio hôm qua.

Phải chăng câu hứa ngày nào đã không trọn vẹn

Phải chăng em không giữ lời hết yêu anh rồi

Làm sao để em hiểu được?

Chỉ mình em thôi

Vì tim anh luôn có em

Rồi mai thức giấc một mình vắng em bên cạnh

Là bao nhiêu nỗi buồn lại cuốn quanh căn phòng

Và rồi khi ánh mặt trời, khuất dần trong đêm

là bao nhiêu nỗi nhớ em lại về.

Anh ở bên cô đã như một thói quen, sáng nhìn cô đầu bù tóc rối bận rộn tìm đồ đi làm cho hai người, chiều lại vào bếp nấu những món ăn hợp khẩu vị của anh. Anh đã lệ thuộc vào cô từ lúc nào không hay trong cả những điều nhỏ nhặt nhất của cuộc sống. Chỉ khi mất đi anh mới nhận ra rằng anh không thể sống thiếu cô ấy, hối tiếc đã là quá muộn màng, vì người ra đi sẽ không quay trở lại.

-----oOo-----

Chương 16: Chỉ cần em còn yêu

Nguồn: EbookTruyen.VN

Sáng lên công ty cô vẫn là giám đốc lạnh lùng nhờ lớp trang điểm kỹ càng, mọi người thấy cô đi cà nhắc, chân lại băng bó thì chạy lại đỡ, hỏi han tận tình xem cô bị làm sao. Cái chân được băng bó đẹp đẽ này là thành quả của Khang, sáng sớm thẳng bé về đến nơi thấy cô ngồi thẫn thờ trên sofa đang ngồi gỡ mấy mảnh thủy tinh đâm vào gót bàn chân.

- Bà già, chị bị là sao đấy? Trời ơi, chảy máu rồi kìa. Ngồi im, để em làm cho.

- Hót cái ly vỡ giùm chị đi rồi làm.

Giọng cô đã khản đặc sau một đêm mệt mỏi. Khang hót mấy mảnh vỡ rồi dùng nhíp cẩn thận gấp từng mảnh vụn trong chân cô ra, đổ cả chai oxi già vào đấy trước khi băng bó.

- Để em chở chị đi làm.

Thằng bé rất tận tình đỡ cô vào nhà vệ sinh để cô đánh răng thay đồ rồi mới chở cô đến công ty.

- Mọi người đừng lo, không cần thận thối, vài ngày nữa là khỏi, chỉ hơi bất tiện khi đi lại.

- Sao chị lại không cần thận thế này, mà chị khóc cả đêm đây à?

Chị vừa đỡ cô lại bàn làm việc vừa nhìn vào đôi mắt sưng húp của cô.

- Không phải cả đêm, chắc chỉ vài tiếng thôi.

- Chị với anh Hoàng cãi nhau à? Hai người có phải con nít đâu mà giận hờn khóc lóc thành thế này chứ.

- Chị và anh ấy chia tay rồi, thôi em ra ngoài làm việc đi, chị muốn ngồi một mình.

Cô nói xong thở dài một hơi rồi lấy lại bình tĩnh.

Việc đầu tiên Kiều Lam làm là viết đơn thôi việc gửi đến chủ tịch và tổng giám đốc. Hai người rất nhanh đã phê duyệt đơn của cô. Vậy là chỉ một tháng nữa thôi, cô sẽ chính thức rời khỏi cái công ty cô đã gắn bó sáu năm này, bữa tiệc nào chẳng có lúc tàn, gặp nhau rồi cũng phải chia xa mà thôi. Đã không thuộc về nhau chỉ bằng đường nhìn thấy nhau để lòng thêm đau.

Kể từ hôm ấy cô không gặp anh thêm một lần nào nữa, nhưng thỉnh thoảng vẫn nghe tin đồn về anh đại loại như có người thấy anh và Nguyệt ngồi cùng ăn cơm hay cùng ra về. Tim cô như thắt lại, nhưng có còn liên quan gì đến mình đâu cơ chứ, tất cả đã là quá khứ rồi. Chiều cô đứng ngoài cổng công ty đợi Khang thì gặp anh Mạnh chuẩn bị về.

- Lên xe đi anh chở về, chân em đau, đứng nhiều không tốt đâu.
- Cái chân này á, không tồi tệ như anh nghĩ đâu, chỉ hơi đau thôi, tại em trai em làm quá, băng một cục thế này. Vả lại, thằng bé cũng sắp đến đón em rồi, anh cứ về trước đi.
- Thế anh đi trước nhé.

Anh Mạnh đi rồi, cô đứng nhìn dòng xe tấp nập qua lại, chiếc Audi màu đen biển 193.85 cũng vừa phóng vọt qua người cô mà không thèm dừng lại hỏi han. Kiều Lam không hề biết rằng người ngồi trong chiếc xe ấy chăm chú theo dõi từng cử động của cô trong gương chiếu hậu đến khi chẳng thể thấy nổi hình bóng cô nữa mới thôi.

Mấy ngày liền anh Mạnh đều xuống văn phòng đợi cô tan làm, dù rằng hôm nào Kiều Lam cũng lấy lý do cậu út sắp qua đón, nhưng vẫn không lay chuyển được hành động chờ cô của anh.

Cô thấy làm mãi thế cũng kỳ nên chiều nay đồng ý để anh đưa cô về. Theo phép lịch sự, Kiều Lam mời anh lên nhà uống chén trà. Thật ra, bố mẹ hay gửi trà mà anh hai mang từ Bắc vào cho cô, nhưng cô không có thói quen uống trà nên rất ít khi pha, trừ phi nhà có khách như hôm nay.

- Nhà em trang trí đẹp hơn anh nghĩ đấy.
- Bàn tay em có sáu hoa tay, tất nhiên phải đẹp rồi. Nói thế thôi, chứ cả gai đình em trang trí đấy, mỗi người một phần, nhìn rất âm cúng đúng không?
- Đúng, có hương vị gia đình.

Dừng một lát anh lại lên tiếng:

- Anh nghe nói hai người chia tay rồi, anh biết nói thế này thì có hơi... nhưng liệu... anh có cơ hội không, anh muốn ở bên em,

chăm sóc cho em.

- Đừng yêu em nhé, em rất sợ người khác yêu mình. Anh cũng hãy quên em đi, đừng đối xử tốt với em như thế.

Từ đó về sau, anh Mạnh gặp cô chỉ gật đầu chào hỏi xã giao, có lẽ bị từ chối nhiều sẽ khiến người ta hết hy vọng chẳng.

Trưa nay, đang ngồi trong nhà ăn với Chi, Kiều Lam lại tình cờ thấy Hoàng và Ánh Nguyệt ngồi cùng nhau. Có lẽ vì bàn của cô ở góc khuất nên anh không thấy, cũng có thể anh thấy cô nhưng với anh điều đó đã không còn quan trọng. Chỉ có bé Chi là bức xúc.

- Chị, hai người chia tay thật à? Sao chị lại để con nhỏ đó đi quyến rũ anh Hoàng thế? Mà việc gì chị phải nghỉ việc chứ, cứ ở lại cho bọn họ tức chết đi, nhìn nó mà xem, ngứa hết cả mắt.

- Thế chị nhường anh ấy lại cho em nhé.

- Em không có hứng với sếp phó nhà mình, nhưng chị với sếp đẹp đôi thế cơ mà...

- Uống măng cầu không, chị mời. Phải lấp đầy cái miệng không đầy của em mới được.

- Uống chứ, nhưng mà em uống dâu cho đẹp da.

- Ok, tiền đây, em đi mua.

Trong lúc đợi Chi quay lại thì cô có điện thoại. Là Bảo Anh, giọng con bé nghe rất vui, khoe với cô đang ở quê, hồi sáng sớm còn cùng bà Liên gặt lúa, mệt ơi là mệt. Hà Nam cách Hà Nội không xa, có lẽ Bảo Anh xin nghỉ phép về thăm họ hàng, hôm qua mẹ có gọi điện lên bảo ông trưởng họ bị ốm nặng. Cô còn loáng thoáng nghe một giọng nói rất quen:

- Em với Phong làm lành rồi à, chị nghe không nhầm thì cậu ấy vừa nói chuyện với ông Chúc, đúng không?

- Dạ, chúng em quay lại rồi, em nghĩ kỹ rồi, cũng biết lý do lúc trước rồi chị ơi. Chuyện vốn không phải lỗi của anh ấy nên em quyết định tha thứ, em muốn yêu thêm lần nữa chị ơi. Hy vọng chúng em không để lạc mất nhau nữa.

- Thế chừng nào tính quay lại đây hả cô? Tính ở luôn ngoài đây với anh hai, chị dâu tôi à?

- Em chưa hết đợt công tác, phải ba tháng nữa, hay chị ra đây chơi với em đi, dù gì chị cũng sắp nghỉ mà.

- Ừ, tháng sau nghỉ, chị ra, thăm cháu gái luôn.

- Chị nhớ nhé, ra alo em đón.

- Ừ, nhớ rồi, mà em định đón chị bằng gì, taxi à...

Cuối cùng, trong biển người mênh mông của Thủ đô, Phong đã không để lạc mất Bảo Anh, hai đứa có thể tìm thấy nhau, trở về bên nhau như chính định mệnh sắp đặt họ chưa từng rời xa.

Kể từ khi chia tay, niềm vui duy nhất của Hoàng hằng ngày là đứng ngắm cô từ xa. Hôm đầu tiên thấy cô đi cà nhắc, chân quần lóp búng, anh đoán cô giẫm phải mảnh thủy tinh của chiếc cốc anh làm bể. Nhìn cô khổ sở vật lộn với cái chân đau như thế, anh rất muốn chạy lại bế cô vào thang máy, nhưng rồi lại thôi.

Kiều Lam luôn chủ động làm mọi việc mà không cần sự giúp đỡ của người khác, một sự tự lập đủ khiến người đàn ông bên cạnh cô ấy thấy bất lực. Lại có một lần, anh thấy cô đứng trên sân thượng, gió thổi tung làn tóc rồi, rất chuyên tâm nhìn chiếc đồng hồ trên tay

không rơi lấy một giọt lệ.

Anh vẫn giữ những gì thuộc về cô, chiếc đồng hồ trên tay, áo sơ mi trên người, chiếc ví trong túi quần như thể cô chưa từng rời xa. Đạo này làm việc mà tâm trí anh đề đâu đâu, có hôm thư ký của anh đưa hợp đồng cho anh ký, thế nào mà anh lại ký cả vào phần chủ tịch hội đồng quản trị khiến cô ấy phải thốt lên.

- Sếp, anh hại em thì cũng có mức độ thôi chứ, em lại phải in ra bản khác, đóng lại từ đầu đây này. Mà hai người chia tay thật à?

- Chứ không lẽ giả.

- Tâm lý tiền chia tay ai cũng bất ổn thể thôi anh ạ, chẳng phải anh còn hoa khôi kinh doanh sao, ngày nào em chẳng thấy hai người đi ăn với nhau.

- Hay hôm nay anh đi ăn với em nhé, sao ngày nào anh vừa ra cửa cũng bị cô ấy đeo bám là thế nào nhỉ? Muốn thoát cũng không được, anh cũng đã nói rõ với cô ấy đến mức đó rồi mà cô ấy dường như vẫn không hiểu.

- Thôi, anh tha cho em, ngồi ăn với anh khéo mai báo lại giết tít "Có cô thư ký lần đầu ngồi ăn với sếp ghen chết vì bị mấy người đẹp trong công ty nguyên rửa" ấy chứ. Miệng lưỡi thiên hạ sắc lắm, mà chị Kiều Lam nghĩ việc thật hả anh? Hai người không thể quay lại sao? Em rất thích chị ấy.

- Em nghĩ anh và cô ấy còn có cơ hội không?

- Không thử sao biết, nhìn qua là hiểu hai người vẫn còn yêu nhau rồi, việc gì anh và chị ấy cứ phải dần vặt nhau như thế.

- Anh và cô ấy không chia tay, cô ấy còn thấy dần vặt hơn, anh biết phải làm thế nào.

- Cái đó là chuyện của anh, em không phải chuyên gia tư vấn tình

yêu. Tất nhiên, nếu anh trả phí, em sẽ suy nghĩ. Thôi, em đi sửa cái đồng hồ nát anh vừa để lại đây.

Hôm nay tan làm Hạnh gọi điện rủ cô đi ăn kem, số là Minh Vương phải đi công tác, cô ấy được thả cửa mấy ngày.

- Tao chia tay rồi.

- Vì sao?

- Quá áp lực, cũng quá không công bằng cho anh ấy và gia đình anh ấy.

- Chia tay thật à? Thế thì mày ổn hơn tao nghĩ đấy.

- Chẳng lẽ lại phải sống đi chết lại như ngày trước?!

- Có thể lắm chứ.

- Thôi đi má, con còn có Seven đấy. Bố mẹ con cũng không chịu nổi cú sốc này đâu. Chỉ giỏi xúi bậy bạn bè. Mà mày cũng sắp làm ỏ rồi đấy, ăn ít kem thôi, không tốt chút nào đâu.

- Còn gần một tháng nữa, mày lo gì chứ. Mà này giờ tao chỉ ăn có mấy muỗng thôi, nào có dám ăn nhiều.

Tôi Kiều Lam nhắn tin cho Khang rồi ngủ lại nhà Hạnh. Cô không muốn cô độc mãi trong căn phòng mà nhìn nơi đâu cũng thấy hình bóng anh ấy. Hai người tâm sự rất nhiều, còn nhớ lại quãng thời gian huy hoàng thời đại học. Cuối cùng chẳng hiểu thế nào nước mắt cô đã chảy rơi. Hạnh không lau nước mắt cho cô, cũng không khóc cùng cô, chỉ nắm tay cô thật chặt, như muốn tiếp thêm sức mạnh cho cô vượt qua nỗi đau này.

- Số mày cũng khổ thật đấy.

Đã từng có lúc cô cũng nghĩ như thế khi nhìn thấy hình ảnh một gia đình đầm ấm dắt nhau đi chơi công viên ngày cuối tuần. Để rồi khi thấy bà cụ bảy mươi tuổi vẫn phải đi lượm ve chai kiếm sống, cô mới nhận ra cô không hề bất hạnh như cô vẫn nghĩ.

Xã hội này còn đầy rẫy những người khó khăn đói khổ hơn cô gấp trăm nghìn lần nhưng họ vẫn lạc quan, tin vào ngày mai đầy thoi. Cô có một gia đình hạnh phúc, một cậu con trai ngoan, thật không có tư cách nhắc đến hai từ “số khổ”.

- Tao không sao đâu, ngủ đi, thức khuya không tốt cho bà bầu và em bé đâu.

Chiều hôm sau về nhà đã thấy Vân đang thoăn thoắt nấu ăn trong bếp, cô nàng này biết nấu ăn từ khi nào thế nhỉ. mấy lần trước Kiều Lam nấu ăn, Vân chỉ toàn phụ cô nhặt rau, rửa chén cơ mà. Có một lần chiên trứng còn cháy đen khiến Khang phải than trời. Cậu út nhà cô thì ngồi chễm chệ chơi game ăn sữa chua trên sofa. Cô đi đến, quăng ngay túi xách trên tay vào người thằng bé.

- Bà già, công nhận chị thất tình có tiền bộ hơn em nhỉ? Mỗi tội gây đi, ở công ty chị ăn uống kiểu gì đấy?

- Dạo này người mệt, chỉ muốn ngủ, chẳng muốn ăn gì. Hậ chia tay nó thế đấy cậu ạ. Trên công ty, nghiệp vụ chị cũng chuyển giao cho phó giám đốc hết rồi, chị rảnh rồi cả ngày chẳng biết làm gì, toàn lăn ra ngủ.

- Còn em chị thì bán mặt cho đất, bán lưng cho trời đây này. Mấy hôm nay, công ty đang có sản phẩm chạy chương trình, em mệt bỏ hơi tai, hôm nay hai đứa mới được về sớm một hôm đấy.

- Vâng, tôi biết cậu vất vả rồi, sau này cậu nuôi chị nhé. Chị sắp thành người thất nghiệp rồi.

- Nửa tháng nữa chị nghỉ hả? Bên công ty chị tuyển người mới

chưa?

- Chị chẳng biết nữa, không thấy động tĩnh gì, vói lại chị cũng không quan tâm. Mà em hỏi làm gì, muốn ứng tuyển hả, khỏi mơ đi cung, rớt từ vòng gửi xe.

- Thằng em này thềm vào đây.

Vân đứng ở cửa bếp nghe chị em cô nói này giờ không tiện cắt ngang, giờ mới có cơ hội lên tiếng.

- Em mời anh chị vào ăn cơm.

Bàn ăn hôm nay rất hấp dẫn, mực xào, cá diêu hồng chiên, canh chua, toàn món khoái khẩu của cậu út, còn có cả cà pháo muối xổi. Hóa ra, cô bé đi học nấu ăn cả tháng nay, giờ muốn trở tài lấy lòng Khang. Bữa cơm ngon là thế lại bị cô phá hỏng, chỉ mới húp muống canh đầu tiên, cô đã không kìm được chạy vào nhà vệ sinh nôn thốc nôn tháo. Hai đứa nhỏ bị dọa phát hoảng, liên tục hỏi cô có bị làm sao không. Khang phân vân một lúc rồi hỏi:

- Hay là chị có thai rồi?

Câu hỏi khiến cô đứng hình, cô chưa bao giờ để ý kỳ kinh nguyệt của mình, mặc chúng muốn đến lúc nào thì đến nên cô chẳng nhớ lần trước là khi nào, vì cô luôn mang tâm lý chẳng thể nào có con, để ý làm gì. Nhưng, chẳng lẽ lại như thế thật.

- Vân, dìu chị Lam ra ghế ngồi giùm anh. Anh ra hiệu thuốc xí, anh về liền.

Kết quả thử thai có hai vạch hồng, cô làm mẹ thật rồi ư? Hoàng và Kiều Lam chia tay nhau hơn nửa tháng rồi, nếu có thì đứa trẻ này đã có trước cả khi họ chia tay mà cô không hề hay biết.

Kiều Lam luôn dang rộng hai tay chào đón đứa trẻ này từ rất lâu, rất lâu rồi nhưng lại không nghĩ sinh linh bé nhỏ ấy đến theo cách

này. Và cho dù là cách nào thì đó vẫn là con cô, cô sẽ bảo vệ thật tốt, yêu đứa trẻ thật nhiều, giống như cái cách cô yêu Seven vậy. Không ngờ trên đời này vẫn tồn tại những điều kỳ diệu lớn lao đến thế, cảm ơn ông trời đã ban cho cô niềm hạnh phúc này.

- Mai em xin nghỉ dẫn chị đi khám nhé.

- Ừ, thôi, em với Vân nói chuyện đi, chị ngủ đây. Nãy giờ con bé cũng hoảng sợ rồi. Chị không làm phiền hai đứa nữa.

Khang không nói gì thêm, đắp mền cho cô, trước khi đóng cửa còn điều chỉnh đèn phòng ngủ không quá sáng rồi mới ra ngoài.

Kiều Lam ngủ không sâu, cô mơ một giấc mơ dài, trong giấc mơ ấy, cô mặc váy cưới trắng, mỉm cười hạnh phúc bên Phong cùng trao nhẫn cưới cho nhau. Thế nhưng, càng nhìn gần mới phát hiện chú rể lại biến thành Hoàng, và cô dâu lại là Ánh Nguyệt. Cô từ khi nào đứng dưới ôm Seven đang gào khóc gọi ba, nhìn họ hạnh phúc, giật mình tỉnh dậy. Hóa ra là mơ, vết tích còn sót lại chỉ là những giọt nước mắt chưa kịp lăn đọng lại trên khóe mi.

Giờ phút này đây, cô rất muốn san sẻ niềm hạnh phúc này cùng Hoàng, anh cũng là người đầu tiên cô nghĩ đến. Chần chờ mãi, cầm điện thoại lên định bấm số, nhưng rồi lại thôi, đã chia tay rồi, cô lại là người chủ động đưa ra lời chia tay. Giờ đây cô gọi điện liệu anh có còn muốn nghe, có còn muốn ở bên cô như ngày xưa nữa không, khi người đi bên anh của hiện tại là một người con gái khác.

Khang chở cô đến bệnh viện, siêu âm và thử máu xong, bác sỹ kết luận cô có thai, thai nhi được bốn tuần tuổi, vị bác sỹ già hiền hậu còn dặn cô chú ý giữ gìn, thời kỳ này đến mười hai tuần tuổi rất dễ sảy thai.

Đỡ cô ra ngoài chiếc ghế ngoài hành lang, Khang lên tiếng.

- Chị đừng tìm việc nữa, đợi sinh xong đứa nhỏ rồi tính. Seven cứ để em nuôi.

- Chị nghèo đến mức con mình cũng phải để cậu nuôi từ bao giờ thế?

- Chị có định nói cho anh Hoàng biết không?

- Chị cũng chẳng biết có nên nói không, giữa chị và anh ấy đã chẳng còn gì nữa rồi. Với lại nguy cơ sảy thai cao thế, biết chị...

Cô chưa nói hết câu, Khang đã chặn lại:

- Bà già, không được nói gở, cố gắng nghỉ ngơi cho tốt. Tạm thời đừng nói với bố mẹ, đợi qua ba tháng đầu an toàn rồi nói. Còn chuyện với anh Hoàng, em không biết cụ thể hai người xảy ra chuyện gì, nên mọi quyết định em đều ủng hộ chị. Nay, chị nhìn em như thế làm gì, chỉ cần nhớ, luôn có em bên cạnh chị là được.

Cô cười, vỗ vai em trai, đúng thế, may mà trong những lúc thế này còn có cậu út luôn đứng bên cô.

Dạo này má Hoàng hay gọi anh về nhà ăn cơm, không biết ông bà nghe ở đâu thông tin gì đấy, về nhà cứ nói bóng nói gió với anh chuyện vợ con. Còn bảo công ty có con bé Ánh Nguyệt làm ở phòng kinh doanh cũng đẹp người đẹp nết. Anh chỉ ậm ừ cho qua, không ngờ một hôm anh về nhà thấy má và cô ấy đang vừa nấu ăn vừa nói chuyện với nhau vui vẻ trong bếp, Hoàng viện có thằng bạn bị té xe, vội chạy ra ngoài không thèm nhìn mặt cô gái kia lấy một cái.

Hèn gì dạo này anh cứ thấy hai người “tình cò” gặp nhau thường xuyên thế, có lẽ tất cả đều có chủ ý cả rồi. Anh tưởng mình đã nói với cô ấy đủ rõ ràng rồi chứ, hóa ra không phải vậy.

Anh lại lái xe đến trước chung cư của Kiều Lam, ngắm nhìn ánh đèn phòng cô, tối nay đèn tắt sớm hơn mọi lần. Hình như cô gây đi

thì phải, trưa nay trên nhà ăn công ty thấy cô chỉ ăn được mấy muống com đã bỏ bữa, may mà cô còn uống được hộp sữa. Hoàng không biết giữa họ có còn hy vọng gì không, nhưng buông tay cô thế này anh không cam lòng, lòng anh còn yêu cô nhiều đến thế, nói bỏ là bỏ được sao. Gọi điện hẹn Minh đến Queen uống rượu. Trong nhóm, cậu ấy luôn hiểu anh nhất, anh không muốn một mình lúc này.

- Cậu thất tình à?

- Nửa tháng rồi anh bạn.

- Cảm giác thế nào?

- Một khoảng trống chơi vơi, không gì có thể lấp đầy.

- Chia tay vì chuyện con cái hả? Sao cậu bảo không quan tâm cơ mà.

- Má tớ đã gặp cô ấy, tớ nghĩ có lẽ vì thế. Bà luôn muốn có cháu nội, chắc Kiều Lam cũng day dứt lắm mới đề nghị chia tay. Tớ bây giờ không biết mình nên làm thế nào, tớ sợ làm ba má buồn, nhưng cứ thế này tình yêu của tớ phải làm sao? Tớ còn yêu, tình yêu ấy vẫn nguyên vẹn.

- Cậu cứ suy nghĩ kỹ đi, những gì mình muốn có thì cứ theo đuổi, rồi ông bà nhà cậu cũng sẽ hiểu cho cậu thôi.

Minh về rồi, anh ngồi suy nghĩ những lời cậu ấy nói, phải, anh không thể cứ ngồi không thế này, anh vẫn muốn cô gắng một lần nữa. Có lẽ Hoàng không hề biết, ở bên này, Kiều Lam cũng có suy nghĩ giống anh, cô quyết định sẽ nói chuyện với Hoàng về đưa bé trong bụng. Mặc kệ tương lai, mặc kệ anh có còn yêu cô không, cô muốn níu kéo anh một lần.

Sáng hôm sau Kiều Lam lên phòng anh, thư ký nói chắc anh uống cà phê dưới nhà ăn nên cô xuống thẳng lầu bốn tìm anh. Hóa ra,

anh không ngồi một mình, bên cạnh là mỹ nhân phòng kinh doanh như lời đồn lâu nay. Đập vào mắt cô là hình ảnh Ánh Nguyệt đang nắm chặt bàn tay anh, khuôn mặt tươi cười, vì anh ngồi đưa lưng về phía cô nên cô không thấy được nét mặt anh lúc này. Cô nghĩ mình đã chẳng còn cơ hội, nói ra để làm gì nữa chứ, xoay người bước đi chẳng chút do dự.

Hoàng thấy bóng dáng cô sau cánh cửa nhà ăn phản chiếu trên chiếc ly trên bàn khiến anh bất ngờ đứng thẳng dậy, đuổi theo cô. Vẫn là Ánh Nguyệt cản bước chân anh, nói như gào thét:

- Anh nói xem cô ấy có gì không tốt, em thua cô ấy ở điểm gì mà nãy giờ anh nói với em những lời tuyệt tình như thế? Cô ta đến cả khả năng làm mẹ cũng không có.

Nghe xong, Hoàng bình tĩnh nhìn cô gái trước mặt nói từng chữ

- Em cái gì cũng hơn cô ấy cả, xinh đẹp hơn, trẻ trung hơn cô ấy, cũng phù hợp để làm vợ hơn cô ấy. Nhưng em vốn dĩ không phải là cô ấy thế thôi. Đừng làm trò cười cho thiên hạ, ở đây vốn dĩ có không ít người đâu, nước mắt rơi thì có hộp khăn giấy bên cạnh đấy, em tự xử đi. Và cuối cùng, bỏ tay em ra khỏi người tôi ngay lập tức.

Lúc anh đuổi theo được Kiều Lam, cô đã ở sảnh tầng năm, chuẩn bị vào phòng làm việc. Hoàng kéo tay cô lại, nhìn thẳng vào đôi mắt trong veo nhưng đượm buồn và hơi nhòe đi vì nước mắt bỗng rơi kia, anh lấy tay lau từng giọt nước mắt cho cô.

- Nếu em nói em vẫn còn yêu...

Kiều Lam nói ra những lời ấy rồi ngập ngừng không biết nên nói gì tiếp theo. Nhanh như chớp, chỉ một giây hoặc còn ngắn hơn nữa, anh đã ôm chặt cô vào lòng, chặt, thật chặt, như muốn dính liền vào cơ thể cô.

- Chỉ cần em còn yêu, chỉ cần em còn yêu anh là đủ, những cố gắng

còn lại cứ để anh. Khó khăn sau này cũng để anh, đừng buông tay anh là được. Lần này thì hứa với anh nhé.

- Em hứa.

Hoàng quỳ xuống, lấy chiếc hộp nhưng trong túi áo vest ra, nói rất chân thành.

- Có thể anh không phải người chồng tốt, không biết nấu cơm, lau nhà, nhưng anh biết rửa chén, biết xài máy hút bụi. Anh cũng không quan tâm đến con cái, chúng mình có Seven là đủ cho một gia đình rồi. Vì thế, em đồng ý lấy anh nhé, cô bé?

Kiều Lam xúc động không nói nên lời, chìa tay ra trước mặt anh trong tiếng vỗ tay của mọi người có mặt ở tầng năm. Anh kéo tay cô chạy như bay ra xe đến Ủy Ban Nhân Dân. Cuối cùng họ đăng ký thất bại vì cô không có hộ khẩu bản gốc và một vài giấy tờ các loại khác. Lúc đầu, cô rất thất vọng, anh chở cô đến đây làm gì, sau đó nhìn tờ khai mới hiểu mọi chuyện. Đứng trước cổng Ủy Ban, Kiều Lam vỗ vai Hoàng an ủi.

- Anh muốn cưới được vợ thì không được nóng vội, còn chưa biết bố mẹ em có đồng ý không đâu đấy.

- Bố mẹ em có con rể tốt thế này mà không đồng ý á? Dù sao em cũng là của anh, đời này, kiếp này.

- Anh, em muốn thông báo với anh hai tin, một vui một buồn. Anh muốn nghe tin nào trước.

- Anh chỉ nghe tin vui, không nghe tin buồn. Nào, cô bé, nói anh nghe xem.

- Tin buồn là, sau này anh có thể tốn rất nhiều tiền mua sữa, tin vui là tám tháng nữa, có thể, chỉ là có thể thôi nhé, anh sẽ lên chức cha.

Anh nhìn cô thật sâu, như để hiểu hết những gì cô vừa nói, bỗng

bật cười vui vẻ, nhấc bổng cô lên, đặt một nụ hôn lên đuôi mắt trái của Kiều Lam.

- Cảm ơn em nhé, vì đã đến và đã ở lại trong cuộc đời anh, cho anh nhiều niềm vui đến vậy.
- Nhưng bác sỹ nói phải qua ba tháng, cái thai mới chắc chắn.
- Không sao, chúng ta cùng cố gắng. Lên đi, anh cống em một đoạn.

Nói rồi, anh khom lưng xuống, chờ đợi cô. Kiều Lam dựa đầu vào vai anh, để anh cống mình, nhìn mọi vật dần ở lại phía sau, cô cảm thấy như thế là đủ.

Chỉ cần họ còn yêu nhau, ít nhất một trong hai người còn yêu, thì sẽ còn những cố gắng cho một cuộc tình dang dở. Hạnh phúc chỉ đến cho những ai tìm kiếm nó không mỗi mội, cũng có đôi khi, hạnh phúc đơn giản đang đứng trước mặt chờ ta nắm bắt. Những người yêu nhau đến cuối cùng sẽ tìm về được bên nhau mà thôi. Có thể cuộc đời sau này không suôn sẻ như mỗi người vẫn nghĩ, họ sẽ cãi nhau vì những vấn đề thường nhật của cuộc sống, có thể sẽ nhường nhịn nhau, cũng có thể sẽ chia tay. Đứa bé ấy có thể thuận lợi ra đời hay không, hoặc chuyện Hoàng có yêu thương Seven như đứa trẻ trong bụng kia không, chẳng ai biết trước được. Chỉ cần giờ đây Kiều Lam và Hoàng đều thấy hạnh phúc vì có nhau trong đời là đủ.

-----oOo-----

Chương 17: Chuyện bên lề: Ánh Nguyệt – Mỹ nữ thất tình

Nguồn: EbookTruyen.VN

Ấn tượng đầu tiên của tôi về Hoàng chính là người yêu chị giám đốc nhân sự đẹp trai thật đấy, vừa phong độ, giỏi giang, lại là con ông cháu cha. Hai người đi bên nhau thật xứng đôi. Sau này làm việc chung tôi lại thấy được sự nghiêm túc của anh trong công việc. Có một hôm, tôi vào phòng làm việc của anh nhờ anh ký văn bản, anh tay cầm chiếc tách bằng sứ rất tinh xảo đứng trước cửa sổ hút thuốc, dáng vẻ ấy thật phong trần, tôi như lạc vào một thế giới khác sau giây phút ấy.

- Anh đang uống cà phê hay trà thế?

Vào giây phút nghe xong câu hỏi của tôi, anh ấy quay người lại, nhìn chiếc cốc mỉm cười

- Cà phê, nhưng anh thích chiếc cốc này, là của một cô bé tặng, nhưng có lẽ cô ấy cũng quên mất đã từng tặng anh rồi cũng nên.

Ánh mắt anh si mê thứ trên tay như một bảo vật khiến tôi thấy khó chịu. Lẽ nào vì nụ cười kia tôi lại say nắng trước anh, người đàn ông đã có người yêu. Có lẽ phải rất lâu sau này tôi mới biết đó là yêu, không chỉ đơn thuần là say nắng như mình hằng tưởng.

Tôi tìm mọi cách tiếp cận anh, như giả bộ vô tình gặp ở nhà ăn, trên đường, bãi giữ xe, nói chung mọi chỗ có thể. Tôi tự thấy mình không thua kém chị Kiều Lam bất cứ điểm gì, tôi trẻ hơn chị ấy, thân hình quyến rũ hơn, khuôn mặt xinh đẹp hơn. Đám đàn ông trong công ty luôn nhìn tôi với ánh mắt thèm khát, thế nhưng tôi chẳng để mắt đến.

Vào mỗi dịp lễ, tôi đều tặng anh một món quà nhưng luôn bị trả lại với đủ lý do khác nhau. Sau này, anh cự tuyệt tôi ra mặt, tỏ thái độ khó chịu khi gặp tôi. Lúc ấy tôi cũng chán nản lắm và từng nghĩ đến ý định rút lui. Cho đến một ngày anh và chị ấy chia tay, tôi tự nhủ với bản thân, cuối cùng cơ hội cũng đến với mình.

Quen biết với má anh là một chuyện hết sức tình cờ. Hôm ấy, tôi có ý ngồi ăn chung với anh, không ngờ má anh đến tìm anh và nhìn

thấy tôi.

Sau đó, bà giữ tôi lại, vui vẻ nói chuyện, kể cho tôi mọi việc về anh, còn cố ý gán ghép chúng tôi với nhau. Tôi vui như mở cờ trong bụng, để xem lần này anh thoát khỏi bàn tay tôi thế nào. Thế nhưng, anh là một người có ý chí sắt đá, dù tôi làm thế nào cũng không lay chuyển được suy nghĩ của anh về tôi. Cuối cùng, mọi sự cố gắng của tôi, chỉ đổi được câu nói của anh.

- Cho dù là một người khác không phải Kiều Lam, thì chắc chắn không phải là em. Vì anh chưa từng yêu em.

Tối hôm ấy, tôi đến bar định uống một trận, say không thấy đường về nhà cho vui nổi lòng, không ngờ gặp anh Mạnh ở đó. Nghĩ thầm, dù sao có người uống với tôi còn hơn không.

Chuyện ngoài lề: Seven, chàng trai của hôm nay

Một chàng trai mười tám tuổi mới bước chân vào cổng trường đại học như tôi thì cảm thấy cô gái như thế nào là xinh đẹp nhất nhì. Tôi cũng muốn có một cô bạn gái thời sinh viên, cái thời mà nghe bảo tình yêu đẹp nhất, trong sáng nhất, mọi người có thể cuồng nhiệt lao đầu vào nó như con thiêu thân lao vào lửa không suy nghĩ.

Trong mắt tôi, mẹ là cô gái đẹp nhất, điều này đã được ba cha con tôi thừa nhận, dù rằng đó không phải mẹ ruột của tôi. Tôi đã không còn nhớ vì sao mình biết điều này, chỉ nhớ năm nào mẹ cũng dẫn tôi đến Lạng Sơn vào cuối thu thăm mộ ba má ruột, liên tục mười mấy năm như thế, chưa bao giờ đứt đoạn. Tình yêu ba mẹ dành cho tôi không hề thua kém bất kỳ bậc làm cha làm mẹ nào và luôn ngang bằng với Ken, thằng em kém tôi tám tuổi.

Ba mẹ chưa bao giờ có khái niệm con nuôi, con ruột, ai sai đều bị phạt, bị la, ai ngoan sẽ được thưởng. Sau khi mẹ lấy ba, tôi vẫn theo họ mẹ, còn bé Ken theo họ ba, Phan Bình Minh, một cái tên rất sáng sủa. Nhớ ngày thằng bé chào đời, tôi nắm tay ba khóc nức lên, cuối cùng tôi cũng có em để chơi cùng rồi, tôi không còn cô

đơn nữa.

Từ khi lên đại học, tôi chuyển vào ở kí túc xá ngoài Thủ Đức, ba mẹ không ngăn cản mà còn cổ vũ tôi, họ muốn tôi va chạm với cuộc sống này nhiều hơn. Nói theo lời ba thì “Có vấp ngã mới trưởng thành được”. Thế nhưng, mặc dù cuối tuần nào tôi cũng về nhà thế nhưng một tuần hai ông bà vẫn cùng Ken đến dẫn tôi đi ăn vài lần.

Có lẽ bị ảnh hưởng tư tưởng của cậu út ngày nhỏ, nên tôi luôn nghĩ sau này sẽ chọn vợ hoặc ít ra bạn gái giống mẹ vậy, xinh đẹp, dịu dàng, có học thức, hiểu chuyện đời. Cho đến một ngày, trên xe buýt về nhà, có cô bé ở trạm Đặng Văn Bi lên xe, cô bé không xinh, nhưng cũng cao ráo, xem như là điện nước đầy đủ, da trắng, cười có răng khểnh. Có điều, tính tình thì ngang không chịu được, cứ nằng nặc đòi ngồi gần cửa sổ và bắt tôi đổi chỗ cho bằng được. Bình thường, tôi là một người ga lăng, và trước những đề nghị như thế, tôi đều nhường. Nhưng con bé này nhờ vả mà théo cái kiểu

- Này, rảnh không? Ra ngoài ngồi đi, cho chị ngồi trong đi nhóc.

Tôi nghĩ thầm, con nhỏ này bao nhiêu tuổi mà dám xưng chị với mình, còn mặc đồng phục học sinh cấp ba thế này mà. Tôi không nói gì, sau khi giờ thể sinh viên của mình ra thì đeo tai phone tiếp tục nghe nhạc mặc con nhỏ nói nhảm.

Về nhà lại nghe mẹ cảm rằm ba, chuyện ba nhặt rau mà chỉ có mỗi ngọn, cả bó rau mà còn có một nhúm. Ba chỉ cười, ôm mẹ vào lòng dụ dỗ.

- Hay là hôm nay ra ngoài ăn nhé, Seven hôm nay về nhà cơ mà, ra ngoài cho có không khí, Ken mấy hôm nay cứ đòi đi chơi mãi.

Mẹ chỉ lườm ba rồi lại cúi xuống nhặt bó rau

- Anh chỉ khéo chiều con, để chúng nó hư đấy. Seven, vào rửa mặt đi con. Có ly bơ mẹ mới xay để trong tủ lạnh đấy. Ăn uống kiểu gì

mà gây thế kia.

Bạn đừng để ý đến mẹ tôi, tôi cao 1m8, nặng 70kg, cơ bắp thể này mà gây gì.

Cứ nghĩ cô bé ấy và tôi hết duyên, ai ngờ đầu đầu năm học sau, tôi tham gia chào đón tân sinh viên gặp lại cô bé. Mặc dù xinh hơn, tóc dài hơn, nữ tính hơn, nhưng tôi chỉ liếc mắt một cái liền nhận ra “nàng cua” trên xe buýt dạo nào. Cô bé học cùng ngành với tôi, có năng lực đấy chứ, nhưng cái ngành điện này, lại ở trong môi trường toàn giống đực, không biết con bé sẽ trụ được bao lâu. Cuộc đời tôi sau hôm ấy cũng rẽ sang một trang mới với cái ý nghĩ ấy.

Chuyện trong lè: Cậu út Dương Minh Khang – Và con tim đã vui trở lại.

Nhà tôi có bốn anh chị em, tôi là út nên thường được yêu thương và cưng chiều nhất nhà. Nhưng đừng vì thế mà hiểu lầm tôi là cậu ấm nhé. Lên lớp sáu, tôi đã phải rửa chén, quét nhà, nấu cơm rồi, vì lúc đó anh hai và chị Lam đi học xa, chỉ còn mỗi tôi và chị Trang ở nhà với bố mẹ. Tất nhiên, khi bố mẹ đi làm, chị ấy đi học, tôi phải cáng đáng việc nhà.

Mà chị ấy công bằng cực kỳ, chị ấy nấu cơm thì tôi phải rửa chén, chị ấy giặt đồ thì tôi lau nhà. Lâu dần, tất cả những việc ấy tôi đều biết làm. Nghỉ hè, thỉnh thoảng tôi cũng vào rẫy giúp bố mẹ tĩa càn, vặt chồi cà phê, tưới nước cho chanh dây. Trong số mấy anh em, tôi kính nể chị Lam nhất, vì chị ấy nghiêm khắc và dạy cho tôi nhiều bài học cuộc sống.

Nhớ có lần, năm lớp chín, tôi chán học, chơi với lũ bạn xấu, cúp học ra quán nét ngồi chơi game nhiều đến mức cô chủ nhiệm phải gọi điện mời bố tôi lên trường nói chuyện. Sau cuộc gặp gỡ với cô giáo, mẹ đánh tôi một trận, bố thì ngày nào cũng chở tôi đi học, đón tôi về. Rồi thì chị Lam biết chuyện, chị ấy gọi điện cho tôi, không trách mắng chỉ hỏi và nói và câu đơn giản khiến tôi tỉnh ngộ.

- Em cúp học đi chơi vui không?

- ...

- Thấy chị Phương bạn chị khóc lần trước không? Chỉ vì nhà chị ấy nghèo không có điều kiện theo học tiếp mà chị ấy đã khóc như thế đấy. Không phải chị ấy thích đi học đâu, mà chị ấy hiểu giá trị của việc học. Em thử nghĩ xem tại sao người ta thích đi học dù không hề thích chút nào?

Chị ấy còn kể tôi nghe một câu chuyện về lần chị ấy học lớp mười, trong mắt thầy cô chị ấy là học trò ngoan, trong mắt bạn bè, chị ấy là lớp trưởng gương mẫu. Thế nhưng chị ấy vẫn cúp học nghề đi chơi game cùng chị Hương, chị Oanh, chị Thảo. Chị Lam đã nói rằng bởi chị ấy hiểu ranh giới của việc được phép và không được phép. Chị ấy tuyệt nhiên chưa bao giờ cúp học giờ chính, đó là nguyên tắc khi làm học sinh. Và chỉ cúp đúng số tiết quy định được nghỉ. Đêm hôm ấy, tôi suy nghĩ thật kỹ những gì chị Lam nói và hôm sau quyết định đi học bình thường, thậm chí còn chăm chỉ hơn xưa.

Giờ đây, khi đã là một người đàn ông trưởng thành, tôi lại thấy khâm phục những nỗ lực chị ấy dành cho cuộc sống này. Đồng thời, luôn muốn cảm ơn chị ấy vì đã ở bên tôi lúc tôi cô đơn, chênh vênh thiếu điểm tựa nhất. Tôi luôn muốn lấy một người vợ giống chị ấy hoặc giống mẹ mình, chỉ không ngờ người ngồi bên cạnh tôi giờ đây chẳng giống ai trong số hai người ấy.

Vân yêu ghét rõ ràng, rất cá tính, chỉ làm những việc mình thích, đến cả cái cách cô ấy tỏ tình với tôi cũng độc đáo. Phải, tôi là thằng con trai hai sáu, chỉ vài ngày nữa thôi sẽ chính thức chấm dứt cuộc đời độc thân, nhưng chưa một lần chủ động tán tỉnh bất cứ cô gái nào. Cũng có thể vì vẻ ngoài đẹp trai nên những cô gái vây quanh tôi khá nhiều khiến tôi không có cơ hội ấy.

Nhớ hôm Vân tỏ tình, đó là một sáng chủ nhật chớm thu, tôi còn đang ôm Seven ngủ vùi đã nghe tiếng gõ cửa phòng. Nghĩ rằng bà

chị gọi dậy nên tôi kéo mền che đầu tiếp tục ngủ. Không ngờ chỉ năm giây sau đã nghe tiếng người bên giường nói chuyện.

- Anh Khang, dậy đi. Em có chuyện quan trọng cần nói với anh.

Nhưng khi tôi lồm cồm bò dậy thì cô ấy lại hét toáng lên lấy hai tay che mặt. Ấy chết, quên, tôi chỉ mặc mỗi chiếc quần đùi đi ngủ, tôi kéo mền che nửa dưới cơ thể. Lát sau, cô ấy lại tách hai ngón tay hé mắt ra nhìn tôi.

- Công nhận body anh cũng đẹp thật.

- Em có chuyện gì muốn nói, nói lẹ, anh vẫn còn muốn ngủ.

- À, chỉ là em nghĩ rằng em thích anh. Nhưng em không biết có nên nói ra điều ấy cho anh nghe không. Làm thế nào bây giờ?

- Em vừa nói ra rồi đấy thôi.

Tôi vặn lại lời cô ấy. Vân chớp đôi mắt tròn xoe nhìn tôi

- À, hóa ra em nói ra rồi à, ngại quá, thế thôi, anh làm bạn trai em nhé.

Chúng tôi là một đôi từ đó, tôi phát hiện ra cô ấy sâu sắc hơn những gì tôi từng nghĩ về cô ấy. Vân rất biết quan tâm đến tôi và những người trong gia đình tôi. Và tuyệt nhiên, cô ấy chưa bao giờ hỏi về quá khứ của tôi, trong mắt cô ấy, đó là phần ký ức độc quyền của mỗi người, nó đáng được trân trọng. Tôi không yêu cô ấy theo kiểu cuồng nhiệt như khi yêu Ngọc Thư, mà cảm giác nhẹ nhàng, bền bỉ hơn. Bởi suy cho cùng, người ta chỉ yêu đến chết đi sống lại khi ta còn trẻ, chưa trải qua đau thương, mất mát mà thôi.

THE END

-----oOo-----

